

Zvonica

SAMANTA JANG

ODJECI
SKOTLAND
STRITA

Roman iz serijala Dablin strit

S engleskog preveo

Mirko Bižić

NOVA KNJIGA

IZDAVAČKO PREDUZEĆE

NOVA KNJIGA

Podgorica 2015

~ 2 ~

Anna

Zvonica

Za sve svakodnevne ratnike

BosnaUnited

~ 3 ~

Anna

Prolog

Skotland strit Edinburg

Mislim da sam izmorila baku svojom muzikom i neprestanim brbijanjem o Juenu. Oči su joj se svaki čas zatvarale pa opet navio otvarale, i s vremena na vrijeme bi samo promrljala: „O, draga moja.” Moj momak, pomenuti Juen, uskoro će biti u Edinburgu i doći će po mene, tako da sam pomislila kako ne bi bilo loše da sačekam napolju i pustim baku da malo odrijema jer joj je to bilo prijeko potrebno.

Kad sam poljubila njen izborani obraz i rekla joj doviđenja, baka mi se toplo osmijehnula, a očni kapci su joj već padali. Dok sam izlazila iz velike kuće, na trenutak sam oklijevala u prostranom hodniku. Njena kuća nije izgledala tako velika kad je djed bio živ, ali otkad je on umro prije tri godine, kuća je kao čarolijom postala veća i starija. Kad god sam mogla, kao što je to bio slučaj prošle noći, doputovala bih iz kuće mojih roditelja u našem malom gradu da prenoćim kod bake, a ponekad čak ostanem i čitav vikend. Pošto je bakina kuća uvijek više izgledala kao dom nego kuća mojih roditelja, koristila sam svaku priliku koju sam mogla da boravim kod nje.

Međutim, nisam mogla da ostanem cijeli vikend, jer je Juenova grupa noćas imala nastup i on je htio da budem prisutna. On je bio basista u grupi. Bila sam zaista uzbuđena što ću ga gledati kako svira, iako se nisam baš radovala tome što će djevojke pokušati da pričaju sa njim poslije nastupa, kao što me moja prijateljica Karo upozorila da će se vjerovatno dogoditi.

Zatvorila sam vrata bakine kuće i sišla nekoliko koraka do odmorišta u dnu stepeništa tako da Juen može da me vidi. On je imao sedamnaest, bio je nekoliko godina stariji od mene i upravo je dobio vozačku dozvolu. Volio je da dobije bilo kakav izgovor da vozi svoj mali izlupani *punto*, tako da se nisam osjećala loše što ću ga dovući sve do Edinburga da dođe po mene.

Dok sam prekopavala po torbi u potrazi za mobilnim telefonom i slušalicama kako bih mogla da skratim vrijeme slušajući muziku, čula sam nešto što je zvučalo kao klizanje nogu po betonu iza mene pa sam se iznenađeno trgnula i okrenula.

Istog trenutka sam se pogledala oči u oči sa nekim momkom.

Stajao je na stepeništu susjedne kuće, nekoliko koraka od mene, i posmatrao me sa nečim sličnim šoku. Dok sam ga odmjeravala pogledom, osjetila sam kako rad srca počinje da mi se ubrzava.

Njegova svijetlosmeđa kosa bila je malo preduga i neuredna, ali mu je stajala jer... Oštro sam udahnula, odjednom osjećajući treperenje u stomaku. Momak je zaista bio prelijep. Takvih nije bilo u mojoj školi. Kada je polako krenuo niz stepenice, zapanjujuće zelena boja njegovih očiju postala je vidljivija. Bile su to nevjerovatne oči, osjećala sam da bih mogla da se u njima utopim, i palo mi je na pamet da bih možda stvarno to i mogla. Kada su nam se pogledi konačno razdvojili, bilo je to samo zbog toga što mu je pažnju skrenula moja kosa.

Samosvjesno sam sklonila jedan pramen iza uha. Momkove oči su pratile taj pokret. Dugo su me zadirkivali zbog kose kad sam bila mala, ali kad sam porasla počela sam da dobijam komplimente zbog nje. To je značilo da zaista nisam bila sigurna kakve će biti reakcije drugih ljudi na moju kosu, ali nisam htjela da joj mijenjam boju. Kosa mi je bila na mamu. Bila je to otprilike jedina stvar koja nam je bila zajednička.

Kosa mi je padala skoro do zadnjice u mekim talasima i prirodnim kovrdžama. Nije bila ni riđa, ni svijetlosmeđa. Bila je bliže kestenjastoj boji, ali čak i pored toga je bila za samo nijansu previše riđa da bi bila kestenjasta. Kada bi sunce ili vještačka svjetlost sijali u mojoj kosi, baka je govorila da je ona kao vatreni oreol oko moje glave.

Momkove oči se ponovo sretoše sa mojim.

Prošlo je zaista neprijatno mnogo vremena dok smo nastavljali da zurimo jedno u drugo, i mogla sam osjetiti kako počinjem da se vrpoljim od iznenađujuće napetosti koja je nastala između ovog neznanca i mene.

Tražeci izlaz iz ove situacije, spustila sam pogled na njegovu Crnu majicu kratkih rukava. Bila je to majica *Erborn toksik ivent* i osjetila sam kako mi se usne izvijaju u zadovoljan osmijeh. To je bila jedna od mojih omiljenih grupa. „Da li si ih slušao uživo?” upitala sam, prilično zavidljivo.

Momak je spustio pogled na svoju majicu kao da je zaboravio šta je obukao. Kada me ponovo pogledao, ugao usta mu se izvio u smiješak. „Volio bih da jesam.”

Osjetila sam nalet uzbuđenja na zvuk njegovog glasa i nesvjesno sam prišla malo bliže ogradi do kovanog gvožđa koja je razdvajala dva stepeništa na kojim smo stajali. „Voljela bih da ih gledam uživo.”

Prišao je malo bliže i ja zabacih glavu. Bio je visok. Ja sam niska, sto šezdeset dva centimetra, a on je bio skoro trideset centimetara viši od mene. Pogled mi je odlutao, jer nisam više imala kontrolu nad njim, na njegova široka ramena i niz vitke, mišićave ruke sa krupnim šakama kojima se uhvatio za jedan od šiljaka na ogradi od kovanog gvožđa. Osjetila sam titraj u stomaku na pomisao da me ove šake dodirnu. Bile su muževne, ali skladne i dugih prstiju.

Pocrvenila sam, razmišljajući o onome što mi je Juen radio prošle nedjelje, samo što sam odjednom zamišljala ovog momka na njegovom mjestu. Osjetivši krivicu, ugrizla sam se za donju usnu dok sam ponovo podizala pogled na momka.

On izgleda nije primijetio moju pometenost i nedužno je upitao: „Ti si obožavateljka *Erborn toksik iventa*?”

Klimnula sam glavom, osjećajući iznenada stid pred ovom osobom koja je izazvala tako jaku reakciju u meni.

„Oni su mi omiljena grupa.” Nakratko mi se osmijehnuo i smjesta sam poželjela da vidim kako izgleda kako se smije.

„Meni je takođe jedna od omiljenih.”

„Stvarno?” Nagnuo se malo bliže, pogledom istražujući moje lice kao da je ono nešto najzanimljivije što je ikada vidio. „Koje još grupe voliš?”

Uzbuđenje od toga što sam zadobila njegovu pažnju potisnula je moju netipičnu stidljivost i počela sam da nabrajam sve grupe kojih sam mogla da se sjetim, a koje sam slušala u zadnje vrijeme.

Kada sam završila nagradio me osmijehom, i taj osmijeh me ostavio bez daha koliko je bio lijep. Bilo je nečeg zavodničkog u njemu, ali istovremeno i dječaćkog, očaravajuće dječaćkog i krajnje milog. Bio je to divan osmijeh. Zaista, zaista divan osmijeh.

Uzdahnula sam sama za sebe i jače se naslonila na ogradu.

„Kako ti je ime?” upitao me je, tihim glasom jer smo sada bili toliko blizu da smo mogli da šapućemo i da čujemo jedno drugo. Zaista sam mogla da osjetim vrelinu njegovog tijela, i shvatanje da stojimo veoma blizu jedno drugom učinila me izuzetno svjesnom svog tijela, a podjednako i njegovog. Ponovo sam neprimjetno pocrvenila, zahvalna što nisam tipična riđokosa sa kožom koja lako porumeni.

„Šenon”, odgovorila sam, sigurna da oko nas vlada potpuna tišina i plašeći se da ne prekinem taj neki poseban trenutak time što sam preglasna. „A tebi?”

„Kol”, rekao je on. „Kol Voker.”

To me natjeralo na osmijeh. Ime mu je savršeno pristajalo. „Zvuči kao ime nekog heroja.”

Kol se široko osmijehnuo. „Heroja?”

„Da. Kad bi došao smak svijeta i svuda zavladao zombiji, heroj koji bi pokušao da spase svakoga zvao bi se nešto kao Kol Voker.”

Njegov kikot me cijelu zagrijao, kao i način na koji su mu oči veselo bljesnule. „Smak svijeta i zombiji?”

„To bi moglo da se dogodi”, tvrdila sam ja, jer nikada nisam voljela da otpišem bilo koju mogućnost u životu.

„Ne izgledaš uopšte zabrinuto zbog te mogućnosti.”

Zato što i nisam bila zabrinuta. Slegla sam ramenima. „Jednostavno nikada nisam razumjela zašto se ljudi plaše zombija. Oni se kreću zaista sporo i mozak im je mrtav.”

Kol frknu kroz nos. „Dva vrlo pametna zaključka.” Osmijehnula sam se. „Dakle, ti si heroj, Kole Vokeru?” Počeo se po bradi, gledajući negdje u daljinu. „Šta je zapravo heroj?”

Iznenadena tim dubokim i očigledno ozbiljnim pitanjem, slegla sam ramenima.

„Pretpostavljam da je to neko ko spašava ljude.”

Pogled mu se ponovo vratio na mene. „Da, pretpostavljam da jeste.”

Pokušavajući da poboljšam rapsloženje, zavodljivo sam mu se osmijehnula. „Pa, da li ti spašavaš ljude?”

Kol se nasmija. „Tek mi je petnaest godina. Daj mi priliku.” Dakle, bili smo istih godina. Iznenadila sam se. Mogao je da prođe kao da ima osamnaest. „Zaista si visok za petnaestogodišnjaka.”

On preletje pogledom preko mene, a na usnama mu je poigravao blag osmijeh. „Tebi mora da mnogi ljudi izgledaju visoki.”

„Da li me ti to nazivaš niskom?”

„Da li ti to govoriš da nisi niska?”

Nabrala sam nos. „Ja se ne zavaravam. Ali jednostavno nije pristojno komentarisati visinu neke djevojke. Po onome što ti možeš da znaš, ja sam stvarno bijesna na čitav svijet zato što sam vertikalno uskraćena.”

„Možda sam ja stvarno bijesan na čitav svijet zato što sam visok.”

Pogledala sam ga kao da mu kažem *ma nemoj mi reći* i prasnula U smijeh.

„U redu, nisam bijesan što sam visok. Ali ni ti ne bi trebalo da budeš bijesna zbog svoje visine.”

„I nisam”, požurila sam da ga uvjerim. „Samo sam htjela da ti ukažem na smisao moje primjedbe.”

„Besmislen smisao.”

Zakikotala sam se, razmišljajući o našem bizarnom razgovoru. „Da.”

Kol se osmijehnuo, i osjetila sam kako sam se ponovo sva zapalila iznutra zbog načina na koji me gledao. „Sumnjam da iko ionako primjećuje tvoju visinu. Imaš divnu kosu i te divne oči da im skreneš pažnju.” Čim je to izgovorio pocrvenio je i prošao rukom kroz svoju kosu, kao da se postidio što mi je naglas uputio kompliment.

Obrazi su mi porumenili od zadovoljstva. „I ti imaš divne oči.”

Njegova trenutna stidljivost odmah nestade poslije mog komplimenta. Kol se nagnu preko ograde. „Molim te reci mi da živiš ovdje.”

Prije nego što sam mogla da odgovorim, glasno trubljenje sirene kola prekinu tenziju među nama i ja naglo okrenuh glavu i vidjeh Juen kako dolazi u svom starom *puntu*. Uz nagli trzaj sam se vratila u stvarnost, i iz nekog razloga doživjela čudan osjećaj gubitka kad sam ponovo pogledala u Kola. „Moj dečko je došao po mene.”

Razočarenje je bljesnulo u Kolovim očima. „Dečko?” Pogled mu je odlutao prema kolima i vidjela sam kako mu je lice klonulo.

Srce mi je zastalo u grudima. „Žao mi je”, šapnula sam, ni sama ne znajući tačno zbog čega mu se izvinjavam.

„I meni”, promrmljao je on.

Juen je ponovo pritisnuo sirenu i ja sam pobjedila i krenula niza stepenice, još uvijek ne skidajući pogled sa Kola. Gledali smo se u oči dok sam prilazila kolima i polako, neodlučno ulazila u njih.

„Zdravo dušo”, rekao je Juen, konačno me natjeravši da prekinem tu povezanost sa Kolom.

Uputila sam svom dečku nesiguran osmijeh. „Ćao.”

Nagnuo se prema meni i poljubio me prije nego što se smjestio na sjedištu da nastavi vožnju.

Uspaničeno sam se okrenula prema prozoru da pogledom pronađem Kola, ali stepenište na kojem je stajao sada je bilo prazno. Obuzeo me neki težak osjećaj.

„Ko je to bio?” upitao je Juen.

„Ko?”

„Momak na stepenicama?”

„Ne znam.” *Ali nadam se da ću saznati.*

Juen je počeo da priča o grupi, ne potrudivši se da me pita kako sam provela noć ili kako mi je baka, iako sam mu rekla da brinem za nju. Dok su me stara kola odvozila iz Skotland strita a on neprestano brbljao, osjećala sam se kao da mi je sudbina upravo ponudila dvije čaše, a ja glupavo popila iz one pogrešne.

Bosnaunited

Poglavlje 1

Edinburg
Devet godina kasnije

INKarnejt.

Zurila sam u znak iznad vrata salona za tetoviranje na Lejt Vuku, od zabrinutosti stežući usnu zubima. Nije imalo šta drugo da se uradi. Morala sam da otvorim vrata i uđem unutra.

Izdahnula sam nezadovoljno napućivši usne kao trubu. Natpis *INKarnejt* bio je odštampan krupnim slovima na širokoj staklenoj ploči iznad vrata. Dvije velike ploče od stakla sa obje strane blistavo crnih vrata bile su prekrivene slikama istetoviranih ruku, crtežima i velikim, upadljivim ljubičasto-crvenim natpisima TETOVAŽE, PIRSING, UKLANJANJE TETOVAŽA da bi privukle pažnju prolaznika. U sredini najdalje ploče u odnosu na mjesto na kojem sam stajala bila su dva velika bijela natpisa koja su ponosno objavljivala ŠKOTSKI STUDIO ZA TETOVIRANJE BROJ 1 i VIŠESTRUKI DOBITNIK NAGRADA.

Čak sam i ja, koja nisam imala nikakvu tetovažu vrijednu pomena, čula za *INKarnejt*.

U redu, istina je da sam izlazila sa nekoliko tipova sa tetovažama, ali nije to bio razlog zbog koga sam čula za studio za tetovaže Stjua Madervela. Čula sam za njega jer natpisi ispred njegovih vrata nisu lagali i on je čak nekoliko puta bio na televiziji u proteklih nekoliko godina. Stju je bio vlasnik *INKarnejta* sada već nekih trideset godina. Bio je izuzetno talentovan i ambiciozan umjetnik i navodno je zapošljavao samo izvanredne umjetnike da rade sa njim.

Pomislili biste da sam bila apsolutno ushićena što sam uspjela da zakažem razgovor za posao pomoćnika upravnika i recepcionerke u ovom studiju. Međutim, *INKarnejt* je otjelotvoravao sve ono od čega sam u ovom trenutku bježala. Sve ono što je bilo loše za mene.

Konkulisala sam za posao samo zato što nije bilo mnogo ponuda za mjesto upravnika u radnjama.

Ironija je bila u tome što sam jedino na ovu prijavu dobila odgovor.

Ipak, šta sam mogla da uradim? Prekrstila sam ruke na prsima, ne skidajući pogled sa natpisa TETOVAŽE. Morala sam da pobjegnem iz Glazgova i nisam imala kuda da odem - Edinburg je bio jedino mjesto koje sam poznavala dovoljno dobro da bih se osjećala prijatno u njemu, ali je grad bio papreno skup. Hotel u kome sam odsjela zapravo je bio hostel, a nisam sebi mogla priuštiti da ostanem čak ni u njemu još previše dugo. Iako sam imala dovoljno novca na štednom računu da na dva mjeseca iznajmim neki stvarno bijedan stan, nisam htjela to da uradim dok ne pronađem posao.

Morala sam da jedem i da imam krov nad glavom.

Kao što je baka govorila, prosjaci ne mogu da biraju.

Spustivši ruke pored bokova (odbrambeni stav koji zaista nije dobar način da se počne razgovor za posao), sačekala sam da žena sa dječijim kolicima prođe pored studija prije nego što sam krupnim korakom prišla vratima i ušla unutra. Starinsko zvonce koje uopšte nije bilo u skladu sa uređenjem prostora oglasilo se iznad vrata dok sam ulazila.

Moje čizme sa niskim potpeticama glasno su odzvanjale na bijelim podnim pločicama koje su djelovale skupo. U njih su bili postavljeni srebrni mozaički umeci i sve je izgledalo otmenije nego što bih očekivala u jednom studiju za tetoviranje.

Nekoliko trenutaka zagledala sam ostatak enterijera. Izgledalo je kao tipični studio za tetoviranje ali je bilo manje... zapušteno. Glavna prostorija je bila velika i prostrana. Sa moje lijeve strane nalazio se izvijeni pult od crnog mermera, a na njemu je stajao blistavi *ajmak* za koji bih dala sve što imam. Iza pulta je bio masivni ormar koji nisam mogla da ne primijetim, jer su njegova vrata bila otvorena i otkrivala haotičnu gomilu fascikli na policama. Nasuprot pultu, na drugoj strani prostorije, bila je ogromna izlizana sofa od crne kože u obliku slova L koja je izgledala stvarno udobno. Ispred nje je bio postavljen stakleni stočić za kafu po kome su bili razbacani razni časopisi i nešto što je izgledalo kao zdjela sa slatkišima u šarenim omotima. Ispred mene je bila neka vrsta minijature galerije. Zidovi su bili bijeli i skoro svaki njihov pedalj je bio prekriven skicama za tetovaže. Jedinu zidovu na kojima nije bilo ničega bili su pregradni zidovi koji su bili postavljeni u određenim razmacima u čitavom prostoru. Na njima su bili televizijski ekrani na kojim je tiho svirala indi i rok muzika kao zvučna podloga za slike i video snimke rada tatu majstora.

Ovdje je sve bilo posvećeno umjetnosti.

Ali gdje su bili umjetnici?

Osvrtala sam se po praznom prostoru i oči su mi se najzad zaustavile na vratima blizu zadnjeg lijevog ugla. Mogla sam da čujem zujanje igle za tetoviranje. Mora da su radionice bile tamo pozadi.

Da li da uđem tamo?

Oklijevala sam, ali tad me pogurao naprijed neko ko je pokušavao da otvori vrata. Sklonivši se s puta, uputila sam tom mladiću osmijeh izvinjenja.

„Kako je?“ Klimnuo mi je glavom u znak pozdrava prije nego što je odšetao do pulta. Nekoliko puta je pozvonio starinskim zvoncem.

O, dobro.

Nekoliko sekundi kasnije, jedna figura se pojavila na vratima u dnu prostorije. Ogromna, čudovišno krupna figura. Buljila sam otvorenih usta dok nam se približavala, i polako sam počela da prepoznajem.

Prosijeda brada i duga kovrdžava kosa, veseo osmijeh i bore oko plavih očiju. Ne, nije Djeda Mraz. Stju Madervel.

Prišao je pultu sporim, odmjerenim korakom i primijetila sam da su crne motorističke čizme, koje je nosio, svoje najbolje dane imale prije mnogo, mnogo vremena. Zujanje igle za tetoviranje nastavilo je da dopire iz stražnje prostorije, pa sam pretpostavila da je tamo bar jedan majstor za tetoviranje.

„Zdravo sinko“, pozdravio je on mladića. „Šta mogu da uradim za tebe?“

„Imam dogovoreno uklanjanje tetovaže za deset minuta.“

„Ime?”

„Deren Drajsdejl.”

Stju se sagnuo da pogleda u monitor računara i nekoliko puta kliknuo mišem.

„Drajsdejl. Sjedi malo. Re će moći da te primi vrlo brzo. Ponudio bih ti kafu, ali moj posljednji pomoćnik je donio tu jebenu skalameriju, a niko od nas ne zna kako da je koristi.”

Mušterija je frknuo kroz nos. „Nemoj da se gnjaviš sa tim, druže.” Onda mu je klimnuo glavom i okrenuo se pa otišao do sofe da sačeka.

Zatim sam se ja zatekla izložena upitnom pogledu Stjuovih plavih očiju, izgledalo je kao da me procjenjivao na trenutak, a onda mi se široko osmijehnuo. „A šta mogu da uradim za tebe, mala vila?”

Mala vila? To je bilo nešto novo. Da on nije bio čovjek sa kojim je trebalo da razgovaram u vezi sa primanjem na posao, mogla sam i da mu kažem da će mu ova „mala vila” zabiti svoje malo, ali efikasno stopalo u dupe ako me opet tako nazove.

Moguće je da sam ovih dana bila pomalo bijesna.

Ali takođe i očajna... tako da... „Ja sam Šenon Meklaud.” Zakoračila sam prema njemu i pružila ruku. „Došla sam na razgovor za posao upravnika radnje.”

„Hvala kurcu”, veselo odvali Stju obilazeći oko pulta da stegne moju ruku u svoju ogromnu šaku. Prodrmao mi je ruku, stresavši mi tim pokretom cijelo tijelo. „Bar izgledaš normalno. Posljednja je izgledala kao da nije vidjela ljudsko biće za četrdeset godina.”

„O?” Kako je trebalo da odgovorim na na takav komentar?

„Jašta. Nije čak znala ni šta su *apadravja* ili *ampalang*.”

Trznula sam se na samu pomisao na te genitalne pirsinge. Hrabar čovjek, bilo bi sve što bih ja rekla, hrabar čovjek je onaj koji stisne petlju i uradi bilo šta od to dvoje. „Radite to ovdje?”

„Sajmon je naš majstor za pirsinge. On sve radi.” Stju se isceri. „Po tome što si se malo trznula pretpostavljam da znaš šta je to.”

Klimnula sam glavom, ne osjećajući se previše prijatno što razgovaram o pirsingu penisa sa svojim mogućim gazdom - iako sam pretpostavila da bi, ako dobijem posao, ovo vrlo lako mogla postati normalna tema razgovora između nas. „Ipak, svakako ne dobijate mnogo takvih zahtjeva, zar ne?”

„Siguran sam da se ženama u svijetu to više dopada nego nama.” Stju se zakikotao na sopstvenu šalu i krenuo prema stražnjoj prostoriji, dajući mi znak da krenem za njim. „Moja kancelarija je ovamo iza. Hajde da popričamo.”

Prošli smo kroz zadnja vrata i ušli u dug i uzak hodnik u koji je kroz troja vrata dopirala svjetlost. Zvuk zujanja čuo se iz srednje prostorije. Stju pokaza na troja vrata. „Tri radne prostorije.” Zatim je pokazao na ona nama najbliža. „Ovu prostoriju dijelim sa svojim upravnikom. On je naš glavni majstor za tetovaže i najbolji crtač, lako da obično on radi najveće projekte, osim ako se ja naročito zainteresujem za njih. On je petkom slobodan, tako da ga nažalost danas nećeš upoznati. Srednja prostorija je Reina. Ona trenutno završava jednu malu tetovažu. Ona takođe obavlja uklanjanje tetovaža kod nas. Posljednja je

Sajmonova. On je tatu majstor, ali vidjećeš da većina ljudi ide kod njega radi pirsinga." Stju je pokazao glavom prema zatvorenim vratima na kraju hodnika. „Moja kancelarija.”

Prošli smo pored radnih soba i ja provirih u jednu od njih. Vidjela sam leđa mršave žene sa ljubičastom kosom za koju sam pretpostavila da je Re. Tetovirala je nešto što mi je izgledalo kao leptir na donjem dijelu leđa djevojke bujnih oblina izvaljene na stolicu.

Provirila sam kroz posljednja vrata i pogledala se oči u oči sa zgodnim, istetoviranim ćelavim momkom. Imao je mušteriju, ali mi je kratko mahnuo dok sam prolazila. Uzvratila sam mu mahanjem, misleći kako ima blag pogled. „Idemo unutra, mala vilo”, zagrmi Siju srdačno i mahnu rukom da uđem ispred njega. Namrštio se dok sam prolazila ispred njega.

„Šta sam rekao?”

Shvatila sam da sigurno nisam uspjela da sakrijem izraz iznerviranosti na licu. No dobro, primijetio je, pa mogu i da budem iskrena. „Mala vila? Zaista nisam sigurna kako da to prihvatim.”

„Pa, nisam mislio ništa loše sa tim, curo.” Stju uđe u prostoriju, prolazeći pored mene da sjedne na veliku kožnu sofu iza svog neurednog radnog stola. Mahnuo je rukom prema stolici ispred mene, i ja brzo sjedoh na nju. „Samo što me, sa tom kosom i očima, i uz to što je činjenica da si ‘mala,’ podsjećaš na malu vilu.”

Otkrila sam da se i protiv svoje volje osmijehujem. Ovaj krupni i snažni čovjek izgledao je zabrinut i uzrujan što me je možda naljutio. „U redu je. Samo sam malo nervozna zbog ovog razgovora.”

„O, ne budi nervozna.” Odmahnuo je glavom. „Samo ćemo da popričamo o tvom radnom iskustvu i onda ću te upoznati sa Re i Sajmonom. Ako dobiješ posao radićeš uglavnom sa njima, tako da bih volio da stekneš utisak o njima lično.”

Poslije toga smo razgovarali nekih petnaest minuta o mom predašnjem radu na administrativnim poslovima. Uglavnom ga je zanimalo moje iskustvo rada na prijemu mušterija u studiju za tetoviranje u Glazgovu. Radila sam tamo do svoje dvadesete godine. U to vrijeme sam izlazila sa tamošnjim motoristom koji je bio skoro deset godina stariji od mene (da, mojoj porodici se sviđao), a njegov najbolji drug je bio vlasnik studija. Moj posao je potrajao koliko i veza sa njim, dakle otprilike osamnaest mjeseci. To je zaista bilo simpatično - on je mene varao sa prljavom malom motoristkinjom a ja sam dobila otkaz.

„Smanjenje broja zaposlenih”, tako je to nazvao moj gazda. Da, ali vjerovatnije je da je njegov drugar shvatio da mu je previše neprijatno da sam ja u blizini nakon što sam ga uhvatila da tuca drugu ženu.

Uskoro sam otkrila da je to jedna od mnogih radosti zabavljanja sa prosto rečeno lošim momkom.

„Sve to zvuči sjajno.” Stju mi je uputio širok i blagonaklon osmijeh koji je i mene natjerao da se osmijehnem mada to nisam željela. Zaista je učinio da se osjećam opušteno tokom razgovora, i počela sam da mislim kako rad u *INKarnejt* uostalom možda i ne bi bio tako loš. „Hajde da upoznaš Re i Sajmona.”

U Sajmonovoj prostoriji nije bilo nikoga, ali našli smo ga kako stoji na Reinim vratima, gledajući je kako radi istovremeno razgovarajući sa mladićem koji je došao na svoje, kako je

izgledalo, prvo uklanjanje tetovaže. Mladić je uznemireno zatreptao prema vratima kada smo se pojavili Stju i ja.

Re se namrštila na njegovu naglu promjenu u držanju prije nego što je i sama pogledala u istom pravcu u kom je on gledao. Osmijehnula se. „Ne brini. Nisu došli da gledaju, zar ne, Stju?”

Reino dugo i usko lice uokvirivala je kratka i oštra ljubičastocrna kosa. Imala je oštar nos i tanka usta. Na nosu joj je sijao sićušni pirsing, a mala srebrna alka visila joj je sa lijeve strane donje usne. Ogromne tamne oči i zavodljivo duge crne trepavice činile su da njeno lice ne bude previše strogo. Što sam više gledala u nju, više sam shvatala da je veoma upečatljiva čak i bez kose i sa pirsinzima i crno-crvenim tetovažama koje su joj pokrivala čitavu desnu ruku. Tanka majica bez rukava *harli-dejvidson* i crne farmerke isticale su njenu vitku figuru i dugačke udove.

„Ko je riđa?” Pokazala je pokretom brade ka meni.

„Ovo je Šenon. Šenon, ovo su moji umjetnici, Re i Sajmon.” Stju pokaza na visokog, ćelavog crtača.

Sajmon mi se široko osmijehnuo i osjetila sam kako moja signalna zastavica počinje da leprša. Imao je jamice na obrazima, veoma, veoma zavodljive jamice, blistave smeđe oči i lijepo razvijene mišice ispod svoje sive *Bifi Kliro*¹ majice. Obje ruke su mu bile potpuno pokrivenne tetovažama. U ušima je imao crne naušnice.

On je bio problem.

Možda posao u *INKernejt*u ipak neće funkcionisati. „Trebalo da je zaposliš”, reče Sajmon Stjuu, ne skidajući pogled tih svojih lijepih očiju sa mene. „Zgodna je. Privući će pažnju.” Ne. Definitivno neće funkcionisati.

Re zafrekta kroz nos dok je prodornim pogledom čitala izraz mog lica. „Ne brini, riđa. On više voli kite. Hoću da kažem, prave kite “

Iznenadeno sam zatreptala, ne samo zbog njenog prostakluka, i to ispoljenog pred mušterijom, nego i zbog onoga što je to značilo. Sajmon je homoseksualac? On je primijetio moj iznenađeni pogled i nasmijao se. „Da, ja sam gej.”

Mrzila sam što to moram sebi da priznam, ali ovo otkriće je učinilo da se smjesta opustim, a razočarenje koje sam osjećala samo nekoliko trenutaka ranije je počelo da nestaje. Sada sam se široko osmijehnula Sajmonu. „Ako si slobodan pašću u nesvijest od nevjerice.”

On se na to nasmija, izgledajući zadovoljno. „Nisam. Moj momak se zove Toni. On je Italijan.”

„O, ne pitaj ga za Tonija”, progundala Re, kolutajući očima. „Volim tog momka, ali ako budem morala da čujem još jednu priču o Tonijevim talentovanim ustima i velikom srcu isprovraćaću se po sebi.”

Moje oči su otkrivala moju šokiranost i Sajmon me potapša po ramenu. „Ne brini. Re je jednostavno takva. Ona me zapravo voli.”

---

¹ Škotski rok bend iz Kilmarnoka - prim. prev.

Ona se na to značajno nakašlja i značajnim i naglašenim pokretom se okrenu svom mušteriji, koji nas je posmatrao sa izrazom na licu sličnim dosadi. „Zaposli je, Stju. Znaš da ja volim da jebeno šokiram ljude, a riđa izgleda kao da će mi obezbijediti takvu zabavu.”

„Shvatiću to kao izazov”, rekla sam ja, osjećajući se uvrijeđeno zbog optužbe da sam na neki način mekana i nisam prekaljena. „Čula sam i mnogo gore stvari, kunem ti se.”

Uglovi njenih usana se izviše u smiješak. „Ja ću to da prihvatim kao izazov.”

„Sada ste završile sa tim.” Sajmon uzdahnu.

„Dobila si posao”, objavi Stju.

Pogledala sam ga, osjećajući kako me preplavljuje olakšanje. „Ozbiljno?”

On se osmijehnu. „O da, dopadaš mi se.”

To nije zvučalo previše profesionalno. „Zaposlićeš me zato što ti se dopadam?”

„Ljudi nemaju predstavu koliko je to važno za uspješno vođenje posla. Ako se svi slažu, ako je ovdje atmosfera dobra, ljudi će nas preporučivati drugima.”

„O da, moja jebena prijatna priroda, a *ne* moja ogromna vještina sa iglom za tetoviranje, je ono što nam donosi sve preporuke”, otegnuto reče Re.

Stju progunda. „Ni tvoja jebeno prijatna priroda, niti tvoja ogromna vještina sa iglom za tetoviranje, nisu ono što nam donosi preporuke. Radi se o...”

„Kolu”, završi ona umjesto njega, uputivši mu širok osmijeh. „Ali ni ja nisam loša.”

Stju nije mogao da se ne osmijehne na to. „O da, ni ti nisi loša.”

„Tako je.” Sajmon se okrenuo prema nama i potjerao nas mahanjem ruku, pokazujući nam da idemo. „Pustite Re da radi.” Osmijehnuo mi se dok smo izlazili u hodnik. „Pa, prihvataš posao?”

Razmišljala sam o tome dok sam išla za Stjuom u glavnu prostoriju. Za pultom je čekala mušterija i Sajmon požuri da je pozdravi dok je Stju zurio u mene s iščekivanjem.

Dakle Re nije imala nikakav filter između svojih velikih usta i mozga, ali ispod oštrog ponašanja osjećala sam istinsku naklonost prema svom poslodavcu i kolegama. Stju je bio glasan i neodmjeran ali opušten i lak za saradnju. A Sajmon je djelovao podjednako opušteno i fino.

Ovo sigurno nije baš najgore moguće mjesto za rad.

Ali koga sam zavaravala? Oni su mogli da budu grozni a ja bih ipak prihvatila ovaj posao. Pružila sam ruku. „Hvala ti. Prihvatam sa zadovoljstvom.”

Stju se sav ozario, i ponovo mi je protresao ruku, a sa njom i čitavo tijelo. „Sjajno. Kako ti zvuči da počneš u ponedjeljak?”

„Sjajno”, ponovila sam ja, široko se osmjehujući po prvi put za mnogo dana, čak i nedjelja. Osjećala sam olakšanje što konačno krećem naprijed u svom životu.

Stju je preko ramena pogledao u Sajmona. „Rekla je da prihvata!”

Sajmon se nasmija. „Dobre vijesti. Kolu će se veoma dopasti.”

„O, nego šta.” Stju se zakikotao na način koji me odjednom čuinio nervoznom. Ko je Kol? Stjuove oči su svjetlucale. „Ja sam se zapravo napola penzionisao. Ne provodim mnogo

vremena ovdje, tako da prepuštam vođenje lokala mom menadžeru Kolu. On će te upoznati sa svime što treba da znaš u ponedjeljak.”

Slabašno sam se nasmijala kao odgovor na to.

Odjednom sam u dnu stomaka imala veoma loš osjećaj.

Soba je bila hladna i uska, ali je bar bila mjesto gdje sam mogla da se odmorim i smjestim za sada. Mada to nije činilo okruženje ništa manje deprimirajućim. Da i ne pominjem to što sam mrzila činjenicu da moram da dijelim zajedničko kupatilo sa pet ostalih gostiju koji su odsjeli u „hotelu.”

Završila sam popunjavanje formulara za posao koji mi je Stju dao prije nego što sam krenula iz *INKarnejta*. S jedne strane, osjećala sam se nevjerovatno srećno što sam tako brzo sebi obezbijedila posao, a s druge sam veoma strepila od susreta sa svojim novim menadžerom. Morala sam samo da se nadam da je on baš onakav kao Stju, ili čak Sajmon. Da nije loš momak.

Tiho gundajući o nesporazumu koji me doveo u ovu situaciju, odgurnula sam formular u stranu i dohvatila telefon. Nije bilo poruka. Kao da sam zaista i očekivala da ih bude - tamo u Glazgovu nisam bila zaista vidljiva svojoj porodici, ali sam bar postojala. Sada je bilo kao da sam potpuno izbrisana iz ukupnog sjećanja.

Ne obraćajući pažnju na pečenje u utrobi, ustala sam i prešla na drugu stranu male sobe do mjesta gdje sam nagomilala kofere i pet kutija sa svojim stvarima. Pobacala sam većinu stvari prije selidbe. Mislila sam da bi moglo koristiti ako se pročistim od tih uspomena kako bih krenula iz početka.

Pretražujući po kutijama, pronašla sam onu koja mi je trebala. Kutija koju sam čuvala još od srednje škole sadržala je moje stare blokove sa crtežima i umjetničke materijale. Crtanje me uvijek opuštalo - činilo je da na neko vrijeme zaboravim na sebe. Izgleda da mi je to u posljednje vrijeme često bilo potrebno.

Kad sam se pakovala, nisam imala dovoljno vremena da bacim sve svoje stare crteže, ali noćas nisam imala ništa drugo osim vremena i četiri sumorna zida. Bilo mi je potrebno nešto da mi skrene misli sa porodičnih problema, a nisam imala novca da kupim neku novu knjigu.

Dovukla sam kutiju na krevet, obrisala prašinu koja se nakupila na blokovima za crtanje starom majicom kratkih rukava i sklupčala se na krevetu da ih pregledam. Neki od starijih crteža natjerali su me na osmijeh. Crtanje nije nešto što mi je ispočetka išlo naročito lako. Voljela sam to da radim ali nikada nisam mogla učiniti da crtež djeluje živo. Sve dok mi jedan momak u prvom razredu (i to onaj u koga sam slučajno bila mnogo zaljubljena) u srednjoj školi nije pokazao kako da pravilno držim olovku za crtanje i kako da povlačim poteze na papiru, umjesto da crtam čvrstim, nesavjetljivim linijama.

Od tada sam brzo napredovala i navukla sam se na crtanje.

Ljubav prema crtanju je opstala. Prva zaljubljenost nije.

List papira je ispao iz trećeg crtaćeg bloka i kad sam ga podigla odjednom sam se sjetila drugog momka. Prije godina dana mogla bih da pogledam taj crtež i ne osjetim ništa osim kratkog ujeda bola - bio je to više sablasni podsjetnik nego nešto stvarno.

Međutim sada, dok sam gledala crtež svog bivšeg momka Nika, osjetila sam kako ogorčenost narasta u meni. Ta ogorčenost je postajala dobro poznati dio mene i ja sam je mrzila. Ali jednostavno nisam znala kako da se borim protiv nje.

Ali naslonila sam se na svoj jastuk, prstima stežući crtež prelijepog Nika Brajera. Izlazila sam sa Nikom devet mjeseci nakon što me moj prvi dečko, Juen, ostavio bez ikakvog razloga. U to vrijeme je Nik ublažio bol koji mi je Juen izazvao. U mojim nezrelim danima, zapravo sam se osjećala kao da sam na neki način pobijedila Juena kada sam počela da izlazim sa Nikom. Imao je devetnaest godina i bio je prelijep, i bio je pjevač u rivalskom rok bendu.

Nik je bio prvi od mojih loših momaka...

Mali klub je bio prljav, zadimljen i previše vreo. Ali bila sam ispunjena uobraženim ushićenjem dok sam gledala Nika kako pjeva na pozornici sa svojim bendom, Elijed Kriminals. Mislila sam da im je ime glupo i nisam bila obožavateljka njihove muzike, ali voljela sam Nikov glas i njegovu strast, i način na koji je pomoću njih uzbuđivao ljude. Osjećala sam ponos stojeći u publici kao njegova djevojka, i obećala sam sebi da ću ga uvijek podržavati, bez obzira šta se dogodilo.

Nik je na pozornici isticao prijeteći i mračni dio svoje ličnosti, ali je u stvarnosti bio jako sladak momak. Prošle noći, kada sam mu rekla da neću moći da dođem na njegov nastup iz porodičnih razloga, on je bio zaista opušten u vezi sa tim. Bio je razočaran, ali nije od toga pravio veliko pitanje kao što bi uradio Juen. Nik mi je uvijek govorio kako sam lijepa, kako sam zabavna i zanimljiva. Osjećala sam se obično dok nisam upoznala njega. Potpuno sam se zaljubila u njega, što je vjerovatno bio razlog zašto sam prvi put vodila ljubav sa njim prije nekoliko nedjelja.

Moje prijateljice su se nezrelo ponašale u vezi sa tim, i bile su ljubomorne, što je bilo smiješno. Mislile su da sam pogriješila što sam mu se prepustila i uopšte mi nisu pružale podršku, uopšte nisu obraćale pažnju na sve to. Sreća je što sam imala Nika u svom životu tako da nisam morala da se sve vrijeme nosim sa njihovom šašavom naivnošću.

Nakon što je Nik bio tako opušten prošle noći, i šaputao mi slatke besmislice na uvo dok je vodio ljubav sa mnom, odlučila sam da odem sa rođendanske proslave svoje tetke kako bih došla da gledam njegov nastup. Jedva sam čekala da vidim izraz iznenađenja na Nikovom licu.

Grupa je završila svirku i požurila sam prema vratima koja su vodila u prostor iza pozornice. Pripadnik obezbjeđenja je pokušao da me odgurne nazad, ali kada sam mu objasnila ko sam nestao je u bekstejdžu i vratio se sa „menadžerom“ grupe. Zapravo je to bio Nikov stariji rođak Džastin, i nisam bila sasvim sigurna šta je njega kvalifikovalo da im bude menadžer. U tom trenutku me zaista nije ni bilo briga za to. Džastin me prepoznao i poveo me iza pozornice samo da bi nestao prije nego što sam stigla da upitam kuda treba da idem. Odlutala sam u suprotnom pravcu i zatekla grupu kako sjedi oko nasumično postavljenog izanđalog stola za bilijar. Pili su pivo i glasno razgovarali jedni sa drugima i sa nekoliko momaka i djevojaka koje nisam prepoznala.

Nika nije bilo nigdje na vidiku.

Alan, solo gitarista grupe, skrenuo je pogled i ukočio se kada me vidio, a oči su mu nervozno sijevnule negdje iza mojih leđa prije nego što mu se pogled ponovo vratio na mene.

„Šenon. “ Naglo se uspravio i svi momci su me pogledali na isti način kao on. „Nisam mislio da ćeš doći večeras. “

Osmijehnula sam im se, ali usne su mi podrhtavale. Napetost koju je moja pojava izazvala učinila je da mi u glavi zazvone zvona na uzbunu. „Htjela sam da iznenadim Nika. Gdje je on? “

„Uh, ne znam. “ Digbi, bubnjar, slegnuo je ramenima, gledajući druge momke sa lažnom opuštenošću na koju su mu oni uzvratili na isti način.

Ipak, ne i Alan. Njegove usne su se čvrsto stegnule dok ih je gledao, i kada me ponovo pogledao u oči ja sam tvrdoglavo uzvratila ne skrećući pogled. Moja direktnost natjerala ga je da se trzne. Zapravo, ponekad sam imala utisak da mu se sviđam. Stalno je flertovao sa mnom i bio je uvijek veoma ljubazan prema meni. Uvijek sam to odbacivala pošto sam bila toliko luda za Nikom, i niko drugi nije mogao da priđe ni blizu onome što sam osjećala prema njemu.

„Gdje je on, Alane?“

Alanove oči smekšale su se od kajanja. „On je u garderobi, Šenon. “ Pokazao je glavom u pravcu iza mene dok su se drugi nelagodno premještali s noge na nogu.

Osjećajući kako mi srce luđački lupa u grudima, okrenula sam se na peti svojih čizama i krenula sa više samopouzdanja nego što sam ga zaista osjećala niz uski, mračni hodnik. Stala sam ispred crno obojenih vrata na kojim je oljuštenim bijelim slovima bilo ispisano SVLAČIONICA.

Čula sam kako iznutra dopiru jecaji i stenjanje i znala sam šta ću zateći, ali jednostavno sam morala sama da vidim.

Drhtavom rukom sam pritisnula kvaku i otvorila vrata.

U maloj, slabo osvijetljenoj prostoriji ne većoj od prostranog ormara, vidjela sam Nika sa farmerkama spuštenim do nožnih članaka kako se zabija u plavušu koju je držao pritisnutu na zid.

U meni su nabujali mučnina, i bol kakve nikada ranije nisam osjetila kada su se oboje trgnuli i okrenuli glave prema meni iznenađeni mojim upadom. Nikove oči su se razrogačile kada me vidio i odjednom je plavuša bila zaboravljena dok me užasnuto dozivao po imenu i odmicao se od nje. Sručila se na pod kad se Nik sagnuo da podigne pantalone.

Istrčala sam odatle, ne obraćajući pažnju na Nika i Alana koji su me zvali po imenu trčeći za mnom. Ostavila sam ih iza sebe u gužvi u malom baru i požurila sam napolje do autobuske stanice. Nisam otišla kući. Umjesto toga, shvatila sam da kucam na vrata kuće moje drugarice Karo. Ona mi je otvorila vrata i bacila sam se na nju i zajecala, izvinjavajući se što sam mislila da je naivna, dok sam na kraju ja bila jedina koju je trebalo kriviti za tako nešto...

Nik je bio važna lekcija. A ipak je bio potreban još jedan muškarac da me prevari prije nego što sam izvukla pravu pouku iz toga. Na kraju sam naučila kakvi su to tipovi. Ipak, kasnije sam se spetljala sa drugačijom vrstom lošeg momka: onom vrstom koja me ne vara, ali ipak pronalazi način da mi upropasti život.

Ali ne više.

Iscijepala sam Nikov crtež na stotinu djelića. Nikad više.

Poglavlje 2

Bilo mi je teško da spavam noć prije odlaska na moj novi posao, stomak mi je divlje poigravao jer sam se brinula zbog sutrašnjeg dana. Kada sam uspjela da utonem u san, usnula sam s nadom da će moj menadžer u velikoj mjeri biti mlađa verzija Stjua. Mogla sam da funkcionišem sa Stjuom.

Dakle, u ponedjeljak sam ušla u *INKarnejt* sa više nego uobičajenom količinom bojazni od prvog radnog dana, što je vjerovatno i bio razlog iz kog sam se saplela o vlastite noge vidjevši prizor ispred sebe.

Sajmon je stajao ispred mermernog prijemnog stola tiho razgovarajući sa veoma visokim momkom koji mi je bio okrenut leđima. Nakratko sam pogledala njegova jaka, široka ramena i duge noge prije nego što se okrenuo i moje oči se susrele sa njegovim svijetlozelenim.

Bog te...

Stomak mi se okrenuo. Ispunila me strava.

Molim te, ne, ne, ne. Budi mušterija. Molim te, budi mušterija.

Te oči su privlačno svjetlucale u uglovima dok mi se njihov prelijepi vlasnik prijateljski, dječacki osmijevao na način koji je probijao moju odbranu od loših momaka. I same te oči i pogled bi me oborili sami od sebe, ali nažalost su te oči i taj osmijeh bili pojačani seksi čekinjama brade na neznančevoj vilici, i neurednom, nepodšišanom svijetlosmeđom kosom koja je uokviravala njegovo privlačno lice. Ako to nije bilo dovoljno da zavede ženu, visoki, zgodni neznanac je imao i lijepo razvijeno tijelo. Veoma lijepo razvijeno tijelo koliko se moglo vidjeti. Njegova mornarska majica kratkih rukava uopšte nije skrivala savršeni oblik slova V njegovog torza niti njegove vitke, mišićave ruke. A te ruke su bile prekrivene pažljivo urađenim seksi tetovažama.

„Šenon”, pozdravio me Sajmon, skrećući mi pogled sa zapanjujuće i katastrofalne ljepote ispred mene. „Ovo je Kol, naš menadžer.”

Da li je sudbina zaista bila ovako nemilosrdna?

Kol mi se ponovo široko osmijehnuo, osjećaj nečeg bliskog i poznatog me udario u grudi zajedno sa razočarenjem kada je napravio nekoliko koraka prema meni i ispružio ruku. „Kol Voker. Drago mi je što sam te upoznao, Šenon.”

Neodlučno sam zakoračila naprijed i uzela njegovu ruku u svoju.

Smjesta sam se pokajala zbog toga.

Bilo je zaista prijatno dodirnuti njegovu snažnu, pomalo žuljevitom ruku sa velikim srebrnim prstenom na srednjem prstu. Potpuno je obuhvatila moju malu šaku i osjetila sam se kao da me je cijelu obuhvatio sa njom.

Dođavola!

Istrgla sam ruku, nesposobna da pogledam mog novog menadžera u oči. Oči su mi se spustile na labavo vezane kožne crne čizme u koje su bile udjenute njegove tamne farmerke.

„Šenon?“ Kol je izgovorio moje ime kao pitanje i morala sam da podignem oči sa njegovih nogu kako bih susrela njegov pogled. Sada se osjećaj nečeg bliskog i poznatog koji sam imala prije nekoliko trenutaka samo pojačao dok me on posmatrao kroz stisnute oči. Nekoliko dugih sekundi posmatrao je moju kosu.

Osjetila sam kako me snažno obuzima osjećaj prepoznavanja.

Ne.

Nema šanse.

„Dakle, da li si ti heroj, Kole Vokeru?“

„Sta je zapravo heroj?“

Mjesecima, čak i godinama poslije našeg susreta ispred kuće moje bake prije tako mnogo vremena, često sam mislila na zgodnog momka sa kojim sam osjetila povezanost poslije samo nekoliko minuta razgovora.

Kol Voker.

Kol prokleti Voker.

Potpuno odrastao.

I on je moj novi menadžer.

Bila sam potpuno sjebana. Ipak, bila bih manje sjebana ako me ne bi prepoznao, a bila sam prilično sigurna da neće. Momak poput njega - mora da je svakog dana vodio razgovore i flertovao sa ženama. Nema šanse da je zapamtio uzgredni razgovor sa niskom, blijedom ridokosom curom od prije devet godina.

„Ja tebe znam.“ Kol se malo odmakao zabacujući glavu, dok me posmatrao sa smiješkom na usnama. Izgledalo je da sam ga očarala, što je automatski ponovo punom snagom uključilo moje odbrambeno polje. „Šenon.“ Nevjerovatno, ali prepoznavanje je zasijalo u njegovim prelijepim očima. „Upoznali smo se.“ Uzvratio je širokim osmijehom nasmiješenom Sajmonu prije nego što je pažnju ponovo usmjerio na mene. Oči su mu bile ispunjene prijatnim iznenađenjem. „Na Skotland stritu. Prije mnogo godina.“

Čekao je da odgovorim.

Mogla sam da mu kažem kako ga se sjećam, ali to bi sigurno samo podstaklo želju za flertovanjem koju sam vidjela kako mu svjetluca u očima. Sjetila sam se da mu se dopala moja kosa i moje oči. Ko je mogao da kaže kako mu se i dalje ne dopadaju moja kosa i oči, i štaviše da ne bi volio da dobije priliku da recimo vidi tu kosu rasutu po njegovom jastuku dok me tuca? To bi bilo tucanje poslije kog bi najvjerovatnije uslijedilo *ново* tucanje.

Zadržavajući potpuno bezizražajno lice, odmahnula sam glavom. „Izvini. Ne sjećam se.“

Razočarenje je učinilo da njegov osmijeh nestane. „Stvarno? Pričali smo o muzičkim grupama i zombijima i raznim stvarima. Tvoj dečko je došao po tebe. Ti si iz Glazgova.“

Gospode, da li je imao fotografsko pamćenje?

Jedva sam uspjela da se obuzdam da ne namreškam nos od iznerviranosti. „Jesam iz Glazgova“, odgovorila sam mimo, bez neprijateljstva u glasu ali takođe i bez prijateljstva. „I moja baka je živjela u Skotland stritu, ali ne sjećam te se. Žao mi je.“

Sajmon je, stojeći iza Kola, pokušao da priguši smijeh koji mu se oteo.

Kol mu preko ramena uputi nezadovoljan pogled, a Sajmon se okrenu nedužno zviždućući i opušteno odšeta u zadnje prostorije.

Uzdahnuvši, moj novi menadžer se okrenu prema meni namrštenog čela. „Stvarno me se ne sjećaš?”

„Izvini.” Ravnodušno sam slegnula ramenima, što ga je samo natjeralo da se još više namršti.

„Davno je to bilo, pretpostavljam.” Nastavio je da zuri u mene procjenjivački i počela sam da se meškolinim od nelagode. Što je on više buljio u mene, ja sam više buljila u njega, a što sam više buljila, više sam primjećivala koliko je bio zgodan i poželjan.

Tetovaže su to samo dodatno isticale.

Krivila sam umjetnicu u sebi za moju slabost prema muškarcima sa velikim tetovažama. Tu je bilo nešto što je izgledalo kao inicijali urađeni u stilu tribala, istetovirano na lijevoj strani njegovog vrata. Preko cijele lijeve ruke je imao crnim mastilom istetoviranog vuka koji stoji na stjenovitoj litici. Crtež se podizao gore do njegovih bicepsa, gdje gornji dio tijela žene prikazane iz profila kao da je izrastao iz vrha vučije glave - lice joj je bilo okrenuto naviše; kosa joj je lepršala na vjetru i nestajala pod tkaninom njegove majice. Na desnoj ruci je imao crvenkastom i crnom bojom nacrtanog orla u letu, čiji su vrhovi krila takođe nestajali pod njegovom majicom. Sa kandži orla visio je starinski džepni sat, ali nisam mogla da vidim koje vrijeme je pokazivao.

„Dopada li ti se to što vidiš?”

Zatreptala sam od nagovještaja u Kolovom glasu, skrećući pogled sa tetovaža na njegovo lice. Na njemu se vidjeo onaj seksi samozadovoljni smiješak koji bi prije nekoliko mjeseci na mene djelovao kao čarolija.

Ali od tada se dogodilo mnogo toga. Podigla sam obrvu. „Da li flertuješ sa svim novim zaposlenim?” rekla sam neraspoločeno i pretvarajući se da uopšte nije ostavio utisak na mene.

Kolov smiješak pretvorio se u široko cerenje dok je pogledom prelazio po mojoj kosi.

„Nikada ranije nisam imao nekoga kao što si ti”, promrmljao je.

„Efikasnog, pametnog, odgovornog, pouzdanog?” rekla sam kroz stegnute zube.

Smijeh je poigravao u njegovim očima. „Pa, nadam se da si i sve to što si nabrojala.” Očigledno zadovoljan sobom, on se zakikota i okrenu da pođe prema prijemnom pultu.

„Lijepa kosa, uzgred budi rečeno”, doviknuo je preko ramena.

Po prvi put za mnogo godina proklela sam svoju nesrećnu kosu.

„Razmišljam da je obojim u ružičasto”, slagala sam idući za njim do pulta.

Kliknuvši mišem svog kompjutera, Kol promrmlja: „A ja sam zapravo po danu tatu majstor a noću besmrtni gorštak koji putuje kroz vrijeme.”

Prije nego što sam mogla da odgovorim, uputio mi je iskrivljen osmijeh i trzajem glave pokazao prema kompjuteru. „Desktop.” Počeo je da pomjera kursor preko ekrana dok mi je pokazivao digitalni rokovnik sa zakazanim terminima, tabelu u kojoj su unosili isporučene materijale, spisak sa kontaktima njihovih dobavljača i fasciklu sa podacima redovnih mušterija.

„Dakle”, uzdahnuo je i pogledao me kao da se izvinjava, „imamo problem sa slaganjem dokumenata.” Okrenuo se, usput svojom rukom zakačivši moju, i nažalost nisam mogla da spriječim svoje tijelo da ne reaguje na taj dodir. Dlačice na mojoj ruci su se nakostriješile, a krv mi je gorjela u obrazima. Kol to naizgled nije primijetio dok je mahao rukom ka ogromnom ormaru ispred nas - onom sa gomilama fascikli sa papirima. „Naš posljednji asistent je bio potpuno nesposob...”

„I jebeni homofob”, zareža mi Sajmonovo glas na uvo, i ja uplašeno poskočih shvativši da mi stoji pored ramena.

„Zbog čega je naš posljednji asistent i dobio otkaz”, obavijesti me Kol. Kada sam ga ponovo pogledala, on me zabrinuto proučavao. „Ti nisi homofob, zar ne, Šenon?”

Jedva da sam i obratila pažnju na to pitanje. Imao je divan akcenat - bio je prefinjen i razvučen, i moje ime je divno zvučao kad ga je on izgovarao.

Shvativši da obojica sada napeto čekaju odgovor, požurila sam da odgovorim:

„Definitivno ne. Ljubav je jednostavno ljubav, zar ne?”

Sajmon se opusti i osmijehnu mi se. „Ljubav je jednostavno ljubav, dušice”, složio se on.

Osmijehnula sam mu se, ali kad sam ponovo pogledala Kola, osmijeha je nestalo. Zurio je u mene sa onim razoružavajućim pogledom u očima, blagim pogledom koji me navodio da osjećam nešto što nisam smjela osjećati. Na iznenadnu promjenu u mom ponašanju, Kol se namršti, očigledno zbunjen mojom reakcijom na njega.

„Dakle, fascikle...?” podstakla sam ga ja.

Kol zatrepta. „Fascikle? O, tako je, fascikle.” Nakašljao se i ponovo pokazao na ormar.

„To su Stjuovi dokumenti prije nego što je digitalizovao vođenje firme. Nisu nam potrebni - ima ih čak iz vremena kada je studio tek otvoren - ali Stju želi da ih zadrži. Naš gazda umije ponekad da bude pomalo tvrdoglav.” Rekao je to sa tolikom blagonaklonošću da sam znala da Stjuova tvrdoglavost ni najmanje ne smeta Kolu. „Fascikle su premještene kada je u Stjuovoj kancelariji pukla vodovodna cijev, ali asistent koji ih je premještao napravio je od njih neorganizovanu zbrku. Računovodstveni papiri izmiješani su sa umjetničkim skicama, a ni drugi nisu posloženi hronološki. Volio bih da ti to sređuješ kad god ne moraš da budeš na prijemnom odjeljenju.”

Krenula sam jedan korak ka zbrci papira. „Zašto ih umjesto toga ne digitalizujete? Oslobodiću prostor ovdje unutra. Ova zbrka ne ostavlja baš najbolji utisak kod vaših mušterija.”

Kol je izgleda razmislio o ovome. „Trebaće ti više vremena...”

Slegla sam ramenima. „Volim da sam zauzeta.”

Njegove oči preletješe preko moje glave na Sajmona. „Da li je to moguće? Najzad smo zaposlili recepcionerku koja zna šta radi i zapravo i želi da radi?”

„Dešavala su se i veća čuda”, reče Sajmon veselim glasom.

Odmah sam se osjetila uzrujano, ali sam se pretvarala da nije tako i okrenula sam se prema prijemnom pultu. „Gdje je štampač?”

„U Stjuovoj kancelariji. Idem da ti ga donesem ovamo.” Kol krenu prema zadnjim prostorijama i nestade u hodniku. I protiv svoje volje sam ga pratila pogledom.

„Ne brini”, reče Sajmon.

„Zbog čega da ne brinem?”

On prasnu u smijeh. „Zbog toga što se uzrujavaš zbog Kola. On je sklon da ima takav učinak na ljude. Vjeruj mi, nikada ni za koga nisam više želio da se nekim čudom jednog jutra probudi kao homoseksualac.”

Uprkos tome što me iznervirala činjenica da je Sajmon nekako naslutio privlačnost koju sam trenutno osjetila prema našem šefu, nisam mogla da se ne zakikoćem. „Šta je sa Tonijem?”

Sajmon je samo odmahnuo rukom na moje pitanje. „Obojica imamo spisak ljudi iz naših fantazija koje nam je dopušteno da pojebemo ako se pretvore u homoseksualce. Čejning Tejtum je na njegovom spisku. Kol je na mom.”

„Da li Kol zna da ti se sviđa?”

„Vidio je čitav moj spisak. Toni ih je odštampao kao dokaz našeg sporazuma za slučaj da se fantazija ikada pretvori u stvarnost.”

I dalje sam bila zatečena činjenicom da Kol zna da se sviđa Sajmonu a ipak izgleda savršeno opušteno u njegovom prisustvu. „Zar Kolu ne smeta to što ti se sviđa?”

Sajmon zagunđa. „Zašto bi?”

„Neki su muškarci, naročito muškarci kao što je Kol, čudni u vezi sa tim. Idioti misle da to ugrožava njihovu muževnost.”

„Govoriš iz iskustva, zar ne?”

Namrštila sam se na pomisao na mog bivšeg. „Nekada sam poznavala momka koji je na mrtvo ime prebio tipa koji mu se nabacivao u baru. Bila je to jedna od najgadnijih stvari koje sam ikada vidjela.” Zatreptala sam da odagnam uspomene i shvatila da Sajmon zuri u mene sa ukočenim izrazom na licu. Izgledalo je kao da je osjetio da to nije jedina gadna stvar koju sam ikada vidjela, i da hoće da zna zašto. Pomisao da iko u mom novom životu zna kroz šta sam prošla učinila je da se u meni podigne zid; mora da se njegova neporobojnost odražavala na mom odjednom bezizražajnom licu.

Osjetivši promjenu, Sajmon se odmače. „Kol nije takav. Uopšte nije takav.”

Nije bilo važno kakva je vrsta čovjeka Kol Voker. Nisam imala namjeru da to ikada otkrijem.

Čula sam kako se Kolov glas približava vratima prijemne sobe dok je izvodio svoju mušteriju napolje. Smjesta sam se sagnula nad štampač koji je postavio na prijemni pult. Nekoliko proteklih sati bila sam udubljena u pravljenje hronološki poređanih foldera za razvrstavanje svog skeniranog materijala. U fasciklama su se nalazili računi i podaci o mušterijama, a u mnogim od njih su bile i fotografije urađenih tetovaža. Slagala sam se sa Kolom - papiri su bili stari mnogo godina i uz izuzetak računovodstvenih dokumenata, većinu njih zaista nije trebalo čuvati. Izgledalo je da je Stju pomalo sklon nagomilavanju stvari. U svakom slučaju, kao što sam i rekla Kolu, bila sam rada da digitalizujem sve to ako je to značilo da ću biti zauzeta i sklanjati se sa puta svom novom menadžeru.

Čitavo jutro je u njegovoj radnoj sobi bio momak po imenu Ros Mid. Radili su ogromnu tetovažu koja će na kraju prekriti čitava Rosova leđa. Znala sam da Kol ima još tri dogovorene posjete ovog popodneva i morala sam da se upitam da li mu se ruka ikada ukoči. Zapravo, nakon što je jutros primio nekoliko poziva od ljudi koji su htjeli da zakažu termin za tetoviranje, otkrila sam da su svi termini u studiju ispunjeni vikendom za sljedećih šest sedmica. Tokom radne nedjelje je bilo slobodnih termina, što je bilo nezgodnije vrijeme za ljude koji rade od devet do pet, ali je bilo očigledno jasno da su neki od njih spremniji da uzmu slobodne sate na poslu nego da čekaju da dođu na red za sjedanje u stolicu za tetoviranje Kola Vokera.

„Isto njegovanje kože kao i ranije”, čula sam kako Kol kaže kada je Ros izašao u prijemnu prostoriju. „I vidimo se ovdje ponovo za tri nedjelje.”

Iako sam htjela da nastavim da se pretvaram kako nisam svjesna Kolovog prisustva, moj posao je uključivao i naplaćivanje računa od mušterija, tako da sam morala da podignem pogled kada su mi prilazili. Ros je izgledao pomalo uzdrmano dok ga je Kol vodio do mene.

„Jesi li dobro?” upitala sam.

Ros mi je uputio drhtav, iskrivljen osmijeh. „Želim tetovažu, ali mi se ne dopada naročito način na koji se osjećam za vrijeme i poslije samog tetoviranja.”

„Imam nešto”, sagnula sam se da potražim u svojoj torbi, “što bi moglo da pomogne. Aha!” Pobjednički sa sklopila prste oko čokolade i izvukla je napolje. „Evo.” Odlomila sam nekoliko kockica i pružila mu ih. „Šećer.”

Zahvalno se osmijehnuo. „Hvala. Koliko vam dugujem?” Zagrizao je parče čokolade dok sam ja pogledom pretraživala cjenovnik na radnom stolu.

Mogla sam i da upitam Kola, ali to bi ponovo značilo da moram da ga pogledam. „Četiri sata... to je dvjesto četrdeset funti.”

Kad sam uzela Rosovu karticu i provukla je kroz čitač, očekivala sam da Kol ponovo nestane u svojoj radnoj sobi, ali on je ostao ovdje, ćaskajući sa Rosom o svirki *Loulajta* na kojoj su obojica bili prije nekoliko mjeseci u Glazgovu. Obično bih se ja odmah ubacila u razgovor, ali sam ponovo izbjegavala interakciju sa svojim šefom. Štaviše, trebalo je da budem na tom koncertu. Nisam željela da razmišljam o razlogu zbog kog nisam otišla.

Kada je Ros platio, mahnuo je posljednjim parčetom čokolade zahvaljujući mi i izašao iz studija. Ostavljajući me samu sa Kolom.

Mogla sam da osjetim kako me njegov pogled peče.

Poslije nekog vremena postalo je nemoguće izdržati njegov intenzitet. Upitno sam ga pogledala ništa ne govoreći.

Nažalost, opet mi je uputio onaj dječaćki osmijeh koji je navodio na prljave misli. „Mogu li da dobijem malo?”

Bijesno sam udahnula vazduh. „Izvini?”

Usne su mu se izvile u veseo smiješak. „Malo čokolade”, razjasnio je. „Malo čokolade.”

Postiđena što sam ga pogrešno razumjela, dobacila sam mu čokoladu, ne obraćajući pažnju na njegovo kikotanje. Da bih ga izbjegla, gurnula sam posljednje parče u usta i okrenula se da ponovo pregledam fascikle.

„Kada dolazi moja sljedeća mušterija?”

„Za sat i po”, rekla sam ne podižući pogled niti provjeravajući u knjizi rezervacija. Već sam bila upamtila Kolov raspored za taj dan.

Novčanica od dvadeset funti kliznula je ka meni preko pulta. „Možeš li da izađeš i doneseš nam nešto za ručak? Najbolje da doneseš nešto i za Re. Ona će uskoro da stigne a obično je mrtva gladna. Ako je odmah nahranimo, to joj malo ublaži narav. Ali samo malo.”

Podigavši pogled dok sam uzimala novčanicu, vidjela sam da mi se osmjehuje. „Šta bi želio?”

Kolov osmijeh postade čisto vučiji. „Ako bih ti na to iskreno odgovorio, vjerovatno bi me smatrala veoma neprofesionalnim.”

Ukočila sam se na ovo flertovanje, ali pokušala sam da ostanem ljubazna. „Onda možda ne bi trebao da odgovoriš iskreno.”

Uz prenaplašeni, težak uzdah, Kol prekrsti ruke i nagnu se prema meni sa druge strane pulta. Dah mi je zastao od uspaljenosti u njegovom izrazu dok je zurio u mene. „Ponosim se time što sam otvoren.”

Natjeravši tijelo da prestane reagovati na njega, odmakla sam se od pulta i uzela jaknu sa vješalice iza mene. Kad sam je navukla preko ramena, vrlo promišljeno sam susrela Kolov još uvijek svjetlucač pogled. „Ja se ponosim time što sam profesionalna.”

Vrata studija se naglo otvoriše, prekidajući Kolov odgovor kakav god da je trebalo da bude, i skrećući nam pažnju sa pucketave napetosti koja je vladala među nama. Re bučno uđe i gundajući zalupi vrata za sobom.

Kolov govor tijela se promijenio kada je pogledao njeno pocrvenjelo lice i užagrene oči. Leđa su mu se ispravila a pesnice stegnule. „Šta se dogodilo?”

„Moja cimerka je upravo odjebala! Probudila sam se, a ona je pakovala svaku jebenu stvar koju ima i odjebala sa tim jebenim Malajcem kog je upoznala prije mjesec dana! Jebi ga!” Lupila je nogom o pod, a grudi su joj se ubrzano podizale i spuštale. „Kako ću jebiga da plaćam kiriju?”

Uprkos što je neki glas u mojoj glavi vrištao da je to veoma, *veoma* loša ideja, shvatila sam da govorim: „Ja tražim smještaj.”

Re je zakolutala očima. „Ne vjerujem baš.”

Ups. „Pa, zašto ne?” Skrstila sam ruke na grudima, iznervirana ovim momentalnim odbacivanjem.

„Ne mogu da brinem i hodam kao po jajima u sopstvenom stanu. Izgovaram razna sranja prije nego što stignem da se zaustavim, i moram da budem u društvu ljudi koji mogu da presjeku tu moju jebenu nevjerovatnu osobinu.”

Čula sam kako se Kol smije ali sam odbila da ga pogledam dok sam iznosila svoje argumente. „Uopšte nisam rekla da želim da se uselim kod tebe. Samo sam rekla da tražim smještaj. Gdje je tvoj stan? Kolika je kirija?”

Uputila mi je pogled koji je govorio da se samo šalila sa mnom. „U King Stritu. Bukvalno odmah iza ćoška.” Rekla mi je kolika je mjesečna kirija i opštinski porez, uz polovinu

mjesečnih režija. Bilo je prilično skupo. „To je lijep stan”, rekla je posmatrajući moj zamišljen izraz lica.

Bilo je to malo više nego što sam se nadala da ću plaćati, ali je *bilo* odmah iza ugla u odnosu na posao. Iako sam morala da se upitam da li bi život sa Re izbrisao ovaj pozitivni aspekt. Ali opet, proći će dosta vremena prije nego što mi ijedan agent za iznajmljivanje nekretnina dopusti da potpišem ugovor o iznajmljivanju - morala sam da dokažem da radim već najmanje tri mjeseca. Pomisao na to da ostanem u onom malom zatvoru od hotela tri mjeseca...

„Kuvam. Čistim. Povučena sam i nikom ne smetam.”

Re me posmatrala koji trenutak a onda podigla ruke djelujući iscrpljeno. „Jebiga, nemam jebenog izbora! Odlično! Možeš da dobiješ jebenu sobu!”

Ubrzano trepćući zbog pretjerane upotrebe prostota u njenom izražavanju, rekla sam:

„Voljela bih da je prvo vidim.”

Lice joj je ponovo pocrvenilo. „To je lijep jebeni stan sa dvije sobe za po dvije osobe. Zar mi ne vjeruješ?”

Osjetivši kako me Kolove oči prže, skrenula sam načas pogled na njega pa se ponovo usredsredila na Re. „Ne vjerujem nikome”, odgovorila sam hladno.

Re je zurila u mene nekoliko sekundi prije nego što je crvenilo nestalo sa njenog lica. Nacerila mi se, a oči su joj sada već sijale od dobrog raspoloženja. „Dopadaš mi se”, objavila je kao da je kraljica koja nekome ukazuje veliku čast. „Useljavaš se.”

„Ali...”

„Večeras. Bez nepotrebnog gubljenja vremena. Kirija se plaća na kraju mjeseca. O.” Zabrinuto me odmjerila pogledom. „Bez ukrasa sa klovnovima.”

Zinula sam od zbunjenosti. „Ha?”

„Klovnovi su zli.” Krenula je kroz studio prema stražnjim prostorijama. „Neka mi neko donese nešto za jelo. Imala sam jebeno grozno jutro.”

Moje oči se sretoše s Kolovim. Njegove su se smijale. Moje nisu. „Šta se upravo dogodilo?”

On se iskezi. „Mislim da te Re upravo usvojila.”

„Nisam sigurna da je to dobro.”

„Nije ni tako loše. To je kao da živiš sa svojim ličnim rotvajlerom.”

Ja se namrštim. „Samo što su rotvajleri prijateljski raspoloženi.” Kol zafrkta. „Ovaj nije.”

„To je sve?” Re je buljila u kutije naslagane oko mojih nogu.

Stajala sam ispred njenih vrata u njenoj stambenoj zgradi u King Stritu. Dok sam je sve sakupila i ubacila u taksi koji zapravo nisam mogla sebi da priuštiti, spustila se noć. Sada je Re stajala na svojim vratima u pidžama šorcu i majici *Najn Inč Nejl*s koja je znala i za bolje dane.

„Ne treba mi mnogo.“ Pokušala sam da zavirim u stan. Moja uzdržanost u vezi sa useljavanjem kod ove naizgled lude žene donekle je bila ublažena lijepim parketom na podu koji sam mogla da vidim iza nje.

Re kao da je na trenutak razmišljala o mom odgovoru i odjednom sam shvatila da mi je neprijatno zbog činjenice da posjedujem veoma malo toga. Nije mi do sada palo na pamet da bih mogla da se suočim sa pitanjem zašto je to tako. Većina ljudi vuče sa sobom toware raznog smeća.

„U redu.“ Re je slegla ramenima i sagnula se da uzme jednu kutiju. „Hajde da ubacimo ovo sranje unutra prije nego što mi bradavice otpadnu od hladnoće.“

Šarmantno.

Čujno sam izdahnula i krenula za njom unutra.

Moja nova koleginica a sada i cimerka nije lagala. Stan je bio lijep. Imao je modernu kuhinju pristojne veličine, mali ali udoban dnevni boravak sa balkonom na koji se iz njega izlazilo, i dvije prostrane sobe za po dvije osobe. Dijelile smo kupatilo, ali ono je bilo veliko skoro kao kuhinja, tako da tu nisam imala primjedbi. Nakon što smo ubacile kutije u moju sobu, Re me ostavila da se raspakujem.

Kada sam posložila svoju besmisleno malu količinu odjeće u ormar iz Ikee, počela sam da raspakujem svoje blokove za crtanje, olovke i ugljen za crtanje. Ne želeći da iko, kao ni Re, vidi moje crteže, sve sam to gurnula ispod kreveta. Stajala sam tako držeći svoj novi blok za crtanje kada su se vrata moje sobe naglo otvorila. Srce mi se popelo u grlo i spustila sam se na koljena pa gurnula blok ispod kreveta prije nego što Re bude mogla da ga vidi.

Podigla sam pogled i vidjela Re kako nepomično stoji na mojim vratima držeći šolju iz koje se podizala para. Osmotrla me kako klečim na koljenima i iskezila se. „Nema potrebe da brineš i kriješ vibratore, Šenon. Vjerovatno ćeš čuti moje kroz zid. Ja imam onaj sa stimulatorom za klitoris. On je klasika, iz razloga koji ti je poznat.“ Pružila je šolju ka meni.

„Čaj. Pretpostavila sam da ćeš htjeti, pa sam sipala mlijeko i ubacila dvije kocke šećera.“

Još uvijek usplahirena i pomalo ošamućena, ustala sam i pružila ruku da uzmem čaj koji je napravila baš onako kako volim. „Hvala“, promrljala sam, osjećajući se kao budala.

Re se lukavo osmijehnula i izašla iz sobe, zatvorivši vrata za sobom.

Ramena su mi klonula kad sam se okrenula da pogledam svoje skrivene crteže. Osjetila sam kako mi se grlo steže od emocija, uglavnom frustracije, što sam svedena na to da se ponašam kao smetena budala da bih sakrila svoje crteže od ljudi. Nikada nisam ništa sakrivala. Nikada se nisam ovako ponašala.

Ne dok...

„Zašto se gnjaviš sa tim sranjem? Nije baš da si dobra u tome.“ „A šta ti znaš o umjetnosti?“

„Dovoljno da znam da nemaš nimalo talenta, mala.“

Uspomene su me preplavile, izvlačeći mi energiju, i sručila sam se na krevet. Buljeći u prazan zid ispred sebe, pokušala sam da ih odagnam, a ruka kojom nisam držala vrelu šolju čaja stegnula se u pesnicu tako jako da su mi se nokti usjekli u dlan.

Kada sam uspostavila vlast nad svojim emocijama, završila sam sa raspakivanjem i odlučila da se bolje upoznam sa svojom novom cimerkom. Nisam htjela da Re pomisli kako sam nedruštvena, iako bi ona možda više voljela da jesam. Uskoro ću to otkriti.

Umjesto Re, u dnevnom boravku sam zatekla Kola. Skoro sam se sapplela o sopstvene noge kad sam ga vidjela u fotelji pored balkonskih vrata, sa člankom desne noge prebačenim preko koljena lijeve. Pogledom sam upijala sliku njegovog vitkog tijela dugih udova prije nego što sam uspjela sebe da spriječim u tome. Kada sam najzad podigla pogled, Kol je zurio u mene sa onim sveznajućim, kočopernim smiješkom na usnama.

Njegovim usnama kao stvorenim za ljubljenje.

Čovječe, baš me nervirao.

„Mislio sam da bi možda htjela da popiješ piće sa nas nekoliko, da proslaviš novi posao i stan.”

Razmišljajući o tome kako je opušteno i ležerno Kol izgledao u Reinom stanu, osjetila sam kako mi se oči sužavaju dok zagledaju sobu. Zaustavile su se na velikom crnom digitalnom monitoru. Na svakih nekoliko sekundi slika na njemu se mijenjala i među slikama Re sa ljudima koje nikada nisam srela bilo je i mnogo slika Re, Kola, Sajmona i nekog tipa italijanskog izgleda za kog sam morala pretpostaviti da je Toni.

Maler.

Re i Kol nisu bili samo kolege; bili su prijatelji. Svi oni su bili *dobri* prijatelji. To je značilo da sam morala ne samo da izbjegavam Kola na poslu, nego sam takođe morala da ga izbjegavam i u sopstvenoj proklesnoj kući.

Baš me nervirao, *i više* nego nervirao.

„Pomalo sam umorna”, rekla sam, uopšte ne gledajući u njega. „Gluposti!”

Ovo je rekla Re. Okrenula sam se kada je ušla u dnevni boravak, sada u farmerkama i sa majicom Selin Dion koja je bila u potpunom neskladu sa njenom ličnošću i crnom kožnom jaknom. „Obuvaj cipele”, rekla je. „Nema proklete sumnje da ideš sa nama.”

„Ne mislim...”

„Briga me za ono što namjeravaš da kažeš.”

Procijenivši njen autoritativni ton i držanje, nije mi trebalo mnogo da pretpostavim kako se iz ovog neću izvući. Umjesto da buljim u Re, prostrijelila sam Kola pogledom. „Tačno si znao u šta se upuštam i ništa nisi uradio da me spriječiš u tome.” Izmarširala sam iz sobe, ne obraćajući pažnju na prijatni zvuk Kolovog smijeha.

Predstavili su me identičnim blizancima Grantu i Patriku i Grantovoj djevojci, Karen. Oni su bili Kolovi prijatelji iz škole umjetnosti, a Re je takođe usvojila i njih. Grant i Karen su imali malu galeriju i profesionalnu fotografsku firmu. Patrik je napredovao ka diplomi arhitekta. Svi su bili veoma prijateljski i srdačno raspoloženi, ali nelagoda koju sam osjetila kad sam im se pridružila u Reinom omiljenom lokalnom pabu, *Vok*, nije nestajala. Osjećala sam da za to nemam koga drugog da krivim osim Kola.

Čim smo sjeli, Kol je nekako izveo da sjedi pored mene na sjedištu koje se savijalo oko stola u našem separeu. Skoro odmah je naslonio svoju butinu na moju. Pošto se Re stisnula

uz mene sa druge strane, nisam mogla da se sklonim i nije bilo načina da se oslobodim fizičkog kontakta sa Kolom.

Ispod farmerki mi je koža gorila na mjestu gdje smo se dodirivali i pokušavala sam - o, kako sam samo pokušavala - da ne obraćam pažnju na njegovo prisustvo i da slušam njegove prijatelje kako govore o svom poslu i čudnim stvarima koje ljudi pričaju u galerijama.

„Imaš najbolju kosu koju sam ikada vidjela”, odjednom mi reče Karen.

Svi se nasmijaše na taj nasumični komentar. „Ipak, tako je”, insistirala je Karen. „Voljela bih da te fotografišem.”

„Mene?” Ovaj predlog me zabavio.

„Da, tebe.” Karen se osmijehnula. „Bila bi sjajan model.”

„Ja ne mislim tako.”

„O, ja to jebeno dobro znam”, zagundala je Re.

Upitno sam je pogledala, a ona se umjesto odgovora namrštila.

„Ti si jedna od onih.”

„Od kojih?”

„Lijepa djevojka koja ne zna da je lijepa. To me izluđuje.”

Da sam bila sklona crvenilu lica, pretvorila bih se u paradajz.

„Ja mislim da je to sjajno”, rekao je Kol.

Ne razmislivši o tome, okrenula sam glavu da ga pogledam.

Osmijehnuo se onim svojim blagim, dječaćkim osmijehom i pružio ruku da mi dodirne kosu. „Ništa nije više seksi od žene koja ne zna da je prelijepa.”

Mrzila sam način na koji mi je stomak treperio kada mi on posveti pažnju, kada mi uputi kompliment. Dobijala sam takve komplimente i ranije, i moja reakcija na njih mi nije donijela ništa osim nevolja. Okrenuvši se, osjetila sam zahvalnost kada je Re razbila napetost rekavši: „Đavola! Ništa nije više seksi od muškarca ili žene koji znaju da su jebeno seksi.” Pogledala je u mene i kao da je zračila dugogodišnjim iskustvom, uprkos činjenici da je imala samo dvadeset osam godina, pa je dakle bila samo nekoliko godina starija od mene. „To što nisi visoka čini te istovremeno slatkom i zadivljujućom. Koristi to. Razmahni tom jebenom kosom i bijesni tim jebenim očima. Onda ćeš biti seksi.” Iscerila se, ponosna na samu sebe. „Kao ja.”

Patrik je klimnuo glavom, s divljenjem se osmijehnuvši Re. „Moram priznati da je *to bilo* seksi.”

Ona mu uputi koketan osmijeh. „Smiri se, momče. Ja sam zauzeta.”

Iznenadena, namjeravala sam da pitam Re sa kim izlazi kada sam osjetila vrlo blag dodir na donjem dijelu leđa. Sva sam se napela.

Kol me dodirivao.

Podigla sam pogled ka njemu.

Dok je njegova butina pritiskala moju, sa njegovim prstima na leđima, i pogledom uperenim u moje oči, ostala sam bez riječi.

Buka u pabu kao da se odjednom stišala, kao da je nevidljivi zid okružio Kola i mene.

Njegovi prsti su pritisnuli jače i počela sam da osjećam žmarce u čitavom tijelu.

Glasan zvuk lomljenja stakla razbio je čaroliju između nas i trznula sam se unazad, udarivši u Re. Nešto slično iznerviranosti zatreperilo je u Kolovim očima, ali ja sam se odlučno okrenula, primičući se bliže Re, koja je bila previše zauzeta podrugivanjem Patriku zbog toga što maže obrve voskom da bi primijetila kako pokušavam da joj se uvučem u krilo kako bih izbjegla seksualnu tenziju između mene i našeg šefa.

Nikada u životu nisam bila tako zahvalna što sam umakla od nekoga. Naravno, bilo je prilika kada bih se zaglavila u razgovoru sa ljudima koji su mi dosađivali ili me vrijeđali, i to nikada nije bilo zabavno. Međutim, biti zaglavljena u neposrednoj blizini lošeg momka koji je izgledao kao vrući san i kome želiš da strgneš odjeću uprkos činjenici da znaš kako on nije pravi za tebe bilo je još gore. Mnogo gore.

Zapravo, bilo je prosto izluđujuće.

Prekorjevala sam sebe čitavim putem nazad do stana, pitajući se šta dođavola nije u redu sa mnom, tako da poslije svega kroz šta sam prošla i dalje mogu da me privlače ovakvi kao što je Kol Voker.

U stanu, zbacila sam cipele s nogu u naletu bijesa na samu sebe.

Re je frknula kroz nos dok je skidala jaknu. „Svakako si zapala Vokeru za oko.”

Trgnula sam se. Dakle bilo je toliko očigledno? Dopuštajući da mi se moje duboko nedopadanje prema soju loših momaka vidi na licu, pogledala sam Re u oči i odlučno izjavila: „Nisam zainteresovana.”

Re se prenula od mog tona, ali je njene iznenađenosti brzo nestalo. Izgledala je... impresionirano? „Zaista vjerujem da je tako. Žena koja nije pala Kolu pred noge. Da li će čuda ikada prestati?” Iscerila se. „Znala sam da mi se sviđaš.”

Nasmijala sam se blago, umorno, i poželjela Re laku noć. Skoro sam već bila na vratima svoje spavaće sobe kada me pozvala po imenu. „Da?”

Krenula je prema vratima pored mojih razmetljivo njišući svojim vitkim kukovima.

„Moj momak Majk radi noćnu smjenu noćas - on je bolničar. Obično dođe kasno i volimo da se glasno jebemo. U fioci ormara u hodniku imaš pakovanje čepova za uši.”

Nekoliko sati kasnije probudilo me cviljenje. Nije mi trebalo dugo da shvatim kako cviljenje, praćeno stenjanjem, proizvode Re i njen momak dok vode ljubav. Glasno. Baš kao što je i obećala.

Pomalo postidjena što nisam vjerovala Re na riječ (i sada o njoj znam mnogo više nego što sam ikada željela da znam) tiho sam požurila u hodnik, uzela čepiće za uši i požurila nazad u krevet. Na moje veliko olakšanje, čepići su dovoljno ublažili buku da ponovo utonem u san. Ali sam usnula uz pomisao da nikada nisam upoznala nikog sličnog Re. Još nisam sasvim tačno znala da li je to dobro ili loše.

Pas - mislim da je to bio velški terijer - je bio vezan za uličnu svjetiljku na suprotnoj strani ulice. Bio je tamo već tri sata, otkad ga je vlasnik tu vezao i odšetao se u pab. Grudi su me zaboljele od toga kako je žalosno izgledao, dok je prolječna temperatura padala kada su oblaci prekrili sunce.

Drhtao je, a ja sam proklinjala njegovog gazdu i slala ga u pakao na isto toliko vremena.

Gnjev je počeo da ključa u meni prije dva sata i nije pokazivao znake hlađenja.

„Jesi li dobro?”

Naglo sam se okrenula na zvuk Kolovog glasa. Stajao je sa druge strane prijemnog pulta, obrva spojenih od zabrinutosti.

Pokazala sam kroz prozor na psa koji se mogao vidjeti kroz saobraćajnu gužvu na ulici. Nisam mogla da potisnem tugu iz glasa dok sam govorila: „Nekim ljudima ne bi trebalo dopustiti da imaju psa.”

Kol je djelovao zbunjeno.

„Tamo je čitavog jutra”, objasnila sam.

Zbunjenost je nestala iz njegovog izraza samo da bi je zamijenio blagi pogled koji je bio hiljadu puta gori od onog užarenog. „Daje mojim mušterijama čokoladu kad osjete slabost, može da se nosi sa Re bolje od većine ljudi, osjeća sažaljenje prema nepoznatim psima, prelijepa je ali to ne zna, i ima jebeno odličan muzički ukus.” Glas mu se stišao u nevjerovatno seksi mumlanje. „Da li si ti savršena, Šenon Meklaud?”

Puls je počeo da mi se ubrzava. Ne pokazujući ništa svojim izrazom lica, pogledala sam fasciklu čiji sam sadržaj skenirala. Radila sam u *INKarnejt*u tri dana, a jedva da sam se i pomjerila u poslu sa fasciklama. „Stvarno bih voljela da prestaneš da mi se nabacuješ”, rekla sam otvoreno.

Zvuk pokreta natjerao me da podignem glavu, i oči su mi se razrogačile kad sam vidjela da Kol obilazi na moju stranu pulta. Nagnula sam se unazad kada me smišljeno satjerao uz pult, spustivši ruke na njega sa obje moje strane. Počela sam da dišem isprekidano i vazduh kao da se zgusnuo oko mene. Vrelina je zračila sa njegovog tijela na moje i koliko god se trudila, nisam mogla da zaustavim žmarce u međunožju ni nadimanje grudi kada se zagledao u mene sa otvoreno seksualnim namjerama.

Spustio je glavu a ja sam se sva skupila. Ipak, umjesto da me poljubi, promrljao je držeći usta tik pored mojih: „To bi moglo da bude problem za mene.”

Zvuk otvaranja ulaznih vrata natjerao je Kola da se odmakne od mene, i ja zahvalno udahnuh malo vazduha. Osjećala sam se kao potpuna budala.

„Tamara”, reče Kol iznenađenim glasom. Vidjevši zadovoljan osmijeh na njegovom licu, okrenula sam se da pogledam tu Tamaru.

Namrštila sam se.

Visoka brineta bujnih oblina prilazila je Kolu sa širokim osmijehom na svom lijepom licu. Stegnula ga je u zagrljaj, tako visoka u svojim cipelama sa visokim potpeticama da su bili iste visine.

Savršeno su odgovarali jedno drugom.

Nešto za šta sam odlučila da ne priznam da je nalet ljubomore, presjeklo mi je grudi žestokim bolom.

„Otkud ti ovdje?” upitao je Kol kada su prestali da se grle i malo se odmakli jedno od drugog.

Tamara je slegnula ramenima, sa ushićenim osmijehom na licu. „Ovdje sam u potrazi za talentima i nadala sam se da bi mogao da odvojiš vremena za mene. Znam da je ovo u posljednji čas, a ti si veoma zauzet momak.”

Da odvoji vremena za nju. Zauzet momak?

Stomak mi se prevrnuo.

Konačno, ovo je bio dokaz da je Kol zavodnik. Nisam imala prava da se osjećam razočarana i otriježnjeno. Nikakvog. Pa se stoga i nisam tako osjećala.

Stvarno. Nisam.

Ne, nikako, ja ne.

Ljubopitljivo sam čekala da vidim ima li Kol vremena za nju u svom rasporedu muške kurve, ali sam spustila pogled na ono što sam radila kao da me nije briga.

„Šenon, slobodan sam sljedećih sat vremena, zar ne?”

„Dva”, rekla sam ne dižući pogled, „ako računaš i pauzu za ručak.”

„Da li je to samo mali tatu? Dva sata je dovoljno?”

„I više nego dovoljno.”

Ruka mi je zastala na dugmetu skenera. Pričali su o tatuima... a ne o susretu radi seksa? Ugrizla sam se za usnu, mrzeći to što ljubomora koja mi je gorila u grudima već nestaje. Krišom sam ih pogledala ispod trepavica, vidjela sam kako me Tamara pažljivo posmatra.

Kol je primijetio kako me ona procjenjuje pogledom. „Tamara, ovo je naša nova recepcionerka i Reina cimerka, Šenon. Šenon, ovo je Tamara. Ona je direktorka zadužena za izbor umjetnika i repertoara u izdavačkoj kući *Tauer rekords* u Glazgovu. Zajedno smo išli u Edinburšku školu umjetnosti - Tamara je tamo diplomirala u muzičkoj školi Rid.”

Đavo neka ga nosi. Bila je prelijepa, ostvarena, pametna i uspješna. Ona je zarađivala za život tragajući za talentima dok sam ja... skenirala stare papire.

„Zdravo”, rekla sam.

Šta se drugo moglo reći?

Tamara mi je klimnula glavom, a na usnama joj je poigravao osmijeh dok me odmjeravala pogledom. Okrenula se prema Kolu kada me dobro osmotrila. „Nikad se ne mijenjaš.”

Kol se ukoči.

Šta je zaboga to trebalo da znači?

Poslije pogleda koji je Kol uputio svojoj prijateljici, ona slegnu ramenima kao da se izvinjava. On uzdahnu i okrenu se pa je povede kroz studio, a ja na svu sreću nisam morala da gledam kako odlazi jer je ušla jedna mušterija.

Mlada žena je htjela da stavi pirsing na gornji dio uva. Kada sam pozvala Sajmona, koji je bio na pauzi za ručak, on izađe u glavni studio. Tiho je porazgovarao sa djevojkom u

čekaonici i dao joj znak da krene u zadnju prostoriju. Zastao je pored mog stola prije nego što je krenuo za njom. „Upoznala si Tamani?”

Oprezno sam klimnula glavom.

„Prelijepa djevojka”, reče Sajmon. „Ipak, nije *djevojka*.” I sa tom dosta enigmatičnom izjavom i nestašnim osmijehom, on ode za svojom klijentkinjom.

Ne po prvi put, proklela sam uvrnuti smisao za humor sudbine koja mi je dala dobar posao u najgorem mogućem okruženju. Bila sam u raju lošeg momka. Ili paklu. Šta god bilo od to dvoje, bilo je pogrešno mjesto za mene.

Prosjaci ne mogu da biraju, uvijek je govorila baka.

Uzdahnuvši, ponovo sam pogledala kroz prozor, i nervoza mi se dodatno povećala kad sam vidjela vlasnika uzdrhtalog psa kako mu prilazi da ga odveže. Pas je skočio na čovjeka, žalosno mašući repom. Svi pokušaji da dobrodošlicom dočeka svog gazdu bili su ignorisani, i vlasnik ga je otjerao da ne skače po njemu prije nego što ga je poveo dalje. Pas kao da je za njega bio nevidljiv na drugom kraju povoca. Srce mi se stegnulo. Htjela sam da potrčim preko ulice i ukradem tog usamljenog psa da bih ga obasula pažnjom.

Palo mi je na pamet dok sam gledala kako se momak blago njiše na nogama da neki ljudi jednostavno ne znaju da vole. Morala sam da se upitam zašto se, onda, ako ne mogu to da nauče, uopšte i gnjave sa pokušavanjem. Njihovi pokušaji su samo povređivali one koji su dovoljno glupi da pokušaju da im uzvrate ljubavlju.

Poglavlje 3

Još ti nisam oprostila, samo hoću da znam da nisi mrtva.

Dok sam zurila u SMS poruku od svoje sestre, premišljala sam šta da radim. U posljednjih dvadeset četiri časa svaki čas sam ponovo gledala tu prokletu poruku. I posljednjih dvadeset četiri časa nisam mogla da istjeram njen glas iz glave.

„Kada ćeš prestati da biraš te gubitnike sa kojima izlaziš? Bože, Šenon, to ne govori baš dobro o tebi, zar ne?“

„Uvijek je kriv neko drugi? Šta se dogodilo ovog puta? Opet neka žena? Droga? Uplašila si se da si trudna? Sve gore navedeno?“

„Sada si pretjerala. Uvodiš nikogoviće u svoj život a mi smo ti koji snose posljedice. Toliko se sebična, Šenon!“

Pretpostavljam da je to značilo kako je sebično ostaviti je da čeka.

Nisam mrtva.

Gurnula sam telefon u svoju vrećastu torbu u kojoj sam nosila blokove i olovke za crtanje. Bio je petak, moj slobodan dan. Pošto je u studiju najviše posla bilo vikendom, umjesto subote i nedjelje imala sam slobodne dane u četvrtak i petak. Jučerašnji dan sam provela čisteći stan i čitajući knjigu koju mi je Re pozajmila. Danas ću ići u zamak. Nisam mogla da izbijem ideju da oprobam ruku na slikanju pejzaža. Nikad prije nisam slikala, ali nije bilo prvi put da sam željela da pokušam...

„Šta je dođavola to?“

Zurila sam u kutiju akrilnih boja na koju je pokazivao. „Boje.“ „Ti se ne baviš jebenim slikanjem.“ „Ali ću se baviti.“

„Ne, nećeš. Vратиćeš te jebeno skupe boje sa kojim nemaš šta da radiš.“

Sada već nesigurna, zurila sam u kutiju.

Osjetivši moju tugu, uhvatio me rukom oko vrata, primoravši me da ga pogledam u oči. Bile su blage, zabrinute. „Dušo, žao mi je. Samo želim da izbaciš to sa umjetnosti iz glave da bismo mogli da se posvetimo stvarnosti. Nisam htio da te uvrijedim, ali u tome nema baš mnogo posla za većinu ljudi, i moraš da budeš zaista izuzetan talenat da bi uspjela. Nema svrhe da trošiš vrijeme i novac na nešto u čemu nisi dobra.“

Taj razgovor i mnogi koji su mu prethodili premotavali su mi se u glavi dok sam išla ka Edinburškom zamku. Platila sam ulaznicu i popela se na vrh odakle sam imala divan pogled na grad. Boreći se sa blagim vjetrom koji je svaki čas lepršao krajevima mog papira, počela sam da pravim nacrt, već zamišljajući sliku u noćnim bojama sa potezima električnih nijansi kojima ću dočarati svjetla.

Koristeću akrilne boje, pomislila sam odlučno, dok mi je u utrobi plamtio gnjev.

Iskoristiću svoju prvu platu da kupim te proklete akrilne boje koje sam vratila zbog njega.

Suze su mi pekle oči i usne su mi podrhtavale dok sam gledala grad ispod sebe. Makar mi to bilo posljednje što ću uraditi, kupiću te akrilne boje i koristiti ih... i nadala sam se da ću nekako usput pronaći onu djevojku koju sam izgubila zbog njega.

Zadovoljna poslom koji sam uradila u zamku, vratila sam se u stan bolje raspoložena nego što sam bila kad sam otišla iz njega. Prije odlaska kući otišla sam da kupim hranu i uzela svježu ribu, povrće i mlade krompiriće. Spremila sam sve to sa sosom koji me baka naučila da pravim i uživala u činjenici da sam ostavila Re bez riječi kada se vratila s posla kući da jede.

Uzela je zalogaj ribe u domaćem sosu i tiho zastenjala od zadovoljstva. Silom sam iz misli potisnula sjećanje na njeno stenjanje tokom seksa.

„Nisi se šalila”, reče Re punim ustima. „Da li si ovo kuvala na pari?” Klimnula sam glavom dok sam jela.

„Divno je.” Progutala je hranu i popila veliki gutljaj vode. „Puna si iznenađenja, mala vilo.” Zakolutala sam očima. „Nemoj.”

„Stju nam je rekao kako si reagovala kada te tako nazvao.” Zagundala je. „I ja bih izgledala kao da hoću da ga šutnem u muda da me tako nazvao.”

Iskolačila sam oči. „Da li je rekao da sam tako izgledala?” Kad Re klimnu glavom, šapnula sam: „Zašto me onda zaposlio?”

„Rekao je da imaš petlju. Nisam mu vjerovala, ali sada vjerujem.”

„Mogu da umrem srećna”, šapnula sam. Re se iskezi. „Dakle hajde. Ispljuni to. Zašto si otišla iz Glazgova?”

Na svu sreću već sam gledala u svoj tanjir pa sam lako mogla da sakrijem da mi se ne dopada u kom je pravcu razgovor krenuo, i samo sam ležerno slegnula ramenima. „Zapravo nema razloga. Nisam previše bliska sa svojom porodicom. Umorila sam se od svog posljednjeg posla. Zaključila sam da je vrijeme da promijenim okruženje. Moja baka je živjela u Skotland stritu, tako da prilično dobro poznajem Edinburg i uvijek mi se dopadalo ovdje. Drugačije je nego u Glazgovu. To sam i tražila.”

„O da, Kol je pomenuo da te upoznao na Skotland stritu prije mnogo godina. Ipak, kaže da ti toga ne možeš da se sjetiš.” Odmjerala me pogledom, lukavo se smješkajući. „Nekako sumnjam u to.” Ponovo sam slegnula ramenima a Re je zbacila glavu i nasmijala se. „To mi se... dopalo.”

Prije nego što je cimerka mogla da me zaspe novim pitanjima na koja nisam bila sigurna da sam spremna da odgovorim, rekla sam: „Šta je s tobom?”

Re je spustila viljušku i odgovorila mi otvoreno. I to mislim stvarno *otvoreno*. „Odrasla sam u hraniteljskim porodicama. Mama je bila narkomanka. Tata je bio u zatvoru - ubistvo s predumišljajem. Čitav život sam provela u Edinburgu. Jednom sam bila vjerena kad sam imala dvadeset godina. On je umro. Pokušala sam da izvršim samoubistvo. Sajmon je bio najbolji drug mog vjerenika. Pronašao me. Spasio me i uveo me u posao sa tetoviranjem.

Mnogo ga volim. Pet godina kasnije upoznala sam Majka na jednom koncertu. Radi u čudno vrijeme, ali se nekako snalazimo. Nadam se da ćeš upoznati čovjeka koji onako stenje.”

Dođavola. To je bilo mnogo informacija koje je trebalo obraditi. Ćutanje među nama je potrajalo dok sam pokušavala da odlučim na koji dio da odgovorim na neki način. Osjećala sam njen pogled na sebi dok je čekala moju reakciju i zaključila sam da je najbolje što mogu da uradim da se koncentrišem na ono pozitivno. Život joj je bio sranje. Nisam joj bila potrebna još i ja da komentarišem tu činjenicu.

„Koliko ste dugo ti i Majk zajedno?”

Zasvjetlucala je očima ka meni, a počela sam da učim kako to znači da je Re zadovoljna. „Tri godine.” Uzela je još jedan zalogaj i upitala me punim ustima: „Ti nisi imala vjerenika, ha?”

Odmahnula sam glavom.

„Ali postojao je neko”, rekla je ona.

Shvativši da to nije pitanje, samo sam nastavila da jedem. Bilo mi je na vrh jezika da sve ispričam Re. Ona je meni sve rekla, tako da sam znala da ne bi pomislila da joj govorim previše. Ali današnji dan je već bio dovoljno emotivan i jednostavno nisam mogla da pronađem riječi.

Re uzdahnu. „Pa, ne može svako da bude jebena otvorena knjiga kao ja, pretpostavljam. Ipak, takva sam samo u vezi svog života. Umijem da držim svoja velika usta zatvorena kada se radi o sranjima drugih ljudi.”

Osmijehnula sam se i ustala da operem svoj prazan tanjir. „Ispričaću ti sve o tome jednog dana.”

Re je ustala i pridružila mi se pored sudopere. Uzela mi je tanjir iz ruku da ga opere.

„Voliš da se nerviraš?”

Posljednja dva dana su bila sasvim opuštena iz jednog krupnog razloga. Nisam vidjela Kola. Nijednom.

Dok nisam zaključila da bih voljela da odem na piće sa svojom novom prijateljicom i cimerkom i potpuno zaboravila da će Kol takode vjerovatno biti prisutan. I ne samo Kol. Otkrila sam da je njegova dugonoga prijateljica Tamara još u gradu kada smo ušle u *Vudu rums* i zatekli je za stolom u uglu sa Kolom, Sajmonom i Tonijem. Ljubazno sam ih pozdravila, zahvalna što je Toni ličnost koja zahtijeva punu pažnju i morala sam da se u potpunosti usredsredim na njega kad smo se upoznali.

„Sajmon je neprestano pričao o tebi”, rekao je Toni svojim melodičnim akcentom, prije nego što me poljubio u oba obraza. „Mogu da vidim zašto.”

Dok je Sajmon bio oličenje opuštenosti, Toni je bio sušta suprotnost. Nevjerovatno zgodan i veoma lijep, Toni je bio obučen u trodjelno odijelo koje mu je dobro pristajalo. Bio je prijatan, kulturni i prefinjen.

„Divno je što sam te najzad upoznala”, rekla sam prije nego što me pustio iz zagrljaja.

„Ne, ne.” Odmahnulo je glavom. „Zadovoljstvo je moje. Ti olakšavaš Sajmonu život i on te već voli, tako da sam zadovoljan, da.”

Re othuknu. „Ne sjećam se da sam ja naišla na takav prijem kada smo se tek upoznali.”

Toni bezbrižno slegnu ramenima. „Na početku mi se nisi dopala. Takva si kučka, draga moja.”

„Trebalo biti kučka da prepoznaš drugu kučku”, uzvratila Re.

Toni se iskezio. „Tako je, zar ne?”

Re se nasmija i obgrli ga rukom, spustivši mu poljubac na obraz. On se pretvarao da je tjera od sebe, ali bilo je jasno da se samo šali i da među njima postoji velika naklonost.

Odjednom sam snažno osjetila da ne pripadam ovdje.

Ali taj osjećaj nije dugo potrajao. Oni nisu dopuštali da bude tako.

Sajmon nam je svima platio turu pića a Re i ja smo pronašle slobodno mjesto i zajedno sjede na njega. Srećom smo obje imale malu stražnjicu, inače bi se jedna od nas srušila na pod. Na drugoj strani stola, svu Kolovu pažnju je zadobila prelijepa Tamara. Meni je to bilo u redu. To je značilo da mi je lako da izbjegavam njegov pogled, i mogla sam da brbljam sa Sajmonom i Tonijem, dvije suprotnosti koje su se nekako savršeno uklapale. Zaljubljivala sam se u njih i mislila sam kako bi svako ko provede imalo vremena sa njima osjetio to isto.

„Dakle ta žena je došla u moj salon i tražila moj cjenovnik”, rekao je Toni. Već sam saznala od Sajmona da Toni ima frizerski salon u Starom gradu. Bio je toliko uspješan da je upravo završavao planove za otvaranje drugog salona u Stokbridžu. „Digla je nos i rekla, ‘O ne, dragi, nikada se ne friziram u salonu koji naplaćuje manje od osamdeset funti za šišanje i feniranje.’” Zakolutao je očima. „I tako joj ja kažem: ‘Ali, draga, ima toliko prelijepih žena koje sebi ne mogu da priušte luksuzno friziranje. Ja ovdje nudim luksuzno friziranje po pristupačnoj cijeni.’ A stara vještica je imala smjelosti da glasno kaže pred svim mojim prelijepim mušterijama: ‘A zbog toga nikada nećeš imati bogatu klijentelu.’”

„Nadam se da si odbrusio toj kučki”, reče Re.

Toni se nakašlja. „Pogledao sam je vrlo promišljeno i rekao: ‘U mom salonu, draga, *ne možeš* da mjeriš stil i ukus novcem.’ Nemam pojma šta te žene misle... da ću njuškati njihova u zlato ogrnuta dupeta?” Sada se nagnuo ka meni. „Počeo sam sa vrlo malo sredstava i studenti i mlad zaposlen svijet mi je pomogao da izgradim firmu. Neću zaboraviti odakle sam potekao, znaš.” Zakikotao se. „Iako mi majka stalno govori da zaboravljam da sam Italijan.”

„Ona ne zna o čemu priča.” Sajmon odmahnu glavom. „Polovinu vremena ne mogu da razumijem ni jebenu polovinu onoga što govoriš.”

Toni mu se opako iskezio. „Ipak, to ima svoju svrhu, zar ne?”

Dok se njegov dečko smijao zabačene glave, Re povika: „Ne! Ne, ne! Večeras nema priče o seksu.”

Podigla sam obrvu. „Stvarno?”

Ona se namrštila. „Stvarno, zašto pitaš?”

„Ti imaš problem sa time što oni pričaju o svom seksualnom životu. *Ti*”, naglasila sam. „Koja onako skičiš?”

Sajmon, Toni i Kol prasnuše u smijeh. Nisam čak ni bila svjesna da Kol sluša naš razgovor. Re se trudila da potisne osmijeh dok je zurila u mene.

Toni podiže čašu da mi nazdravi. „Znao sam da ćemo se dobro slagati.”

Re se pretvarala da namrgođeno othukuje ali onda ustade. „Tura od mene.“ Pokazala je na mene. „Upotrijebi one jebene čepiće za uši.“

„Oni samo *priguše* skičanje.“

Ovo je momke ponovo natjeralo na smijeh.

Odmahnula je glavom gledajući me, očiju blistavih od zabavljenosti. „Valjda bih mogla pokušati da budem tiša.“

Ja se osmijehnuh. „Veoma bih to cijenila.“

„Imaš sreće što si jebeno slatka“, rekla je i otišla da nam donese još pića.

„Rekao sam ti da ćeš moći da se nosiš sa njom“, rekao je Kol. Uputila sam mu stegnut osmijeh, uspješno izbjegavajući njegov pogled.

Momci i Re su me uvukli u urnebesno smiješan razgovor, a Toni je svakom i najmanjom sitnicom dokazivao da je, uprkos njegovom zastrašujućem samopouzdanju i stilu, veoma običan i prizeman. Ali ja sam bila izuzetno svjesna Kolovog prisustva. On je jednostavno bio takav momak - zračio je harizmom. Postojala je ta aura oko njega i pretpostavljala sam da nisam jedina koju je njom privlačio.

Ipak, davala sam sve od sebe da se protiv toga borim i dobijala sam po jednu bitku svaki put kada bih podigla pogled i vidjela ga kako flertuje sa Tamarom. *Zavodnik. Zavodnik. Zavodnik*, podsjećala sam samu sebe.

Poslije nekoliko pića i mnogo razgovora, izvinila sam se i krenula u toalet. Bar se uskoro zatvarao i mnogo gostiju je već otišlo. Zadovoljna što u toaletu ne mora da se čeka, nisam žurila, i dok sam prala ruke zurila sam u ogledalo iznad lavaboja. Izgledala sam manje umorno, manje pod stresom. Napregnute, oštre linije u uglovima mojih usta su nestale. Kosa mi je padala niz leđa u gustim talasima i kovrdžama, a moje svijetlozelene oči sijale su od alkohola. Nisam bila pijana, ali sam definitivno bila pripita. To je, zajedno sa dobrim društvom, značilo da sam u najboljem raspoloženju u kom sam bila dugo vremena unazad.

To raspoloženje je nestalo čim sam izašla iz ženskog toaleta i naišla na Kola koji je izlazio iz muškog.

Prije nego što sam mogla da izgovorim i riječ, krenuo je na mene i pribio me uza zid kao što me bio pribio na prijemni pult prije neki dan. Stavio je ruke na zid iznad moje glave, gledajući me užarenim pogledom. „Tamara mi je samo prijateljica.“

Iznenadeno sam trgnula glavu i udarila u zid. „A zašto bi to mene bilo briga?“

Iz ove blizine mogla sam da vidim bore od mrštenja između njegovih obrva i tek nagovještaj tame u njegovim prelijepim zelenim očima, sumoran odsjaj koji nisu mogle da potisnu čak ni zlatne tačkice oko ivica njegovih dužica. „Ne pričaš sa mnom, tortice.“

Pribila sam se uza zid. „Razgovarala sam sa Sajmonom i Tonijem. I otkud ti to tortica?“

„Mmm. Ja obožavam tortice od jagode. Podsjećaš me na to.“

„Podsjećam te na torticu od jagode?“ upitala sam potpuno zbunjeno.

„Slatke jagode, umučeni šlag i slatko tijesto. To si definitivno ti.“ Sada se namrštio.

„Hoćeš da mi kažeš da nisi hladna prema meni zbog Tamare?“

„Zašto bih bila hladna prema tebi zbog nje?“

Nagnuo se bliže i upio moj dah dok me njegova kolonjska voda s aromom limuna zapljuskivala u opojnim talasima. „Zbog onoga što postoji među nama.”

Sada već drhteći, šapnula sam: „Ne postoji ništa među nama.”

Sumorni sjaj je nestao iz Kolovih očiju i kao da je zlato bljesnulo kada se u njima pojavila vrelina. „Ništa osim ogromne jebene hemije koju sam htio da istražim otkad smo se prvi put sreli. I možeš prestati da se pretvaraš kako se toga ne sjećaš, jer znam da se sjećaš.”

Osjetivši kako vrelina prodire u mene, očajnički sam željela da se odmaknem od njega. Podigla sam ruku i gurnula ga u grudi, ali nije se ni pomjerio. Bila sam previše sitna. Protiv Kola nisam mogla ništa... *mala vila*. Sijevnula sam očima na njega. „Treba da znaš kako aroganciju smatram zaista odbojnom.”

Kol se nagnuo naprijed i usnama mi okrznuo obraz prije nego što mi je prošaptao na uho: „Lažeš.”

Drhtaj mi je potresao kičmu od njegovog vrelog daha na mojoj koži, i bradavice su mi se ukrutile. Grudi su mi se naglo podizale i spuštale dok sam gubila kontrolu nad disanjem - vazduh između nas kao da je bio previše zgusnut.

Kol se izmakao tek toliko da me pogleda u oči, i šta god da je vidio u njima to je bilo dovoljno da se sav ozari od trijumfa. Nikada prije nisam osjetila tako jaku privlačnost i, iako je jedan djelić mene iz pozadine mog mozga vrištao da se izgubim dođavola odavde, nisam obraćala pažnju na njega. Kasnije ću okriviti alkohol što sam samo stajala dok se Kol saginjao da spusti svoje usne na moje.

Čekala sam, ostavši bez daha od tog iščekivanja...

„Tu ste!”

Klonula sam na zid, i trenutak je bio upropašten. Kol je čvrsto sklopio oči, vilice stegnute od iznerviranosti. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se pribere. Kada je otvorio oči iznerviranosti više nije bilo, ali je bilo nečeg drugog. Izgledalo je kao da pokušava da mi ćutke pošalje poruku.

Pretvarajući se da sam ravnodušna, bezizražajno sam zurila u njega, uspjevši da prodišem kako treba tek kada se okrenuo da se obrati Tamari. Nije mi se dopadala.

Ali Bože moj, bila sam zahvalna što nas je prekinula.

To je bilo to. Neće više biti pretjerivanja u piću kada je Kol Voker u blizini.

Poglavlje 4

Ispostavilo se da je radni vikend u *INKarnejt* grozničavo ispunjen poslom. Studio je brujao od zujanja igli, muzike i razgovora. Ljudi su stalno dolazili i odlazili i momci su skratili svoju pauzu za ručak kako bi stigli da prime sve mušterije. Mislila sam da bi nedjelja mogla da bude malo mirnija, ali to je bio jedan od Sajmonovih slobodnih dana, tako da je ispalo da je bila isto toliko zatrpna poslom, ako ne i više.

Međutim, to je činilo izbjegavanje Kola izuzetno lakim, i on uopšte nije imao prilike da napravi podsjećanje na naš napeti trenutak u baru *Vudu rums*.

Iz nekog razloga i u ponedjeljak je bilo mnogo posla, tako da sam, uprkos činjenici da je gužva u studiju činila da Kol bude previše zauzet da bi flertovao sa mnom, osjetila izvjesno olakšanje kad sam u utorak ujutro na poslu zatekla mirnu situaciju. Započela sam sa digitalizacijom dokumenata od mjesta na kom sam stala.

Polu sata kasnije otvorila su se vrata i mlada žena, možda koju godinu mlađa od mene, polako je prišla mom stolu. Osjetila sam napetost zbog tame u njenim očima i blijedila njenog lica. „Larisa Džons”, rekla je veoma tihim glasom. „Imam zakazano uklanjanje tetovaže.”

Provjerila sam u rokovniku, potvrdila njenu rezervaciju i otišla pozadi u Reinu prostoriju, gdje se ona spremala za posao, da je obavijestim da je njena prva mušterija stigla. Kada sam se vratila da kažem Larisi kako će Re biti spremna za pet minuta, iznenadila sam se zatekavši djevojku kako sjedi u čekaonici i plače skrivajući lice rukama.

Uznemirena, požurila sam da uzmem pakovanje papirnih maramica iz svog stola i požurila do nje. Sjela sam pored nje. „Jesi li dobro?”

Jecala je i podigla lice umrljano suzama ka meni. Odmahnula je glavom. Razumjela sam bol koji je bio urezan u svaku crtu njenog lica i srce mi se stegnulo od sažaljenja. Premjestivši se bliže, utješno sam je obgrlila oko ramena i pružila joj maramice.

„Težak raskid?” upitala sam dok je ona uzimala maramicu.

Larisa je oštro i duboko udahнула. „Da.” Usne su joj drhtale. „Hoću da uklonim njegovo ime koje sam bila tetovirala.”

„O, dušo”, promrmljala sam blago, trljajući je po leđima.

„Bio je govno”, rekla je kroz suze. „Znala sam to. Jesam. Ali...” Obrisala je lice.

„Hej.” Povukla sam je za ruku i ona se naslonila na mene puštajući da je tješim.

„Razumijem. Imaš pravo da budeš tužna. Imaš. Ali samo znaj... nema kajanja, važi? Radiš ispravnu stvar. Ovo je novi početak. Novi početak za tebe.”

Pogledavši me u oči, drhtavo se osmijehnula. „Hvala.”

„Da li je sve u redu?”

Naglo sam podigla glavu, iznenadivši se što vidim Kola ovdje. Nisam ga čak ni čula da nam prilazi. Posmatrao je mene i djevojku svojim zelenim očima. Čelo mu se nabralo od zabrinutosti.

„Da.” Larisa je klimnula glavom, djelujući postićeno. „Malo sam se raznježila.” Posramljeno mi se osmijehnula. „Izvini.”

„Ne treba da se izvinjavaš”, umirila sam je. Trebalo je da povede prijateljicu da bude pored nje dok ne prođe kroz ovo, pomislila sam, tužna zbog nje.

„Dakle šta je sve ovo?” Re nam je prišla krupnim korakom. Čim je vidjela Larisino suzama umrljano lice, obišla je oko stočića za kafu, nježno je uzela za ruku i povukla je da ustane. „Ja sam Re. Hajde, draga, hajde da počnemo sa uklanjanjem imena tog seronje sa tvoje kože. Uskoro ćeš se osjećati mnogo bolje.”

Gledala sam kako moja cimerka vodi djevojku u zadnje prostorije i nisam mogla da se ne osmijehnem. Počela sam da učim da se ispod Reinog bučnog i drskog nastupa skriva jedna vrlo osjećajna i meka duša.

Odjednom se atmosfera promijenila.

Oštro sam udahnula, osjetivši kako se Kolov pogled zariva u mene. Nisam to željela, ali sam svejedno morala da pogledam u njega. Ponovo sam oštro udahnula.

Zurio je u mene sa izrazom koji je izgledao kao nježnost. To mi se nije dopalo. Ne. Zaista nije. „Šta je?” rekla sam nestrpljivo.

On mi se u odgovor nasmiješio, opušteno mi prišao, poljubio me u čelo pa otišao.

Koža me peckala na mjestu gdje su me dodirnule njegove usne. „Šta kog đavola?” promrmljala sam.

Te noći sam imala zadovoljstvo da sretnem Reinog momka, Majka, po prvi put. Isprva to nije bilo zadovoljstvo. Isprva sam bila pomalo postićena kada mi ga je Re predstavila, jer sam mogla da mislim samo na to da znam kakve zvuke ovaj momak proizvodi tokom seksa.

Kad sam se izborila sa postićenošću, Majk me pomalo iznenadio. Očekivala sam veoma napetog, grubog momka čiji karakter odgovara Reinom ili ga čak i nadmašuje. Majk uopšte nije bio takav. Bio je visok, vitak, imao je lijepo lice, blage tamne oči i kratku plavu kosu. Sudeći po majici sa slikom grupe i onome što mi je Re rekla, Majk je volio istu muziku kao i njegova djevojka. Ali to je izgleda bila jedina sličnost među njima.

„Da li da kažemo da se osjećamo pomalo živahno?” nastavila je Re, pričajući mi o drugoj svirci na kojoj su ona i Majk bili zajedno. Od trenutka kad smo sjeli u dnevni boravak da popijemo pivo, Re je stalno pričala umjesto Majka, a on je izgledao kao da mu to odgovara.

„Zato sam predložila ženski toalet i pazi molim te, mjesto je bilo prazno. Uvukla sam Majka tamo, zaključala glavna vrata, i počeli smo sa tim uza zid pokriven pločicama.” Iscerila se svom momku, a on joj je odgovorio smiješkom, nimalo iznerviran zbog toga što otkriva detalje njihovog seksualnog života. Palo mi je na pamet da je to možda zbog toga što ovo nije prvi put da je to radila u društvu.

Sačekala sam, ne sasvim sigurna kakav bi trebalo da bude moj odgovor. Ja nikada nisam imala seks na javnom mjestu. Najiskrenije, nikad to nisam ni željela. Moj bivši je jednom pokušao da me ubijedi na seks u uličici u centru Glazgova, i bio je i više nego ljut kad sam mu na to rekla da otrči i skoči sa najbližeg mosta.

„Mislila je da je zaključala vrata”, odjednom promrmlja Majk, zabavljeno izvijajući usne u smiješak.

Ja se zagrcnuh. „Ne.”

Re se nasmija. „Da. Stajali smo tako, meni skinute gaćice, suknja zadignuta iznad struka, Majku pantalone oko članaka dok to radimo uz hladni zid, kad odjednom čujemo: ‘Nisam sigurna da je to baš higijenski, dušo.’ Okrenuli smo se i ta stara dama, sa sijedom kosom dugom kao kod hipika - jebeno kul bakuta - stoji na vratima držeći maramicu. ‘Možda biste htjeli da malo očistite te pločice prije nego što nastavite’, kaže ona nama.”

Nasmijala sam se. „Šta ste uradili?”

Reine oči zasvjetlucaše od te uspomene. „Majk je uzeo maramicu a ja sam rekla: ‘Želim da budem kao ti kad ostarim.’ A ona mi odgovori: ‘Pa, krećeš se u dobrom pravcu.’” Re se zakikotala. „Ozbiljno. Moja jebena junakinja.”

„Zvuči kao zanimljiv lik.”

Re klimnu glavom i započe svoju novu priču. Iako je Majk rijetko dobijao šansu da progovori, i izgledalo je da se Re drži prilično zapovjednički prema njemu, zaključila sam da je na osnovu onoga što sam dosad mogla da vidim njihova veza sasvim uravnotežena. Kad je Majk ustao da uzme sebi još jedno pivo, Re ga je natjerala da ponovo sjedne. Nježno mu je pomazila obraz. „Radio si tako dugo, dušo. Ja ću ti donijeti.”

Svakog dana sam otkrivala nove činjenice o Reinoj ličnosti i, iako je znala da bude nezgodna i previše psovala, svejedno me opčinjavala. Veoma dugo sam bila okružena ljudima koji su bili ili negativni ili lažni. Kod Re nije bilo laži ni glume - i iako je često zadirkivala ljude, znala sam da to nikada nije iz zle namjere osim ako ta osoba nije baš fina.

Poslije samo nedjelju dana poznanstva sa njom znala sam na čemu sam sa Re, i znala sam da naš odnos vrijedi suvog zlata.

Kad je Re otišla po pivo, Majk mi se osmijehnuo. „Kako se ti i Re slažete?”

„Odlično.”

„Znam da ona umije da bude pomalo... pa, svakakva, ali je zaista dobra osoba.”

Umirujuće sam mu se osmijehnula. „Shvatam to.”

„Pričate o meni?” Re se vratila u sobu. „Da li to razgovarate o tome kako sam apsolutno fantastična, dragi moji?” upitala je imitirajući Tonija, i radila je to tako dobro da nisam mogla da se ne zakikoćem.

„Tako nešto”, popustljivo joj se osmijehnuo Majk.

Sat kasnije, Majk je spustio svoju praznu pivsku flašu i ustao. „Izvinite, dame. Moram da se bacim u krevet.” Klimnuo mi je glavom i poželio mi laku noć pa se nagnuo da blago poljubi Re u usne prije nego što je krenuo u njenu spavaću sobu.

Čim smo čule kako se vrata zatvaraju za njim Re se okrenula prema meni. „Šta misliš?”

Lukavo sam se osmijehnula. „Kao da te je briga šta ja mislim.”

„Tačno”, isceri se ona. „Ali radoznala sam.”

„Izgleda kao zaista dobar momak.”

„Najbolji”, reče ona, dok joj je pogled klizio pored mene ka mračnom nebu napolju.

Utonule smo u prijatno ćutanje, koje je Re već minut kasnije prekinula. „Imala sam dobru starateljku kada sam bila dijete.”

Oštar ton u njenom glasu učinio je da mi se dlačice na vratu nakostriješe.

„Sali Mekintajer. Suprug joj je umro godinu dana prije nego što me uzela, ali je nastavila da prima djecu kao hraniteljka.” Ispila je posljednji gutljaj piva i pogledala me pravo u oči.

„Salin brat me silovao kad sam imala četrnaest godina.”

Cijelo tijelo mi se trgnulo unazad kao da sam pogođena metkom a usta su mi se otvorila, spremna za prave riječi, ispravan odgovor, ali moj mozak nije mogao da smisli nikakav. Krv koja mi je hučala u ušima zagušivala je svaki mogući odgovor.

„Sali je saznala i pozvala policiju. Ipak, sve je izgubila. Vratili su me u dom za djevojčice i ispitivali su me i saslušavali sve dok nisam poželjela da umrem. Takve stvari ostavljaju pečat na tebi. Moj vjerenik, Džejson, raspadao se od posla kako bi mi pomogao da prođem kroz sve te ružne stvari koje sam nosila sa sobom iz tinejdžerskih godina. Bio je strpljiv sa mnom, činio je da se osjećam bezbjedno, na svaki način. I u seksu takođe. Vratio me samoj sebi.” Osmijehnula se ali u očima joj nije bilo osmijeha. „Borila sam se iz sve snage da uživam u seksu i da ga se ne plašim, pa sam pomalo otišla u suprotnom pravcu, znaš - postala sam seksualno slobodna koliko god je to moguće. Ali taj pečat... on nikada ne nestaje zaista, i ostavlja ti nešto u dubini očiju.”

Nisam mogla da povjerujem da je neko jak kao Re prošao kroz toliko toga. „Žao mi je što ti se to dogodilo.”

Klimnula je glavom u znak zahvalnosti i onda nastavila da potresa zemlju ispod mene.

„Šenon, da li su tebe silovali?”

Osjećala sam se kao da je sav vazduh isisan iz sobe, a hućanje krvi u mojim ušima se samo pogoršalo. Znoj me peckao pod pazuhom i na dlanovima. Blago drhteći, susrela sam njen pogled. „Skoro”, šapnula sam, boreći se da zaustavim suze.

U Reinim očima se pojavila nekakva žestina. „Uspjela si da se otmeš tom kopiletu?”

Klimnula sam glavom i odjednom počela da joj sve pričam. „Zvao se Oli...”

Ispričala sam joj sve osim onog najgoreg. Nisam htjela da niko zna za ono najgore - za moju krivicu, grižu savjesti, pustošenje koje sam izazvala u svojoj porodici. Ali sve ostalo se prosto izlivalo iz mene sve dok nisam zajecala u njenom naručju.

Re me čvrsto grlila, njihala me u naručju, šaptala mi riječi utjehe za koje nisam ni imala pojma da su mi potrebne dok bol nije malo uminuo. Iscrpljena, zaspala sam u njenom zagrljaju.

Sljedećeg jutra sam se probudila u svom krevetu i shvatila da sam spavala bolje nego ikad otkad se sve to dogodilo.

Poglavlje 5

Iako Re i ja nismo pominjale ni njenu ni moju ispovijest za doručkom sljedećeg jutra, definitivno je došlo do promjene u našem novootkrivenom prijateljstvu. Ne samo da sam ja znala na čemu sam sa Re nego je sada i ona znala na čemu je sa mnom.

Osjećajući se ranjivo nakon što sam izbacila toliko toga iz mračnog ormara u pozadini svog uma gdje sam držala čvrsto zaključane događaje iz posljednjih nekoliko godina, bila sam zahvalna što je Re ostala nepromijenjena i zajedljiva kao i inače. Njeno sažaljenje bi me ubilo. Bio je njen slobodan dan i ovog puta se poklopio sa Majkovim, tako da mi je bilo zaista drago što idem na posao. Po izgledu njenog lica, pretpostavljala sam da je Majk došao na seks maraton.

Uprkos Reinoj podršci i spremnosti da se ponaša normalno u mojoj blizini, dok sam išla u *INKarnejt* i dalje sam se osjećala veoma krhko zbog svog sloma od prethodne noći. Kol je imao zakazan rani termin sa mušterijom tako da je bio zauzet, ali Sajmon je izašao da me pozdravi, jednom me pogledao i odmah upitao da li sam dobro. Uspjela sam da ga ubijedim da jednostavno nisam dobro spavala, i on me ostavio da nastavim sa sređivanjem fascikli.

Krivim napetost koju sam osjećala za ono što se zatim dogodilo.

Nekoliko sati kasnije, stajala sam pored ormara u kom je stajala sva dokumentacija kad se svjetlost u prostoriji malo pomračila. Osjetivši da nisam sama, okrenula sam se i vidjela Kola naslonjenog na dovratak, s rukama skrštenim na grudima. Ležerno je stajao prebacivši jedan nožni članak preko drugog. Stav je govorio *opušteno*, ali gledao me procjenjivački.

Privlačnost koju sam osjećala prema njemu odjednom je potisnuo nadmoćni gnjev koji sam osjetila kako mi gori u utrobi.

„Danas izgledaš veoma lijepo, tortice”, rekao je on blago.

Ozbiljnost u njegovim riječima, izostanak flertovanja i nježnost glupavog nadimka koji mi je dao samo su učinili da moj gnjev proključa. Kada je bio nemaran i seksi bar sam mogla da se borim protiv toga, ali sada je bio pritvoran - isprobavao je na meni ganutljive gluposti u stilu „zaista mi se sviđaš.”

„Zauzeta sam”, procijedila sam ja.

Teško uzdahnuvši, Kol se odvojio od dovratka i krenuo nekoliko koraka u prostoriju.

„Čuj, žao mi je što sam ranije bio pomalo nametljiv. Obično nisam takav.” Drsko mi se osmijehnuo, vraćajući se u svoje prirodno stanje. „Ti to jednostavno izvlačiš iz mene.”

„O, sigurna sam da je tako.”

Kada je čuo moj jednak odgovor, Kol se sav napeo. „Da li sam uradio nešto što te naljutilo?” Da li je nešto uradio?

Đavolski ljuta, okrenula sam se ka njemu, osjećajući kako se sva nenaklonost i strah i gubitak koji su strujali kroz mene usmjeravaju u njegovom pravcu. Kasnije sam shvatila koliko je nepošteno i neracionalno to bilo, ali u tom trenutku je Kol predstavljao sve pogrešno u mom životu i sve izbore koje sam do sada napravila.

„Ne mogu da podnesem momke kao što si ti.” Moje riječi su bile tihe, ispunjene otrovom koji je natjerao Kola da se iznenađeno trgne unazad. „Zgodne momke koji pretpostavljaju da će im svaka žena jednostavno pasti pred noge, zahvalna što ima mrvicu njihove pažnje. Pa, ja nisam jedna od njih. Ja ne poštujem zavodnike kao što si ti. Ne sviđaš mi se. Ne vjerujem ti. Nema ničega iza tog zavodljivog osmijeha osim praznih obećanja. Ti nemaš ništa stvarno da ponudiš meni ili bilo kome drugom ko postane žrtva tvog nabacivanja. Ipak, razlika između mene i njih je u tome što sam ja dovoljno pametna da vidim šta si ti zaista.” Isprekidano dišući, zaključila sam: „Ništa.”

Čim su mi te riječi sišle sa usana, poželjela sam da ih povučem. Izgled njegovog lica... krajnja nevjerica. Ja ljudima nisam govorila tako ružne stvari. To nisam bila ja.

Ali činjenica da me primorao na tako nešto još me više razbjesnila.

Mišić na Kolovoj vilici se zategnuo i napravio je jedan prijeteći korak ka meni, natjeravši me da posrnem unazad. Stao je, primijetivši moje povlačenje sa nekom vrstom gađenja. „Ne znaš ni jednu jedinu jebenu stvar o meni... ali hvala ti. Hvala ti što si mi pokazala kakva kučka sklona donošenju presuda možeš da budeš. Neću tračiti svoje vrijeme na nekog ko to ne zavređuje.”

Na moje zaprepaštenje, njegove riječi su me pogodile.

Ipak, sakrila sam tu činjenicu. Vježba dovodi do savršenstva. „Jesam li ostala bez posla?”

Njegova gornja usna se izvila. „Ti stvarno misliš da sam seronja, zar ne?”

Nisam ništa rekla, pošto je otrov koji sam upravo izlila na njega djelovao kao dovoljno jasan odgovor.

„Ne, Šenon”, prasnuo je Kol. „Posao ti je osiguran sve dok ga dobro obavljaš. Što se mene tiče, pobrinuću se da te se klonim koliko god je moguće.”

Na nesreću za Kola i mene, imali smo dva ista slobodna dana, tako da nismo mogli čak ni da izbjegavamo jedno drugo na poslu.

Među nama je vladalo gadno neprijateljstvo.

Bila sam sigurna da je Re to primijetila na poslu u utorak, ali nije ništa rekla. Ne znam da li je to bilo zbog toga što je imala zastrašujuću sposobnost razumijevanja ili je jednostavno nije bilo briga. Ponekad je to kod Re bilo teško zaključiti. Bio je to Sajmonov slobodan dan, tako da on nije znao ni za šta od onoga što se dešavalo. Vratio se na posao u srijedu.

Prilično brzo smo učinili da postane očigledno kako nešto nije u redu.

Kol je bio upravo završio sa mušterijom. Bio je sav ljubazan i osmijehnut i doveo je tu stariju ženu do recepcije da plati račun, ali čim se okrenuo ka meni lice mu je postalo bezizražajno. „Naplati Meri jedan sat.”

Nisam ga čak ni pogledala. Isto onako ljubazno kao što se on ponašao prema njoj, naplatila sam joj račun sa osmijehom i rekla joj doviđenja. Čim je izašla na vrata, Kol me obavijestio: „Danas izlazim na ručak, tako da ne moraš ništa da mi donosiš.”

„Odlično.”

On je nešto progundao i otišao.

Polu sata kasnije došla je njegova sljedeća mušterija. Sama pomisao na to da moram da odem u njegovu sobu i obavijestim ga o tome izazvala mi je treperenje u stomaku, i to treperenje uopšte nije bilo prijatno. Bilo je veoma iritirajuće.

Skupivši snagu, požurila sam u njegovu sobu samo da bih otkrila da je Sajmon unutra i da se njih dvojica šale i smiju. Kol je podigao pogled i smijeh mu je zamro u očima kad me vidio. „Šta je bilo?” rekao je nestrpljivo.

Skrenula sam pogled ka Sajmonu i primijetila kako je podigao obrve do polovine čela, koliko je bio zatečen Kolovim tonom. Iznervirano sam zaškrgutala zubima i pogledala sam svog šefa šaljući ka njemu nevidljive bodeže iz očiju. „Tvoja mušterija je ovdje. Mislila sam da bi htio da znaš.”

„Dobro.” Brzo je skrenuo pogled da nastavi razgovor sa Sajmonom, ali Sajmon je samo blenuo u mene otvorenih usta.

Ja sam se namrštila i okrenula na peti pa izmarširala napolje.

Čula sam kako Sajmon promuklo pita „Šta to bi?” ali sam hodala suviše brzo da bih čula Kolov odgovor.

To je otprilike bio način na koji smo se Kol i ja odnosili jedno prema drugom ostatak tog dana. Omiljeni dio čitave situacije bio mi je onaj kada je završio sa lijepom mladom plavušom koja je došla da istetovira svoje omiljene stihove na kuku (znam za to jer nije mogla prestati da priča o tim stihovima *Kilersa*, o tome koliko joj znače, i šta joj znači *to* što će joj ih Kol Voker utisnuti mastilom u kožu), a on je na kraju izveo na ručak. Ime joj je bilo Džesika i kada je platila, nagnula se ka meni preko pulta sa ogromnim kezom na licu i, napola šapćući a napola vičući, saopštila: „Kol me vodi na ručak.”

Nisam mogla da se uzdržim. Moje oči su same od sebe potražile njegove.

Kol je gledao pravo kroz mene. Ne pozdravivši me, pridržao je Džesiki vrata pa izašao za njom u hladan prolječni dan.

Ne obraćajući pažnju na nešto za šta sam (ponovo) odbijala da priznam da je ljubomora, petljala sam oko fascikli, pokušavajući da se sjetim šta sam upravo radila prije nego što je Kol pretvorio sastanak sa mušterijom u romantični ručak.

„Hmmm.”

Glava mi se trgnula kad sam čula taj zvuk. Sajmon je stajao na sredini studija zureći u vrata. „Šta znači to ‘Hmmm?’“

Slegnuo je ramenima prije nego što je polako skrenuo pogled na mene. „Kol rijetko to radi.”

Nije da me bilo briga, ali... „Šta rijetko radi?”

„Izlazi sa mušterijama. Uradio je to jednom prije nekoliko godina, ali ona je bila u redu i izlazili su nekih šest mjeseci, kako mi se čini.”

Zafrktala sam. Bilo je teško povjerovati da je Kol ostao šest mjeseci sa djevojkom.

„Ono što hoću da kažem...” Sajmon je zakoračio prema meni, zvučeći isto onako nestrpljivo kao što je Kol zvučao maločas - „možda je to uradio samo da bi nekoga iznervirao.”

Nekoga kao što sam ja?

Namrštila sam se, zureći u vrata kroz koja je izašao. „Vrlo zrelo ponašanje“, promrmljala sam.

„Šta se dogodilo između vas dvoje?“

„Ništa“, požurila sam da ga uvjerim. „Baš ništa.“

Sada je bio red na Sajmona da frkne kroz nos. „Zanimljivo kako apsolutno ništa može da natjera najopuštenijeg momka kog poznajem da se ponaša kao nadrkani mali seronja.“

„Baš zanimljivo“, promrmljala sam gledajući dolje u ono što radim i odbijajući da ponovo podignem pogled dok nisam osjetila da je otišao.

Bilo bi nedovoljno reći da sam osjetila olakšanje kada se taj petak približio svom kraju. Uskočila sam u autobus kojim sam se odvezla do Portobela. Sjela sam na padinu na kraju obalskog šetališta i počela da skiciram kuće duž šetališta na mjestu gdje se kopno izvijalo, a voda prostirala ispred mene.

Bilo je mirno i neko vrijeme nisam razmišljala o svojoj porodici, ni o Kolu, ni o bilo čemu uznemirujućem.

Mislila sam da će i petak proći isto tako dok me kasnije te večeri Re nije pozvala na piće. Htjela sam da odbijem jer sam znala da će tamo biti i Kol, ali već sam je odbila prethodne večeri i znala sam da Re neće prihvatiti ne kao odgovor.

Čudno, Reino prijateljstvo je počelo mnogo da mi znači. Bila sam usamljena u Edinburgu i ona je bila ono jedino što je činilo da se ne osjećam toliko usamljeno. Nisam htjela da je nenamjerno otjeram od sebe u svojim nastojanjima da izbjegnem Kola.

Ipak, na svoje ogromno olakšanje, otkrila sam da Kol nije u pabu. Bili su tu samo Sajmon i Toni.

Re i ja smo donijele još jednu turu za momke i sjele. „Gdje je njegovo veličanstvo ljepotan noćas?“ upitala je ona.

Sajmon se nacerio. „Radi na tome da bude još više seksi. On, Kam i Nejt su otišli na džudo turnir u Londonu. Vraćaju se kasno noćas.“

Radoznalost me nadvladala. „Džudo?“

Re je klimnula glavom. „Naš šef je opasan tip. Ne samo da je kimbokser, nego ima i crni pojas u džudou, a uz to ide i neki broj ili nešto tako. Nemam pojma. Dovoljno je reći da je dobar u tome. Njegov šurak, Kam, i Kamov najbolji drug, Nejt, takođe imaju crni pojas. Mislim da je Nejt trener džudoa.“

Pa, to je objašnjavalo Kolovo fantastično tijelo.

Očigledno nisam bila jedina koja je mislila kako on ima sjajno tijelo, jer je Sajmon počeo da se smije na ustakljen pogled Tonijevih očiju. „Preni se, čovječe.“

„Izvinjavam se.“ Toni se opako osmijehnuo. „Samo sam se načas izgubio zamišljajući tu trojicu kako bacaju jedan drugoga unaokolo.“

Svi se nasmijaše, ali Re je osjetila moju zbunjenost. „Kolov šurak je seksi momak u svojim kasnim tridesetim, grubog izgleda. Mislim da je Nejt istih godina, ali on je...“

„Jebeš me“, ubacio se Toni, „Najt je, jebeš me, prelijep.“

„I heteroseksualan“, reče Re, natjeravši Tonija da se zabalji u nju kao okamenjen. Okrenula se prema meni. „Kam se oženio Kolovom sestrom prije mnogo godina kada je Kol

imao nekih četrnaest ili petnaest godina, ili tako nešto. Džo je ženska verzija Kola - toliko jebeno lijepa da poželiš da je mrziš. Ali ona je praktično sama podizala Kola, tako da je na neki način nevjerovatna. Takođe je rodila najodvratnije slatku malu curu svih vremena. Zove se Bela, ima skoro četiri godine i može da te očara do srži bića." Re je izvadila svoj mobilni telefon i počela da traži nešto u njemu. „Evo." Prinijela mi ga je ispred lica, pokazujući mi sliku Kola kako se smije dok u naručju drži nevjerovatno lijepu djevojčicu bujne svijetlosmeđe kose. Ona mu je čvrsto obavila ruke oko vrata i položila mu glavu na rame. Bila je okrenuta prema objektivu i na licu je imala širok i oduševljen osmijeh.

Nabrala sam obrve. Slika Kola kao obožavanog ujaka podstakla je nešto u meni.

„Izgleda da su bliski."

„O, jesu." Re je odložila svoj telefon. „Na mrtvo ime ga zezam u vezi sa tim. Veliki jebeni mekušac. Bio bi spreman da ubije za tu malenu. Za sve članove svoje porodice."

„O da, bliski su", složio se Sajmon.

„Jebeni *Brejdi banč*?" progundala je Re.

„Lubomorna si, dušo?" Toni upitno podiže obrvu.

„Bez ikakve jebene sumnje."

Dok sam slušala kako moji novi prijatelji zadirkuju jedno drugo, počela sam da se osjećam malo nelagodno. Pomisao na Kola kao na porodičnog čovjeka jednostavno nije odgovarala osobi kakvu sam ja zamislila u svojoj glavi. Počela sam da gnjavim usnu zubima.

„Šta je s tobom, Šenon?" Sajmonov glas me prenuo iz mojih sumornih misli. „Hoćemo li upoznati neke tvoje prijatelje ili članove porodice iz Glazgova?"

Pokušala sam da ne pokažem napetost koju sam osjetila. „Nisam stvarno bliska sa svojom porodicom."

Klimnuo je glavom kao da to razumije. „Šta je onda sa prijateljima?"

Prijateljima?

Ne. Nažalost, većinu njih sam izgubila...

Otpila sam malo vina koje sam sama nasula u čašu. Bila sam skoro spremna za svoj prvi izlazak sa djevojkama u nekoliko proteklih godina, i sva sam treptala od uzbuđenja. Jedva sam čekala da se nađem sa njima u Merčant sitiju³, pojedem neku dobru hranu i popijem nekoliko pića, i provodim se čitave noći. Izgledalo mi je kao da je prošla čitava vječnost otkad sam sebi dala malo oduška.

Obula sam crne elegantne cipele s visokom potpeticom koje će me podići sa sto šezdeset dva na nešto veću visinu od sto sedamdeset. Kao i uvijek, pustila sam kosu da slobodno pada u prirodnim uvojcima, i dotjerala sam se obukavši tijesnu crnu mini suknju, crne čarape i crni top, a uz sve to sam nosila čitavu gomilu crvenih i srebrnih narukvica i naušnica. Dohvatila sam svoju sjajnu crvenu tašnicu i okrenula se prema ogledalu, pa skoro iskočila iz sopstvene

² Doslovno *Gomila Brejdijevih* ili *Rulja Brejdijevih*, američka televizijska komična serija iz sedamdesetih godina prošlog vijeka o udovcu Majku Brejdiju koji ima tri sina i ženi se ženom koja ima tri ćerke - prim. prev.

³ „Trgovački grad", centralni dio Glazgova, nekada sjedište bogatih trgovaca duvanom i kolonijalnom robom a danas istorijska znamenitost, stjecište turista i središte noćnog života grada - prim. prev.

kože ugledavši odraz svog momka, Olija, pored sopstvenog odraza u ogledalu. Stajao je na vratima prelazeći pogledom po meni. Nisam ga čak ni čula kad se vratio s posla.

Osjetila sam napetost.

„Nećeš izaći u tome”, rekao je tiho. „Izgledaš kao kurva. “ Bez ijedne riječi više, izašao je iz sobe.

Goreći od stida i uvrijeđenosti, skinula sam suknju drhtavim prstima i obukla crne tanke farmerke.

Nisam ništa rekla kada sam izašla u našu prostranu dnevnu sobu spojenu sa kuhinjom da spustim svoju praznu vinsku čašu u sudoperu. Ispila sam ostatke vina prije nekoliko trenutaka. Da se ohrabrim.

Dok sam prebacivala šminku, ključeve i telefon iz torbe koju sam nosila svaki dan u tašnicu, mogla sam da osjetim Olijev pogled kako me peče po leđima.

Nekoliko sekundi kasnije čula sam ga kako prilazi i onda me pogodila njegova vrelina kada je obavio ruke oko mene, privlačeći me sebi na grudi. Počeo je da mi ljubi rame, prelazeći usnama ka mom vratu.

Još uvijek ljuta, ukočila sam se. „Prestani. Moram da idem. “

Stegnuo me. „Ne idi, dušo”, rekao je blagim glasom, punim izvinjenja i umirenja. „Imao sam usran dan na poslu. Zaista bi mi prijala mirna noć kod kuće sa svojom djevojkom. “

Uzdahnula sam i okrenula se u njegovom zagrljaju. „Izvini ali odavno sam planirala ovo večer sa djevojkama. Toliko dugo ih nisam vidjela.”

Njegov zagrljaj se pojačao a u očima mu je bio molećiv izraz. „ Molim te, dušo. Nemaš pojma koliko je loše bilo. “

Ugrizla sam se za usnu. „ Vratiću se brzo, obećavam. “

Oli je smjesta spustio ruke a na licu mu se jasno vidjelo razočarenje. „ U redu je. Nemoj da se trudiš. Tvoje prijateljice su važne za tebe. “Ali način na koji je to rekao ukazivao je da misli „ Tvoje prijateljice su ti važnije od mene. “

Osjećajući mješavinu krivice i ozlojeđenosti, i znajući da će ako ne ostanem kod kuće danima biti ljut na mene, samo sam uzdahnula. „Poslaću im poruku da ih obavijestim kako ne mogu da dođem. “

Nagrađena sam dugim i slatkim poljupcem. „Naručiću nam hranu “, rekao je.

„Kinesku”, promrmljala sam vadeći svoj mobilni.

„Ne, raspoložen sam za indijsku. “

Uff, indijska hrana. Ponovo sam uzdahnula i poslala poruku svojoj prijateljici Dženifer.

Nekoliko sekundi kasnije dobila sam odgovor: „Zajebavaš se, zar ne? Nisam te vidjela godinama a ti otkazuješ u zadnjoj minuti? Ovo prijateljstvo je u ovom trenutku jednosmjerno i ja sam završila sa njim.”

Bijesna - na sebe, na Olija i na Dženifer - odmarširala sam u našu spavaću sobu i u jedan mah svukla odjeću, obrisala šminku i navukla pidžamu.

Oli je na televizoru našao Top Gir i donio nam pivo iz frižidera. Sjela sam pored njega na kauč, a on me smjesta privukao sebi, ali nisam mogla da se opustim. Sjedila sam tako sljedećih nekoliko sati i brinula, uplašena da sam stvarno, istinski uništila svoja prijateljstva.

Olijev telefon je zazvonio i on se javio. Nisam stvarno obraćala pažnju na razgovor koji je vodio, pa sam se iznenadila kada je prekinuo vezu i okrenuo se ka meni. „Hajde, idemo da se nađemo sa Bilom i momcima dolje u pabu.“

Nevjerica i bijes su prostrujali kroz mene. „Da li se ti to šališ?“

Oli je zbunjeno odmahnuo glavom.

Ustala sam i spustila ruke na kukove. „Upravo sam odustala od izlaska sa djevojkama jer si rekao da ti je potrebna mirna noć kod kuće sa mnom.“

„O, ne počinji sa tim“, zagundao je Oli. „Noćas ne mogu da se gnjavim sa tvojom jebenom dramtičnošću. Ideš ili ne?“

„Ne! Ne idem!“ povikala sam. „Ti sebični kretenu.“

Olijevo lice se smjesta namračilo.

Žurno sam se preнула iz sjećanja, odagnavši ga treptanjem što sam brže mogla. On je dugo vremena bio drkadžija. Nisam mogla da vjerujem koliko mi je trebalo da vidim šta je on zaista, da vidim štetu koju je nanio meni i mom životu.

„Šenon?“

Uputila sam Sajmonu brz, stegnut osmijeh. „Izgubili smo kontakt.“

„Trebam još jedno piće“, iznenada reče Re, mijenjajući temu, a ja sam (sa zahvalnošću) posumnjala da je to uradila namjerno. „Hoće li još neko?“

Poglavlje 6

Iako neprijateljstvo između mene i Kola nije prestalo, vrijeme je prolazilo prilično brzo dok sam se privikavala na svoj posao u *INKarnejt*u i život sa Re. Ponekad nisam mogla da vjerujem da je prošlo tek nešto malo više od mjesec dana od kada sam počela da radim u Stjuovom studiju.

Ne da se mnogo toga promijenilo: radila sam, izbjegavala Kola kad god sam mogla, bila oštra prema njemu u znak odmazde zbog njegove hladnoće i nestrpljivosti, i gledala ga kako s vremena na vrijeme odlazi na ručak sa Džesikom, sa kojom je izlazio proteklih dvije sedmice.

Nije me bilo briga.

Imala sam Sajmona i Re da ublažavaju situaciju sa Kolom. Njima je napetost između nas dvoje djelovala uvrnuto i smiješno. Jednostavno su je prihvatili kao takvu. Iskreno, meni je skoro postalo kao druga priroda da izbjegavam Kola, ili da sijevam očima na njega kad nisam mogla da ga ignorišem.

To je bilo upravo ono što sam radila u utorak popodne. Re je imala mušteriju; bio je Sajmonov slobodan dan; Kol je bio slobodan ali je nalazio sebi poslove (to jest, izbjegavao je mene) u Stjuovoj kancelariji. Ja sam na neki način bila na pauzi za ručak. Kasnila sam tog jutra pa sam to nadoknađivala tako što sam ručala za radnim stolom. Tako sam i dalje mogla da radim sa mušterijama ako pozovu ili dođu. Pokušavala sam da ne mislim na razlog zbog kog sam kasnila na posao.

Moje noćne more su se vratile.

Jako dugo poslije svega onoga što se dogodilo u Glazgovu, imala sam ružne snove. Kada sam se preselila u Edinburg, brzo su ih potisnuli razni stresom izazvani snovi na temu „ispadanja zuba”.⁴ Ipak, oni su bili bolji od košmara i zbog njih se nisam noću budila znojama i uplašena, tako da sam mogla da se nosim sa njima. Zatim sam našla posao i novu cimerku i snovi su potpuno nestali.

Sada su se vratili i nakon što sam se tog jutra probudila rano, sva ulijepljena od znoja i uzdrhtala, najzad sam zaspala ali sam prespavala i zvono budilnika.

Namšrtala sam se i nabila nos dublje u najnoviju knjigu Dž. B. Karmajkl dok sam žvakala kod kuće napravljen sendvič. Upravo sam počela da se udubljujem u priču kad sam čula korake koji su se približavali iz zadnjeg hodnika. Nisam morala ni da pogledam da bih znala da je to Kol - toliko sam postala osjetljiva na njegovo prisustvo.

Koncentrisala sam se svom snagom i pokušala da ne obraćam pažnju na njega dok je ulazio u glavni studio, dok su mi se njegovi koraci približavali. Osjećala sam kako se vrzma oko mene, ali sam nos toliko gurnula u knjigu da sam sada vidjela samo papir i crne linije.

---

⁴ Ispadanje zuba u snu je često obrađivan motiv u psihologiji. Frojd je ovo simbolički povezivao sa potiskivanjem seksualnosti ili strahom od kastracije kod muškaraca. Jung i drugi psihoanalitičari iz tog vremena posmatrali su ovaj san iz šire perspektive i povezivali ovu simboliku sa ličnom moći i sposobnošću samoobnavljanja. Uopšteno gledano, ovakvi snovi se tumače kao početak nečeg novog, kao rast i razvoj, ali takođe i kao nesigurnost i strah od vlastite neaktivnosti, podsvjesni osjećaj gubitka i nedostatak ravnoteže u životu - prim. prev.

Čula sam umoran uzdah nekoliko sekundi prije nego što sam osjetila ruke na svom struku i prije nego što je cijelo moje tijelo podignuto iz stolice. Uzdahnula sam i ukočila se od šoka dok me nježno uspravljao na noge pored vrata ormara s fasciklama. I dalje sam držala svoju knjigu i sendvič u potpuno istom položaju, vireći preko knjige, dok me Kol namještao a zatim odmakao moju stolicu od stola. Kad se sagnuo da uzme praznu fasciklu iz fioke na koju sam se naslanjala listovima nogu, konačno sam uspjela da progovorim.

„Zar nisi jednostavno mogao da kažeš ‘izvini, pomjeri se malo?’“ Pokušavala sam da ne gledam u njegove ruke. Znala sam da sam sitna, ali on me jednostavno podigao kao da sam laka kao perce!

Kol je okrenuo svoj ukočeni pogled na mene i odjednom krenuo ka meni. Nisam htjela da se povučem, ali on je prišao tako blizu da sam morala da pritisnem svoj sendvič i knjigu na grudi. Oštro sam uvukla vazduh kad me vrečina koja je zračila iz njega preplavila zajedno sa izazovnim i zavodljivim mirisom njegove kolonjske vode. Sada sam znala da je taj neodoljivi miris bio sportska verzija *L'e d'isi* Isija Mijakija jer sam zatekla Re kako umotava kutijicu prije neki dan i ona mi je rekla da je to za Kolov rođendan koji se bližio. Tad sam se oduprla porivu da zgrabim flašicu od nje, naprskam njom svoj krevet i valjam se po njemu gola kao poludjela žena.

Možda je napetost između Kola i mene počinjala malo da djeluje na mene.

Možda.

Razrogačenih očiju, gledala sam kako se Kolovo lice primiče... a onda prolazi iznad moga dok je pružao ruku iza mene da dohvati olovku sa vrha ormara za dokumente iza mene.

Nažalost, moje tijelo je reagovalo na njegovu blizinu na način na koji bih zaista željela da nije. Bilo je u potpunom neskladu sa mojim mozgom. Zbunjena i uznemirena, stajala sam mirno dok se Kol odmicao držeći olovku u ruci. Izraz lica mu je bio oštar dok nije vidio izraz mog lica. To ga je natjeralo da zastane.

Kolove oči su preletjele preko mene dok se nisu zaustavile na koricama knjige.

„Voliš Dž. B. Karmajkl?“ upitao je.

S mukom sam progutala pljuvačku, pokušavajući da se priberem. „Da.“

Klimnuo je glavom i zatim podigao pogled sa knjige na moje oči. „Ona je najbolja drugarica moje sestre. Živi u Nju Taunu.“ *Molim?*

Usta su mi se otvorila kad sam se vidljivo oduševila. „Stvarno?“ šapnula sam, dok su mi kroz glavu prolijetale slike kako se upoznajem sa njom i kako mi potpisuje svoje knjige. Znala sam da je ona Amerikanka koja živi u Škotskoj. Radnja njenih romana odvijala se u Ričmondu u Virdžiniji, a u priču je bio uključen i Edinburg, ali nisam imala pojma da sam joj toliko blizu ovih posljednjih nekoliko nedjelja.

Nešto opako bljesnulo je u Kolovim očima, ali bila sam previše obuzeta svojim ushićenjem da bih zaista obratila pažnju šta je to značilo. „Jašta.“ Prošištao je kroz zube.

„Šteta.“

Njegov ton me nasilno istgrnuo iz stanja ushićenosti. Primijetila sam taj opaki pogled i tačno sam znala šta on znači. Svaka nada da ću upoznati omiljenu autorku bila je isključena zbog toga što sam počela rat sa Kolom.

Uputio mi je stegnut pobjednički osmijeh i otišao.
Bijes me savladao. „Ti si jedan nezreli idiot!”
„Jebe mi se, tortice”, dobacio je on. „A ti si prva počela.”

Obično sam uživala u naročitoj vrsti razgovora sa Re, ali te noći za večerom željela sam da je već otišla. Majk je vodio u bioskop, ali je kasnio. Re je odlučila da večera sa mnom prije nego što krene napolje da ga sretne, i tako me omela u namjeri da uzmem nešto za grickanje i sakrijem se u svojoj spavaćoj sobi gdje sam namjeravala da po prvi put izvadim svoje akrilne boje.

Uradila sam kao što sam sebi i obećala i kupila boje od svoje prve plate, i sada sam se osjećala kao dijete za Božić, dok sam čekala da stan bude prazan da bih mogla da ih koristim bez straha da ću biti otkrivena. Prvi pejzaž na kome sam htjela da radim bio je pogled na grad koji sam skicirala sa vrha zamka.

Međutim, Re se naslađivala večerom. Uz to je bila i čudno tiha.

Pošto moja cimerka nije voljela da je iko pita da li je dobro (obično je odgovarala sarkastično što me tjerovalo da poželim da se uopšte nisam ni trudila oko nje), jela sam ćutke.

Dok Re nije palo na pamet da ponovo progovori. „Ništa nisam rekla, ali moram ti reći da me radoznalost ubija.” Ispustila je viljušku i nagnula se nad tanjir ne skidajući oči sa mojih.

„Zašto se jebote ti i Kol ponašate kao takve seronje jedno prema drugom? Ovo je kao da radiš sa ludacima. Vrlo ste fini prema svima drugima a onda ti počneš da se ponašaš ledeno čim on uđe u sobu, i obrnuto. Previše podijeljene ličnosti?”

Iskreno sam bila impresionirana što se uzdržavala ovako dugo. Zviznula sam kroz zube prije nego što sam joj odgovorila. „Stalno je nasrtao na mene, pa sam mu rekla gdje mu je mjesto.”

Re se nasmijala. „Zašto bi uradila takvu glupost? To je *Kol*.”

„To je Kol - pa šta? Samo zato što je zgodan i talentovan i samopouzdan trebalo bi da mu padnem pred noge? Znam tipove kao što je on, vjeruj mi. Ne petljam se više sa lošim momcima-zavodnicima. Oni te sažvaću i ispljunu. Što se tiče Kola, on je kao neko božanstvo u svijetu loših momaka i...” Prestala sam da govorim kad je Re počela histerično da se smije.

Sijevajući očima na nju, sačekala sam da prestane. Moja iznerviranost je samo natjerala da se nasmije jače, tako da joj je bilo potrebno neko vrijeme da se najzad umiri. Ja sam zapravo već bila završila svoju večeru.

„Oh.” Obrisala je suze iz očiju. „Zaboravi na urnebesnu analogiju koja čak i nema mnogo smisla, ali sve ukupno gledano ipak ima nekakvog. O čemu dođavola govoriš?”

Tupo sam zurila u nju. „O Kolu. Lošem momku.”

„Tačno.” Re je frknula kroz nos i počela ponovo da se smije.

„Šta?” rekla sam, sada i više nego iznervirana.

„Ništa.” Ustala je i ponijela naše tanjire do sudopere. „Pustiću te da ovoga procijeniš sama, ti prokleta otupjela ludača.”

Zapanjeno sam zurila u nju dok je prala tanjire. Najzad sam ustala i izašla iz kuhinje, ali ne prije nego što sam pomalo nadmeno promrmljala: „*Ti si otupjela ludača.*”

Njen jedini odgovor je bio to što je nastavila da se smije, znajući da će me tako do kraja ispizditi.

Sutradan se dogodilo nešto sasvim drugačije. Nešto neobično.

Kao i svakog dana, ušla sam u studio malo prije devet, znajući da su Kol i bilo Re ili Sajmon već unutra i spremaju se za radni dan. Ponekad, ili bolje rečeno skoro uvijek, ako je bio Sajmonov radni dan on bi izašao da me pozdravi i uzme kapučino koji sam mu donijela. Ako je bio Rein radni dan, ona bi izašla da me zadirkuje zbog nečega i uzme crnu kafu koju sam joj donijela.

Kol nikada nije izlazio da me dočeka ujutro. Ne otkad smo objavili jedno drugom rat.

Zato sam bila i više nego zatečena kad sam ga vidjela kako ide prema meni dok sam skidala jaknu.

„Danas ćemo sklopiti primirje.” Njegov duboki glas je odjekivao u prostoriji.

Ne obraćajući pažnju na poznate leptire koji bi mi se pojavili u stomaku kad god bi Kol ušao u prostoriju, prkosno sam skrstila ruke na grudima. Možda bih izgledala prijeteći i upečatljivo da nisam morala toliko da zabacim glavu da bih ga pogledala. „Ne vidim svrhu.”

Jedan mišić je zaigrao na Kolovoj vilici. Nisam obratila pažnju na taj znak upozorenja da sam ga iznervirala.

„Dakle?” Slegnula sam i prebacila kosu iza ramena.

Njegove oči su pratile taj pokret prije nego što je uspio da ih zaustavi.

„Kole?”

Preusmjerivši pažnju sa moje kose na moje lice, on uzdahnu. „Možeš li samo da se pretvaraš da si odrasla na dvije sekunde? Kao prvo: ne volim da se ovako ponašam. Rijetko sam se ponašao kao derište i kada sam *bio* tinejdžer, i prokleta me ljuti što me Glazgovljanka od metar i po sada svela na to.”

Iznervirana tvrdnjom da sam ja razlog što on ne može da održava svoj nivo profesionalizma (on je bio taj koji je počeo da se breca na mene kada sam mu odbrusila), otvorila sam usta da odgovorim, samo da bi me Kol utišao mahnuvši rukom ispred mene.

„Nemoj.” Njegov ton i držanje ukazivali su da bi mi možda bilo bolje da ga saslušam. Kol je malo sačekao da vidi hoću li poslušati njegovu naredbu. Boljelo me da to uradim, ali nisam mogla da se ne sjetim kako me podigao iz stolice kao da nemam nikakvu težinu. „Kao drugo”, nastavio je kada je shvatio da mu neću odgovarati, „Stju će danas navratiti sa starim prijateljem koji želi novu tetovažu od njega. Ako Stju osjeti i najmanji nagovještaj loše atmosfere koju smo ti i ja stvarali ovih mjesec dana, otpustiće te takvom brzinom da će sve da se puši.”

O, sranje.

To mi nikada čak nije ni palo na pamet. Svu me obuzela strepnja.

Mora da se ono što sam osjećala pokazalo na mom licu, jer se Kolov izraz lica zaista ublažio. „Mogu da se pretvaram da se dobro slažem sa tobom ako ti to možeš.”

Pomisao na to da izgubim posao natjerala me da brzo klimnem glavom u znak da prihvatam. Dok smo gledali jedno u drugo htjela sam da pitam Kola zašto bi on želio da me zaštiti, da zaštiti moj posao ovdje. Mislila sam da bi mu bilo drago da budem otpuštena.

Previše uplašena da ga pitam za slučaj da ga to ne natjera da se predomisli, držala sam usta zatvorena, a Kol mi je odsječno klimnuo glavom prije nego što se vratio u zadnje prostorije.

Neko vrijeme sam gledala za njim, veoma zbunjena što je bio dovoljno obziran da uradi ovo za mene. Iz nekog razloga, stomak mi se neko vrijeme prevrtao od nelagode.

Nekih četrdeset minuta kasnije, ulazna vrata studija se otvoriše i džinovska prilika Stjua Madervela uđe unutra. Iako sam strepila od njegovog dolaska, takođe mi je bilo i drago što ga vidim. U njemu je bilo prirodne veselosti koja me zaista podsjećala na motorističku verziju Djeda Mraza.

Dok je ulazio razgovarao je s čovjekom koji ga je pratio. Čovjek je bio skoro iste visine i iste građe, sa istom kosom i bradom kao kod Stjua.

„Evo nje!” radosno je zagrmio Stju. „Stili, ovo je Šenon. Šenon, ovo je Stili.”

Stili i ja smo se pozdravljali dok je Kol ulazio u glavni studio. Došao je do Stjua i teško je bilo ne primijetiti naklonost prema njemu u očima starijeg čovjeka. Znala sam da je Kol važan Stjuu još za vrijeme razgovora za posao. Govorio je o Kolu sa velikim poštovanjem. Ali sada sam mogla da vidim da je u pitanju i nešto više od toga. Kada je stegnuo rukom Kolovo rame, muški ga prodrnavši i pitajući ga kako je, to je ličilo na postupanje oca prema sinu.

Rekao je nešto, ali ja nisam baš obratila pažnju šta; bila sam previše fokusirana na praćenje dinamike između njih. Ali onda se Kol nasmijao na to što je Stju rekao i to je bio dubok, zvučan smijeh od srca od kog su mu se oči osvijetlile i koji me potpuno opčinio. Nikad ranije nisam vidjela Kola da se tako smije.

Tada mi je palo na pamet da ja zapravo uopšte ne poznajem Kola Vokera.

Pravila sam pretpostavke (za koje sam i dalje vjerovala da su tačne), ali nisam znala baš ništa o Kolovoj prošlosti, njegovoj sadašnjosti, niti onome što ga pokreće.

„Šenon?”

Trepnula sam prenuvši se iz svojih razmišljanja. Stju se naizmjenično osmjehivao meni pa Kolu na način koji mi je djelovao uznemirujuće. „Kako se slažete?” Pogledao je Kola. „Kako se mala vila snalazi?”

Kol mi je odmah uputio ljubazan osmijeh koji je izazvao ono uvrnuto treperenje u mojim grudima. „Ide joj odlično. Potpuno je sredila tvoju dokumentaciju Stju.”

Dajući sve od sebe da sakrijem svoj šok, zahvalno sam uzvratila Kolu osmijeh.

Izgledalo je da je skoro zaslijepjen tim osmijehom i zatrepao je gledajući u mene.

„Odlično”, rekao je Stju, izgleda ne primjećujući čudnu međuigru između njegovih dvoje zaposlenih. „Dakle u kojoj sam sobi danas?”

„U mojoj”, odgovori Kol. „Danas je Rein slobodan dan, tako da ću ja uzeti njenu.” Klimnuo je glavom Stiliju gledajući iza Stjua. „Kako je?”

„Nije loše.“ Međutim, namrštio se dok je odgovarao. „Poslije petnaest godina koje smo proveli zajedno, moja žena je najzad primijetila da imam na ramenu ispisano žensko ime.“ Pogledao je u mene u nevjerici. „Petnaest godina. Tu se radi o nedostatku interesovanja, zar ne?“

„Pošteno govoreći, natpis je sićušan a ime je ‘Čeri,’“ rekao je Stju.

„O da, to je bio *njen* argument. Pitao sam je šta je kog đavola mislila da znači to ‘Čeri’ ako nije žensko ime. Rekla je da je mislila kako je to naslov neke jebene pjesme.“ Stili uzdahnu. „Kako bilo, iznervirala se zbog toga, pa sam obećao da ću uraditi jednu za nju da bih dokazao neku besmislicu. Nemam pojma. Dakle hajde da to uradimo.“ Kol se zakikotao a Stili ga je prostrijelio pogledom, sa ozbiljnim izrazom na licu. „Nikada nemoj tetovirati žensko ime na svojoj koži. Nikada.“

Stju se iskezi gledajući Kola. „Neće te poslušati, Stili. Predobro ga poznajem.“ Kol jedva da je odgovorio na ovo tajanstvenim osmijehom i blagim slijeganjem ramena. „A da li će to biti lijepa...“ Stju se namršti. „Jebiga, kako joj je ime? Džesika, je li tako?“

Odmah sam poželjela da zabijem glavu u fascikle. Zaista nisam željela da znam ništa o lijepoj Džesiki, ali Kol me spriječio da se okrenem uputivši mi enigmatičan pogled prije nego što je odgovorio.

„Ne.“ Ponovo je pogledao ka Stjuu. „Raskinuli smo.“

Zastao mi je dah.

„A, a šta se dogodilo ovog puta?“

„Ti si jedno dosadno njuškalo“, prekorio je Stili svog prijatelja. Stju nije obraćao pažnju na njega. „Dakle?“

„Počela je u svojoj glavi da preuređuje moj stan poslije samo dvije nedjelje koje smo bili zajedno.“ Stju se stresao. „Davež?“

„O Bože, da.“

Kolov bolni izraz ostao mi je urezan u pamćenje dok sam se saginjala i počinjala da izvlačim fascikle na koje je došao red. Još uvijek nisam bila ni blizu da ih sve digitalizujem. Kad sam počela da radim, sva topla i zbrkana osjećanja za koja sam se plašila da priznam kako se razvijaju otkad je Kol objavio primirje za taj dan, raspršila su se pred novim dokazom da Kol stvarno i istinski *jeste* ona vrsta lošeg momka koju treba da izbjegavam.

Osjetila sam sažaljenje prema Džesiki.

Ona je vjerovatno samo predložila Kolu da nabavi neke jastučice za sofu ili nešto slično, a on je to pogrešno protumačio kao prijetnju svom momačkom životu.

Seronja.

Podigla sam glavu da mahnem Stjuu i Stiliju pozdrav za privremeni rastanak dok su ulazili u zadnje prostorije da urade Stiliju novi tatu, a onda se ponovo vratila fasciklama.

Ali mogla sam da osjetim Kolov pogled na sebi.

Primirivši živce, podigla sam oči ka njemu i nekako uspjela da oslobodim riječi koje su mi zapele u grlu. „Hvala ti.“

Kolove usne su se izvile u zabavljen smiješak. „Vidiš? To nije bilo tako teško, zar ne?“

„I dalje mi se ne dopadaš.“

Veselost je nestala iz njegovih očiju. „Osjećanje je obostrano.” Odmahnuo je glavom, a izraz lica mu se sada nije mogao protumačiti. „Ti si zaista najveće razočarenje, Šenon Meklaud.”

Ne rekavši više ni riječi, krenuo je za našim gazdom u zadnje prostorije, ostavljajući me uzdrmanu.

Njegove riječi su skoro zvučale... tužno.

U tom trenutku sam zaista pomislila da je najgore za taj dan prošlo. Kol i ja smo formirali zajednički front i Stju je izgledao sasvim zadovoljno. Međutim, pogriješila sam.

Znala sam da sam pogriješila kada je Stju ispratio Stilija iz studija nakon što je završio njegovu tetovažu, a onda se okrenuo prema meni kada su se vrata za njegovim prijateljem zatvorila. Proučavao me na način koji me natjerao da se sva zgrčim dok sam posmatrala fotografiju tetovaže koju je Stju uradio nekom momku prije petnaest godina. Na njoj je bila prikazana mišićava naga djevojka koja vozi motocikl prema kapijama pakla. Bila je uznemirujuća, ali je crtačko umijeće bilo zapanjujuće.

„Drago mi je što čujem da si se tako dobro uklopila ovdje, Šenon.”

Da li je to bilo pitanje? Zvučalo je kao pitanje. Sva sam se napela.

„Da, sve je sjajno.” Kol se odjednom pojavio i krenuo prema meni.

Čudno, ali nikada nisam bila srećnija što ga vidim.

Stju nas je oboje pogledao pa klimnuo glavom. „Odlično. Drago mi je što to čujem. Dakle onda ću te vidjeti na Kolovoj rođendanskoj proslavi?”

Rođendanska proslava?

Šta da kažem?

Panika. Da, to je definitivno bila panika koja je tjerala moje srce da izvodi ono užasno treperenje u mojim grudima. „Ovaj...”

Kol je stigao do mene i obgrlio me rukom oko ramena, privlačeći me sebi. Dala sam sve od sebe da se ne ukočim, zapravo dopuštajući sebi da se naslonim na njega. Pocrvenila sam, osjećajući njegovo vitko, čvrsto tijelo kako pritiska moje mekano.

Moja glava je jedva dosegala do njegovog ramena.

Mrzim ga, mrzim ga, mrzim ga, mrzim ga, ponavljala sam u glavi da ne zaboravim dok sam osjećala kako brzo postajem zagrijana i uzbuđena.

„Naravno da će ona biti tamo.” Kol me stegnuo uz sebe i moja lijeva dojka se spljoštala uz njegove grudi.

O čovječe.

Pokušala sam da se osmijehnem, ali sigurna sam da je osmijeh bio drhtav i nesiguran jer je Stju imao sumnjičav izraz na licu. U svakom slučaju, sumnjičavost se pretopila u izraz olakšanja koji me brzo naveo da shvatim kako je on stekao pogrešan utisak o onome što se dešava između Kola i mene.

„O”, on klimnu glavom i potapka se prstom po nosu. „Uhvatio sam vas.”

Ne, nije nas uhvatio! Uopšte nas nije uhvatio.

„Zabavljajte se, djeco.” Nasmijao se i otvorio ulazna vrata. „Vidimo se uskoro!”

Istog časa kada je Stju prošao ispred izloga i nestao mi iz vidokruga, istrgnula sam se iz Kolovog zagrljaja i spustila ruke na kukove. „Rođendanska proslava?”

Kol je klimnuo glavom, djelujući zbunjeno. „Moja prijateljica Hana je na porodiljskom odsustvu. Dosadno joj je. Izuzetno dosadno. Neću reći svojoj dosadom umorenoj najboljoj prijateljici da ne može da mi organizuje rođendansku žurku koliko god mi to sranje nije potrebno u ovom trenutku.”

U toj rečenici je bilo mnogo toga čime nisam htjela da se bavim. „Ne vjerujem da bi trebalo da dođem.”

„Ta odluka je u potpunosti na tebi, ali Stju će biti tamo i pitaće se zašto tebe nema kada se nas dvoje *tako* dobro slažemo. *Svi* koje poznajem će biti tamo.”

Zarežala sam od ozlojeđenosti.

Kol podiže obrvu na tu moju reakciju. „Ne brini, dušice. Nije vjerovatno da će nam se putevi tamo ukrstiti. Jedva da ću i znati da si tu.”

I još jednom se iritantno udaljio nakon što je imao posljednju riječ!

Poglavlje 7

Unutra je bilo prirodno mračno pošto je to bila podrumaska prostorija, ali svjetiljke postavljene u niše u zidu širile su toplu svjetlost svuda uokolo i bacale je na ćilimima zastarte kamene podove. S lijeve strane šanka smještenog u zadnji dio prostorije bila su dva dugačka stola sa dovoljno hrane da se manja porodica njom hrani dobrih nekoliko nedjelja. Po ivicama prostorije su bili separei i gosti su ih uglavnom već zauzeli.

Nije bilo balona ni zastavica, ničega osim rođendanske torte što bi ukazivalo da je ovo zaista proslava rođendana, što mi je govorilo da je Hana veoma dobro poznavala svog najboljeg prijatelja.

„Zašto sam ja uopšte ovdje?” ponovo sam upitala Re.

Nekako sam, uprkos tome što sam danima negodovala zbog toga, sada stajala pored Re i Majka na ulazu u podrumski bar koji je bio u sklopu noćnog kulba na više nivoa nazvanog *Fajer*. Podrum je pretvoren u privatni prostor za Kolovu zabavu, koju je organizovala njegova prijateljica Hana, a domaćin proslave je bio vlasnik kluba, Brejden Karmajkl. I da, Re mi je rekla da je Brejden muž Dž. B. Karmajkl.

„Zato što izgledaš izazovno, a to će veoma iznervirati Kola a mene veoma zabaviti”, reče Re, pripijajući se uz Majka.

Namrštila sam se na nju, ali sam potajno bila zadovoljna zbog njenog komplimenta. To nije imalo smisla, ali htjela sam da večeras izgledam najbolje što je moguće.

Kao i uvijek, kosu sam nosila puštenu, ali sam se posebno pobrinula da bude meka i ne bude raščupana. Nosila sam crnu kratku haljinu pripijenu uz tijelo, crne čarape i crne plitke čizme od meke kože sa tankom srebrnom potpeticom. Bez dodataka. Šminka mi je bila svježije nanijeta i svijetle boje - karmin, sjenka za oči i lak za nokte bili su boje breskve jer je to bila boja koja se lijepo uklapala uz boju moje kose i kože.

Pošto je suknja bila kratka a potpetice visoke, noge su mi izgledale duže. Pošto nisam nosila nakit i nikakve dodatke u boji, to je značilo da su mi glavni aduti večeras haljina i kosa.

Toni mi je mahnuo sa druge strane prostorije, i sam ovaj pokret je privukao poglede u mom pravcu. On je krenuo prema nama u još jednom svom divno krojenom odijelu, držeći Sajmona za ruku. Sajmon je nosio crne farmerke i bijelu majicu kratkih rukava sa Banksijevim⁵ motivom na njoj.

Čim je Toni došao do mene poljubio me u oba obraza. Kada se odmakao njegove oči su preletjele preko mene sa temeljnošću kakvu biste očekivali od heteroseksualnog momka.

„Izgledaš *bellissima*”, promrmljao je grlenim glasom.

Momak je zaista zračio seksualnom harizmom.

---

⁵ Banksi je pseudonim engleskog crtača grafita, slikara i filmskog reditelja čiji identitet nije poznat javnosti - prim. prev.

Neznanci koji su stajali iza njega ponovo su nas pogledali, i dok sam posmatrala tu grupu ljudi pogled mi se zaustavio na jednom poznatom licu. Kol. Pocrvenila sam i ponovo usmjerila pažnju na Tonija, mrmljajući mu svoje izraze zahvalnosti.

Toni se okrenuo da pozdara Re i Majka, a Sajmon je zauzeo njegovo mjesto pored mene. „Zaista izgledaš đavolski seksi, Šenon.”

Zahvalno sam se osmijehnula. Osjećala sam se potpuno izmješteno, kao riba na suvom, ali to što sam dobro izgledala i dobila priznanje za to, naročito od Tonija i Sajmona (koga sam počela prosto da obožavam) učinilo je da se osjetim bolje. „Ti takođe izgledaš seksi. Ali ti uvijek izgledaš tako.” To je bila istina. Mogao je da nosi vreću za smeće i ipak izgleda seksi.

„Sajmone”, rekao je tih, prijatan glas, i ja se okrenuh nalijevo i vidjeh da pripada zapanjujuće lijepoj plavuši u poodmakloj fazi trudnoće. Ispružila je ruke i Sajmon joj je prišao i uzeo je u nježan zagrljaj.

„Hana, izgledaš sjajno, dušo.”

O. Dakle to je Hana. Pažljivo sam je gledala dok se osmijevala Sajmonu. Ovo je bila Kolova najbolja prijateljica.

Njen pogled se premjestio na mene i mogla sam da vidim kako njene smeđe oči sijaju od radoznalosti. „Upoznaj nas, Saje.”

On to i uradi, a onda me odmah ostavi nasamo sa njom.

Hana mi pruži ruku sa prijateljskim osmijehom i ja je prihvatih u svoju. Klimnula sam glavom prema njenom trudničkom stomaku. „Čestitam.”

„Hvala.” Potapšala se po stomaku, a zatim pokazala glavom na lijevu stranu. „Ovo nam je drugi put.”

Pratila sam njen pogled do izuzetno visokog momka širokih ramena i kože boje karamele, koji je izgledao previše dobro da bi bilo istinito. On je razgovarao sa tamnokosim muškarcem kog nisam poznavala, držeći desnom rukom djevojčicu tamne kovrdžave kose, dok ga je dječak, njegova slika i prilika, stezao za lijevu ruku.

„Moj muž, Marko”, rekla je Hana. „I naša ćerka, Sofija, i moj posinak, Dilan.”

„Imaš divnu porodicu”, rekla sam joj iskreno.

Čežnja je izazvala blagi bol u mojim grudima.

Osmijehnula se. „Zbog njih sam uvijek nečim zauzeta.” Bez ikakvog upozorenja, pogled joj je postao upitan. „Dakle ti si nova recepcionerka u *INKarnejt*?”

Sinulo mi je da nemam baš nikakvu predstavu šta joj je Kol ispričao o meni. Oprezno sam izgovorila jedno „da” u odgovor.

„Hmm.”

Sačekala sam, ali to je očigledno bilo sve što ću izvući iz nje na ovu temu, jer su sljedeće riječi iz njenih usta glasile: „Imaš najbolju kosu koju sam ikada vidjela.”

Nasmijala sam se i nešto napetosti između nas je nestalo. „Hvala ti.”

„Kako postižeš da se tako ukovrdža? Viklerima ili žicom za uvijanje?”

„Kovrdže su prirodne”, ubacila se Re. „Kučki kosa ovako prirodno izgleda, i to sve vrijeme.”

Očigledno naviknuta na Re, Hana nije ni trepnula što me ona nazvala kučkom. Samo se nasmijala, rekla nam da se poslužimo hranom i pićem i odlutala da se umiješa među ostale zvanice.

Osvrnula sam se po okupljenim ljudima, po licima koja nisam poznavala i maloj djeci koja su se smijala i trčala između odraslih. Nisam očekivala da će ovdje biti djece, ali je odjednom imalo smisla to što je proslava počela tako rano u nedjeljno večer. Stju je čak ranije zatvorio studio zbog nje. Vidjela sam našeg ogromnog gazdu u uglu kako razgovara sa plavušom talasaste kose koja je zadivljeno buljila u njega.

Ovo je bila porodična proslava, u mojoj glavi u potpunoj suprotnosti sa čovjekom za koga je priređena. „Kol poznaje mnogo ljudi.”

„O da”, reče Re i uze me za ruku. „A znam koga ti želiš da upoznaš.”

Re je počela nemilosrdno da me vuče kroz prostoriju. Da sam joj se opirala samo bih privukla još više pažnje na nas, pa sam samo krenula sa njom, iako sam bila sigurna da ću se uskoro postidjeti zbog toga.

Kada sam se teturavo zaustavila pošto je Re naglo stala ispred privlačne plavuše koju sam prepoznala sa fotografije u knjizi, znala sam da sam bila u pravu.

Ukočila sam se dok sam je gledala. Bila je naslonjena na visokog starijeg momka grubog izgleda. U njegovoj tamnoj kosi je sa strane bilo sijedih vlasi, ali to ga je samo činilo još upečatljivijim nego što je inače bio. Njegove nevjerovatne svijetloplave oči kao da su me presijecale pogledom.

Re i ja smo prekinule razgovor ovog para.

Zemljo, otvori se. Molim te.

„Džos, Brejdene”, rekla je Re skoro vojničkim tonom. „Ovo je Šenon.” Blago me gurnula naprijed i ja sam se stegnuto osmijehnula Džos. „Ona je moja nova cimerka i naša recepcionerka u *INKarnejt*u. Obožava tvoje knjige, Džos.”

Džos mi se ljubazno osmijehnula, kao da osjeća moju nelagodnu. Iskreno govoreći, nije bila potrebna spisateljska genijalnost da bi se to osjetilo. Rukovala sam se s njom, iznenađena kolikom sam nervozna što se upoznajem sa njom. To je vjerovatno bio razlog zbog kog su riječi koje su mi se otele sa usana bile nedotjerane i otkrivale mnogo više nego što mi je bila namjera. „Samo sam htjela da ti kažem da su tvoje knjige važne. Pomogle su mi da prođem kroz najteže mjesec svog života prošle godine.”

Sva sam se napela istog trenutka kad sam ovo izgovorila, a troje mojih sagovornika je to primijetilo. Re je primijetila. Obgrlila me rukom i privukla sebi toliko blizu da je mogla da me poljubi u kosu. Zatim me blago pustila i otišla, ostavljajući me da buljim za njom.

Ponekad je mogla da me do krajnosti iznenadi.

Kad sam ponovo usmjerila pažnju na Džos i Brejdenu, otkrila sam da im je sada oboma na licu istovjetan izraz zabrinutosti.

„To mi zaista mnogo znači”, rekla je Džos, i opazila sam da se njen američki akcent dosta izmijenio pod uticajem škotskih primjesa. Po Reinim riječima, Džos je živjela u škotskoj već sedamnaest godina. „Čujem da si se doselila iz Glazgova. Kako si se snašla?”

„Odlično, hvala ti. Uvijek sam voljela ovaj grad.”

Osmijehnula mi se u odgovor, ali mogla sam da vidim kako me i dalje procjenjuje. „Pa... znaš da smo mi ovdje blisko povezana grupa... ako ti ikada bude nešto trebalo...” Slegla je ramenima.

Bila sam zapanjena.

Njena ponuđena podrška, njeno prihvatanje mene kao dijela njihove grupe prijatelja u trenutku kad me tek upoznala prosto me ostavilo bez riječi. Pomislila sam na činjenicu da mi se vlastita porodica uopšte nije javila poslije one sestrine grube poruke prije nekoliko nedjelja, i morala sam da skrenem pogled, jer me ljubaznost ove neznanke dirnula do suza.

Žurno sam zatreptala da ih potisnem, ponovo se zagledavši u djevojčicu sa plavim uvojcima. Ona je sada vodila grupu mlađe djece prema stolu sa poslužanjem. Pogledavši pažljivo, vidjela sam da ima Džosine iskošene oči i osmijeh. „Da li je ona vaša?”

„Kako si znala?” rekla je Džos prateći moj pogled, a na usnama joj je poigravao zadovoljan osmijeh. „To je naša ćerka Bet, a mali tamnokosi dječak koji je drži za ruku je naš sin Luk.”

Osvrnula sam se po prostoriji, gledajući sve prisutne. „Velika porodica”, promrljala sam.

„Mi smo zapravo neka vrsta plemena”, našalila se Džos.

Osmijehnula sam se i odmakla se za jedan korak. „U svakom slučaju, ostaviću vas da uživete u ovoj večeri. Bilo mi je zadovoljstvo što sam vas upoznala.”

„I nama je bilo, Šenon.”

„I zapamti”, oglasi se Brejden, smjesta me opčinivši. Vazduh oko njega je pucketao kao oko Kola. Nisam to primijetila jer sam bila toliko usredsređena na Džos, ali njen suprug je zaista bio seksi. „Ako ti ikada bude nešto trebalo, samo reci.”

Auh. To je bilo lijepo. „To je vrlo ljubazno od vas.” Klimnula sam u znak zahvalnosti i udaljila se, misleći kako je Kol jedan srećan kućin sin kada ima ovakve ljude pored sebe u svom životu.

Sat kasnije sam upoznala skoro sve prisutne, a takođe sam sreća blizance i Karen. Nisam provela mnogo vremena sa njima otkad sam ih upoznala one večeri prije nekoliko sedmica, ali po njihovom prijateljskom držanju bilo je očigledno da ne znaju za moj rat sa Kolom.

Očajnički sam nastojala da svima zapamtim ime, ali jedina imena koja su mi se zadržala u pamćenju bila su imena Kolove šire porodice - ili plemena, kako je Džos to nazvala. Prvo me Toni upoznao sa visokom i vitkom ženom koja je sasvim moguće bila najljepša žena koju sam sreća uživo. Kad sam vidjela njene predivne, bistre, svijetlozelene oči, nisam se iznenadila kad sam saznala da je to Kolova sestra Džo. Njen muž, Kameron, podsjetio me na Kola - ne po izgledu nego po ponašanju. Mogla sam da vidim po njegovom oblačenju i držanju da je on imao ogroman uticaj na Kolov život. Njih dvoje su povelu svoju ćerku Belu sa sobom i istog trenutka kad me vidjela ona se bacila na mene i pitala da li može da se igra mojom kosom. Naravno da je bila još ljepša i slađa uživo nego na slici, pa sam je pustila da to radi dok me Džo upoznavala sa svojim gazdom i ujakom, Mikom, njegovom ženom Di i Mikovom ćerkom Olivijom.

Olivija je bila privlačna smeđokosa djevojka, Amerikanka, koja je bila puna humora i oduševila me svojom ličnošću skoro podjednako kao i svojim osmijehom i svojim mužem, Nejtom. Iako me Toni upozorio na Nejta, zaista nije bilo načina da se priprelim za stvarni susret sa njim. On je bio upravo *ona* vrsta zgodnog čovjeka. Sve u njegovom pogledu, osmijehu, samouvjerenosti, jednostavno je vikalo *zavodnik*... dok nije pogledao u svoju ženu i njihovo dvoje djece. Svako je mogao da vidi da su mu oni sve na svijetu.

Na kraju sam upoznala Brejdenovu sestru Eli i njenog muža Adama, i njihova dva dječaka. Eli je bila jedna od onih žena koje nisu mogle da vam se odmah ne dopadnu. Bila je obična, srdačna i mila i jednostavno je znala kako da učini da se neko osjeća opušteno. Nakon što sam upoznala njenu mamu i očuha, Elodi i Klarka, odmah sam znala odakle je naslijedila svoje dobre osobine.

Upoznavanje plemena je bilo neodoljiv doživljaj.

Još neodoljivija je bila nelagoda koju sam svaki čas osjećala, nelagoda koja mi je rovarila po stomaku i nalijetala na mene u talasima dok sam se upoznavala sa Kolovim prijateljima i članovima porodice.

Pokušavajući da se otresem toga, odšetala sam do šanka da naručim čašu vina, u nadi da ću ugrabiti nekoliko minuta nasamo. Znala sam istog trenutka da mi se približio. Osjetila sam ga.

Uglom oka sam vidjela kako se Kol glatkim pokretom smjestio pored mene. Okrenula sam se i gledala ga kako se naslanja na šank. Večeras je izgledao još nevjerovatnije nego inače, u besprekornoj bijeloj košulji sa podignutim rukavima, crnom sakou krojenom po mjeri i odgovarajućim crnim pantalonama. Nosio je pilotski sat sa kožnom narukvicom, zajedno sa crnim kožnim narukvicama koje je uvijek nosio. Iz nekog razloga, taj sat i te narukvice su na njemu izgledali nevjerovatno seksi. Možda je to bilo zbog toga što su privlačili pažnju na njegove ručne članke, što je zatim skretalo pažnju na njegove snažne podlaktice, što je zatim skretalo pažnju na njegove tetovaže, što je zatim...

I sami možete zamisliti.

Oči su mi odlutale na njegovo lice, i smjesta me obuzela vrešina. Njegov pohlepni pogled lutao je po meni na način koji je bio otvoreno seksualan i istovremeno prezriv. Oči su nam se susrele.

„Pa, čuo sam večeras od svoje porodice kako je Šenon Meklaud prokleta divna.”

Potajno sam se ozarila od zadovoljstva, srećna što sam im se dopala, ali mu nisam odgovorila. Nisam znala šta zapravo hoće da mu kažem.

Izostanak odgovora je bio pogrešan pristup, jer ga je očigledno zamario. „Hoćeš li da mi kažeš zašto te nisam upoznao u ovakvom izdanju? Ne... čekaj.” Nagnuo se blizu meni, a te njegove zelene oči su bile usijane od bijesa. „Upoznao sam tu djevojku, ali ona je imala petnaest godina.”

Brzo sam skrenula pogled, pokušavajući da snagom misli natjeram šankera da se pojavi.

Nekoliko sekundi kasnije čula sam nezadovoljno gundanje i tada sam osjetila kako se Kol odmakao od mene. Ispustila sam silan uzdah olakšanja samo da bih se zagrcnula od iznenađenja vidjevši Hanu kako žuri prema meni. Namrštila se zaustavivši se ispred mene.

„Šta je to bilo?“ upitala je, pokazujući u pravcu u kom sam pretpostavila da se uputio Kol. „Ništa.“

Hana me pogledala skupljenih očiju. „Kol mi je najbolji prijatelj i sve mi priča, tako da znam da ti se nabacivao i da si ga ti otkočila. Takođe znam da si ga otkočila na ne baš fin način, na osnovu njegove reakcije. Kol je proveo najveći dio života u vodoravnom položaju s obzirom na to koliko je povaljivao, tako da je potrebno nešto krupno da bude tako proketo frustriran i sjeban. To ne liči na njega.“

„Samo sam rekla istinu.“ Branila sam se jer nisam željela da me ovi naizgled dobri ljudi omrznu. „Rekla sam mu da znam da je zavodnik i da nisam zainteresovana.“

Hana je djelovala zaprepašteno. „Šališ se sa mnom, zar ne?“

Odmahnula sam glavom.

„Kol? Zavodnik?“ Glasno se nasmijala. „Jesi li drogirana?“

Bila sam veoma mirna. Njena reakcija mi se uopšte nije dopadala. Osmijehnula se, ali u njenom pogledu je bilo nevjerice. „Šenon, znam Kola Vokera od kada je bio stidljivi četrnaestogodišnjak koji je jedva mogao da mi kaže dvije riječi. Kol definitivno nije zavodnik.“

Naprezala sam se da prihvatim ono što je govorila, i sumnjam da sam uspjela da potisnem taj napor sa lica. „On je tipičan loš momak“, uspjela sam da izgovorim tankim glasom.

Ona se zakikotala. „Nema šanse.“

„Ali... on je tako kočoperan i sklon flertu...“ Glas mi je utihnuo, kada je ona nelagoda u mojoj utrobi odjednom počela da dobija smisao.

„Pa, proveo je godine formiranja okružen muškarcima nesposobnim da se uzdrže kada se radi o neobuzdanom flertovanju sa svojim ženama. Svaki od njih“, napravila je kružni pokret pokazujući po prostoriji, „je kočoperni, uobraženi, previše samopouzdana gnjavator.“ Iscerila se. „Ali nećeš naći muškarce koji su odaniji svojim ženama ili ih više vole.“ Izraz lica joj je postao ozbiljan. „Svi smo prošli kroz dosta toga. Kao i Kol. Kao i mi, on zna šta je važno. A na njega su muškarci koje je upoznao u svom životu ostvarili dubok uticaj. Kol nikada nije volio uzgredne veze. Uz izuzetak Džesike i vjerovatno neke alkoholom podstaknute avanture na jednu noć, Kol je uvijek bio u vezama. On traži pravu ženu da se sa njom smiri. On je romantik.“ Oči su joj zasijale od duboke naklonosti. „On je takođe jedan od najboljih ljudi koje sam ikad, ikad, ikad srela. Volim ga iz sveg srca i... želim mu samo najbolje“, značajno je zaključila.

Osjetila sam se grozno čim je završila sa svojim izlaganjem. Apsolutno, istinski grozno.

„Ja ne poštujem zavodnike kao što si ti. Ne sviđaš mi se. Ne vjerujem ti. Nema ničega iza tog zavodljivog osmijeha osim praznih obećanja. Ti nemaš ništa stvarno da ponudiš meni ili bilo kome drugom ko postane žrtva tvog nabacivanja. Ipak, razlika između mene i njih je u tome što sam ja dovoljno pametna da vidim šta si ti zaista... Ništa.“

„ Zaboravi na urnebesnu analogiju koja čak i nema mnogo smisla, ali u sve ukupno gledano ipak ima nekakvog. O čemu dođavola govoriš? “

„ O Kolu. Lošem momku. “

„ Tako je.“

„Šta?”

„Pustiću te da ovoga procijeniš sama, ti prokleta otupjela ludačo. “

Čvrsto sam sklopila oči sjetivši se toga. „Takva sam kučka.”

Osjetivši Haninu ruku kako se spustila na moju, otvorila sam oči i vidjela je kako zuri u mene sa iznenađujuće blagim izrazom na licu. „Nekako ne vjerujem da je to istina.”

I poslije tog enigmatičnog komentara se udaljila, ostavljajući me da utopim svoj osjećaj krivice u velikoj čaši crvenog vina.

Poglavlje 8

Jednom sam, kada sam imala deset godina, pomagala svom djedu da izbací neke stare stvari jer je baka pravila svoje prolječno čišćenje i nekako su uvijek djedove stvari najviše stradale u tom čišćenju.

Moj djed je svuda imao knjige. Sjećam se da sam dohvatila knjige koje su bile nasumično nabacane u uglu dnevnog boravka i pitala ga da li će one biti izbačene. Njegov odgovor je bilo hitro i odlučno izrečeno ne. Namrštila sam se i upitala zašto, pošto niko drugi vjerovatno nije čak ni čuo za te knjige sa njihovim veoma dosadnim koricama. Djed se okrenuo prema meni i rekao mi da su u tim knjigama najbolje priče koje je ikada čitao, i da ne bi trebalo da sudim o njima samo na osnovu toga što imaju lošu reklamu.

U to vrijeme nisam to stvarno razumjela, ali pretpostavila sam da mi govori sasvim doslovno da ne sudim knjizi po koricama.

Stari kliše.

Klišee koji bi mogao da bude upravo ona lekcija koju nikada ne treba da zaboravim. Poslije onog što mi je Hana otkrila o tome kakav je Kolov pravi karakter, brzo sam otišla sa njegove žurke. Jedva da sam spavala te noći, obuzeta krivicom što sam sudila Kolu o onome za šta se ispostavilo da je loša reklama iz moje perspektive. Sa krivicom je bilo izmiješano i kajanje i nešto još gore. Nešto pomalo slično panici.

Sutradan na poslu nisam znala kako bi trebalo da se ponašam u Kolovoj blizini. Izgledalo je da je za njega sve samo redovan povratak na posao, jer nije izašao da me pozdravi kada sam otvorila ulazna vrata studija.

Sajmon jeste izašao, izgledajući malo izmoždjeno dok je uzimao kafu od mene. „Hvala kurcu”, promrljao je. „Sinoć sam počeo da pijem viski poslije pet popijenih piva.” Otpio je gutljaj kafe i namrštio se na mene. „Kuda si ti pobjegla?”

Slegla sam ramenima, već se osjećajući neprijatno. „Kući. Glavobolja.”

Pogledao me s nevjericom u očima.

Teško uzdahnuvši, rekla sam mu istinu. „Mislim da sam možda napravila neke ne baš fine pretpostavke u vezi sa Kolom.”

„Ima li to neke veze sa hladnim ratom između vas dvoje?” Klimnula sam glavom. „A sada ne znam kako da to popravim.”

„Zašto ne počneš sa tim da jednostavno budeš fina prema njemu?”

„Fina?”

„Fina.”

Budući da nisam bila sigurna kako da napravim tu promjenu nakon što sam bila onakva kućka, spustila sam oči dolje na svoju kafu da izbjegnem Sajmonov pogled. Osjećala sam se postidišeno zbog svog ponašanja ovih proteklih nekoliko nedjelja. Kako dođavola da pokušam to da ispravim?

Duboko sam razmišljala nad svojom kafom. „Šta Kol pije?”

Sajmon se zakikota. „Kratok espresso sa malo mlijeka. Jedna kockica šećera.”

„Kafić je odmah iza ugla”, razmišljala sam naglas.

„Jeste.” Sajmon se nasmijao. „Ja ću da budem za pultom dok se ne vratiš.”

Zahvalno sam mu uzvratila osmijehom prije nego što sam navukla jaknu i požurila do kafića. Za manje od pet minuta vratila sam se u studio. Čim sam ušla sa Kolovom kafom, Sajmon mi je namignuo i izašao iza pulta pa otišao u svoju radnu sobu.

Pogledala sam u Kolov espresso i osjetila kako su leptirići u mom stomaku podivljali. Smirila sam živce i podigla ramena pa krenula u radne prostorije.

Zastavši na vratima Kolove radne sobe, skoro sam potpuno izgubila smjelost. On je sjedio prebacivši članak jedne noge preko koljena druge, sa blokom za crtanje u krilu i pognute glave, dok se koncentrisao na ono što je crtao.

Bio je stvarno zgodan. Znala sam to. Znala sam to od trenutka kad sam ga srela, ali taj osjećaj se vratio - taj osjećaj koji sam imala kad sam imala petnaest godina i zurila sam u njegove zelene oči potpuno ushićeno. To je osjećaj koji imate kad shvatite nešto posebno o drugoj osobi i ona umjesto da bude samo privlačna postane nevjerovatno i jednostavno prelijepa.

Mnogo sam saznala o Kolu u proteklih nekoliko dana.

On je sada bio tako proketo nevjerovatno prelijep.

Primijetivši me uglom oka, Kol iznenađeno podiže glavu.

U odgovor na njegovo neizgovoreno pitanje, krenula sam dva koraka naprijed i pružila mu kafu.

Podigao je obrvu. Taj pokret je bio previše seksi da bi se mogao opisati.

Ruka mi je zadrhtala.

Kol je gledao kako se šoljica kafe trese od tog drhtaja i pružio ruku da je uzme od mene.

Kada je uzeo povukla sam se iz prostorije i praktično pobjegla kroz hodnik.

Stojeći za prijemnim pultom i isprekidano dišući, u sebi sam prekorjevala sebe da sam bila vjerovatno najmanje kul osoba koja je ikada radila u studiju za tetoviranje.

Ni deset minuta kasnije, morala sam da sakupim hrabrosti da se ponovo suočim sa Kolom jer je on imao mušteriju. Obavijestila sam ga o tome ljubaznije nego inače, i mogla sam da osjetim njegov ljubopitljivi pogled na leđima dok je išao za mnom u prijemno odjeljenje.

Zabila sam glavu u fascikle, ispustivši dubok uzdah olakšanja kada se vratio u svoju radnu sobu.

Sat vremena kasnije, uma i dalje uglavnom usmjerenog na nedavni obrt događaja, bila sam i više nego iznenađena kada se oglasilo zvonce na ulaznim vratima, označavajući dolazak mušterije, i kad sam podigavši pogled ugledala Kolovu doskorašnju djevojku, Džesiku.

Prišla je prijemnom pultu krupnim korakom i sa svojom uobičajenom živahnošću. „Ćao, Šenon. Da li je Kol slobodan?” Zbunjeno sam odmahнула glavom. „Ima mušteriju.”

„Sačekaću.”

„Ovaj... važi...”

Osmijehnula se i spustila zadnjicu na jedan od kožnih kauča u prostoriji, ostavljajući utisak kao neko ko se udobno smjestio na duže vrijeme.

Kol *jeste* raskinuo sa njom... zar ne?

Sljedećih četrdeset minuta pokušavala sam da se posvetim poslu, ali svaki čas sam podizala pogled da provjerim da li je mlada plavuša još tu.

Bila je.

Dok sam je proučavala pogledom zaključila sam da ona zasigurno uopšte nije za Kola. Premlada, previše brbljiva i nametljiva, i previše, previše plavuša.

Ne da imam ikakve predrasude, ali tako je.

Čujući kako se Kolov glas približava, radoznalo sam čekala da vidim kako će se sve ovo odvijati. Ušavši u glavni studio, Kol je bio previše zauzet objašnjavanjem naknadne njege kože svom mušteriji da bi primijetio Džesiku u čekaonici. Doveo je mušteriju do mene i dok sam se osmjehivala, diskretno sam klimnula glavom u Džesikinom pravcu.

Kol je brzo pogledao na tu stranu pa ponovo u mene razmišljajući šta da uradi. Obrve su mu se smjesta nabrale.

Dodala sam Kolovoj mušteriji njegovu platnu karticu i poželjela mu prijatan dan, što je uradio i Kol, a onda sačekao da mušterija izađe.

„Čeka te već duže od četrdeset minuta”, rekla sam mu tiho.

Kol je izgledao ozlojeđeno. Glasno je uzdahnuo pa krenuo prema njoj, a prije nego što je prešao i pola puta ona je skočila sa kauča i jurnula ka njemu. Objesila mu se oko vrata kao djevojčica a Kol se zateturio unazad, odmah je uhvativši za laktove da je blago odgurne od sebe. „Džesika, šta ćeš ti ovdje?” upitao je.

„Moramo da razgovaramo”, rekla je ona, trepćući svojim lijepim očima ka njemu.

Bila je dobra u tome. Morala sam to da joj priznam.

Ali očigledno ne dovoljno dobra. „Džesika, rekli smo jedno drugom sve što je trebalo da kažemo.”

„Ali nedostaješ mi.” Odmah je prešla na molećivi pristup od kog sam se sva nakostriješila. „Mogu da budem bolja, obećavam.”

Bila mi je potrebna sva snaga da se obuzdam i ne vrisnem: „Imaj malo samopoštovanja!”

Počela sam da mislim kako je možda ipak, i više nego vjerovatno, Džesika zaista bila baš onakav davež kao što je Kol optuži vački tvrdio.

„Džesika, uopšte ne moraš da budeš.” Kol je i dalje bio fin, za šta sam pomislila da je baš pristojno od njega s obzirom na to da bi je većina momaka do sada već izbacila kroz vrata.

„Mi jednostavno nismo jedno za drugo, draga.”

Oči joj se ispuniše suzama. „Jesmo. Volim te.”

Zinula sam od zapanjenosti.

Nego šta. Pravi davež.

U mislima je počeo da me bljeska crveni znak za uzbunu.

Kol je djelovao podjednako zapanjen kao i ja. „Džesika...”

Obuzeo me poriv da mu pritekнем u pomoć. „Kole”, doviknula sam mu. „Potreban si Sajmonu u zadnjoj prostoriji.”

Njegov zaprepašteni pogled skrenuo je ka meni i u očima mu se vidjelo olakšanje.

„Dobro, važi naravno.” Okrenuo se Džesiki. „Slušaj, ovo je zaista nezgodan trenutak. Žao mi je ako si stekla pogrešan utisak, ali mi jednostavno. „ nećemo biti zajedno.”

Kada je ona nastavila da zuri u njega u nevjerici, shvatila sam da sam nečujno prošla oko pulta i požurila ka prednjem ulazu. Zvonce je zazveketalо kad sam ih otvorila, privukavši Džesikinu pažnju.

Pogledala me u oči i vilica joj se stegnula zbog tihe poruke koju sam joj prenijela. Sa prenaplašenim šmrkanjem požurila je napolje iz studija, pritiskajući tašnu na grudi kao da smo upravo ubili njeno kuće i odbili da se izvinimo zbog toga.

Zatvorila sam vrata za njom i usnama uobličila jedno *Auh* gledajući u Kola prije nego što sam se vratila za svoj sto.

Kol mi je oprezno prišao, sa sumnjičavim izrazom na licu. Ja sam ga zauzvrat nedužno pogledala.

„Hvala ti”, rekao je uz ne malo obazrivosti. „Nema na čemu”, rekla sam ljubaznim tonom. Brzo je zatreptao i bilo je očigledno da se njegova sumnjičavost samo pojačala.

Kol je zurio u mene još nekoliko sekundi, ali ja sam uspjela da ostanem savršeno ugladena.

Polako se izmičući, Kol je nastavio da me gleda u oči, tiho me ispitujući sa svakim korakom koji je napravio. Okrenuo se, ali se onda baš prije nego što je ušao u hodnik osvrnuo prema meni, zbunjen.

Ja nisam reagovala na to i on je nestao u hodniku. Široko i veselo sam se osmijehnula, ali sam brzo sakrila taj osmijeh kada je Kolova glava provirila kroz vrata. Urnebesno smiješan prizor njegove glave koja kao da je lebdjela u vazduhu bio je samo još zabavniji zbog izraza nepovjerenja u njegovim stisnutim očima. Namjestivši crte lica u izraz nedužne ljubaznosti, izdržala sam kratki sukob pogleda protiv Kolove glave prije nego što je on najzad odustao.

Njegova glava nestade, a ja počeh da se tresem od nečujnog smijeha.

„Pomalo si me zbunila”, rekao je Kol sutra ujutro uzimajući kafu koju sam mu ponudila.

Iako sam izuzetno uživala u činjenici da sam ga izbacila iz ravnoteže, održala sam mu govor koji sam pripremila za trenutak kada on pomene moje neuobičajeno ponašanje.

„Zaključila sam da si u pravu. Muka mi je da se ponašam kao derište. Žao mi je zbog onog što sam rekla. Ne poznajem te. To je bilo neodgovorno i neprofesionalno od mene.”

Kol nije čak ni pokušao da sakrije svoje iznenađenje, i to mi se kod njega sviđalo. Počela sam da shvatam da je Kol prilično otvoren. On nije igrao igre kao većina ljudi. Otvoreno je pokazivao svoje raspoloženje tako da svako može da ga vidi, a najveći dio vremena isto je bilo i sa njegovim mislima. „Auh. Nisam predvidio da će doći do ovoga.”

Namrštila sam se, odjednom se osjećajući nesigurno. Držala sam se Hanine ocjene Kolovog karaktera, koristeći je da uvjerim sebe kako ćemo krenuti dalje kao da se nikada ništa nije dogodilo. „Da li to znači da prihvataš moje izvinjenje?”

Jednu sekundu je zurio u mene, i mislim da je to uradio da me natjera da ustuknem. Uspjelo mu je. U svakom slučaju, na kraju je klimnuo glavom. „Naravno. Hvala za kafu.”

Njegov odgovor je bio zreo i odgovoran; bilo je to ono što sam mislila da želim, ali izašla sam iz njegove sobe pritisnuta razočarenjem. Prihvatio je moje izvinjenje sa toplotom vlažnog peškira iz kupatila.

Mrmljajući upola glasa, prekoračevala sam sebe. Mogla sam da krivim jedino sebe ako se Kol nije osjećao previše prijateljski nastrojen prema ženi koja je potpuno osporila njegov karakter bez i najmanjeg dokaza da podrži izgovorena osporavanja.

„Izgladila si stvari sa šefom?”

Iznenadeno sam zacičala i okrenula se, i vidjela Re na tek nekoliko centimetara udaljenosti od mene. „Gospode!”

Re se nasmijala i blago me pogurala niz hodnik u glavni studio, podalje od Kolovih ušiju.

„Pretpostavljam da si sve čula?” Prostrijelila sam je pogledom dok sam išla ka svom radnom stolu.

„Naravno.”

„Ti si njuškalo i gnjavatorka.”

„Da, da, ja sam užasna cimerka. Sada mi sve ispričaj, jebote.”

Spustila sam glas. „Hana me obavijestila da sam stekla pogrešan utisak o Kolu. Rekla mi je da on ipak nije zavodnik ni loš momak.”

„Trebalo ti je dosta vremena.”

„Ti si mogla da mi kažeš.”

„A gdje bi bila zabava u svemu tome, reci mi molim te?”

Ja se nisam zabavljala. „Znaš, ima situacija kada si kučka, i drugih situacija kada si kučka.”

Re umorno uzdahnu. „Slušaj, moraš da naučiš kako da ne miješaš svoju prošlost sa svojom sadašnjošću. To je lekcija koju sam ja morala da naučim sama, a ako za to vrijeme imaš nekoga ko će da te tetoši tako nećeš naučiti ono što zaista moraš da otkriješ sama. Ako ovo sjebeš - šta god da je ovo sa Kolom - naučićeš da to više nikada ne radiš. Ali nadam se da u ovome postoji jedna bolja lekcija.”

„A koja to?”

„Neko pokušava da ti nešto uzme. Ti im to ne dopuštaš. Zašto bi sada počela? Pogotovo kada se radi o nečemu što želiš, i nečemu što ti je potrebno.” Raspalila je dlanom po pultu tako iznenadno da sam se trznula. „Dosta sa ovim mijagijevskim⁶ sranjem. Suština je u tome

---

⁶ Kesuke Mijagi, mentor i trener (*sensei*) glavnog lika iz filma „Karate kid” - prim. prev.

da se boriš za ono što želiš, a dok to radiš molila bih jedan sendvič sa jajetom i majonezom, ali ovog puta bez onog sranja od kres⁷ salate u njemu.”

Pokušala sam da pratim promjenu teme. „Ostalo je još tri sata do tvoje pauze za ručak.”

„Gladna sam sada a mušterija mi dolazi za petnaest minuta.”

„Svima donosim ručak u isto vrijeme. Ja nisam potrčko. Ja sam recepcionerka.”

Pažljivo me odmjerila pogledom. „Ponekad tvoj sitan rast može da obmane.” I poslije tog čudnog komentara, Re je izašla napolje. Pretpostavljam u potragu za sendvičem.

---

⁷ Jednogodišnja samonikla zelena biljka (*lepidium sativum*) porijeklom sa Kavkaza, danas rasprostranjena širom svijeta kao povrtlarska kultura - prim. prev.

Poglavlje 9

U srednjoj školi sam svake godine birala predmet umjetnost, a u škotskom nastavnom programu ima mnogo crtanja mrtve prirode. Na moju sreću, voljela sam te časove, a ipak je bilo trenutaka kad sam crtala cvijet ili cvijeće zataknuo u lobanju, ili prepariranu životinju, ili čak neku živu osobu prisutnu na času, kada bih se odmakla od toga što radim i na sopstveno razočarenje vidjela da nisam baš pravilno uradila. Nešto je nedostajalo, nešto je sprečavalo da taj rad djeluje stvarno i životno.

Ako je u pitanju bio crtež osobe, moj problem je obično bio u rukama. Ruke je bilo veoma teško nacrtati, i trebala mi je čitava vječnost da ih prikažem kako treba. Bilo je trenutaka kad jednostavno nisam mogla to da uradim, i svaki put kada bih se odmakla od crteža izgledao mi je nedovršeno zbog prokletih ruku.

To je pomalo ličilo na osjećaj koji sam imala u vezi svoje interakcije sa Kolom.

Stvari su se definitivno popravile među nama, ali sa njegove strane je to bila samo neka vrsta prijateljskog odnosa. Iz nekog razloga me njegov stav potpuno izbacio iz ravnoteže. Nisam mogla prestati da razmišljam o njemu, za šta sam znala da je besmisleno, jer nisam namjeravala da budem u vezi sa njim. Nisam željela da budem u vezi ni sa kim. Moj život ovdje je tek počeo i nije mi trebao još jedan muškarac da zajebe ovaj novi početak.

To nije značilo da sam mogla da isključim sve što sam osjećala u vezi sa Kolom. Izlazila sam na piće sa njim, Re, bliznacima, Karen, Sajmonom i Tonijem i zaista smo dobro provodili i dosta smijali. Jedan dio mene bio je zahvalan što mi je za samo nekoliko nedjelja Re pomogla da izgradim život, sa dobrim prijateljima i dobro provedenim vremenom, što mi je pomoglo da ne obraćam pažnju na prokletu grozotu koju sam ostavila za sobom u Glazgovu. Ipak, postojao je i drugi dio mene koji je motrio na Kola uglom oka, potajno mu upućujući poglede kad god je mogao, i osjećala sam u dubini stomaka razočarenje što on nije pokušavao da podijeli sa mnom svu onu bliskost i šale koje je dijelio sa drugima.

Jedino što je moglo da mi skrene misli sa ovih mojih komplikovanih osjećanja bila je ponovo pronađena ljubav prema slikarstvu. Nekako sam uspijevala da držim svoje radove skrivene od Re tako što sam ili radila izvan stana ili čekala da ona ode negdje. Već sam radila na svom drugom pejzažu nakon što sam završila onaj sa Edinburgom noću. Znala sam da je to vjerovatno daleko od kvaliteta profesionalnog slikara, ali sam zaista voljela da se bavim time. Poslije malo eksperimentisanja, ustanovila sam da mi je najprijatnije da se služim širokim potezima četkice i sa minimalističkim pristupom. Voljela sam način na koji je to gradu davalo energiju i pokret. Navukla sam se na to. Jedva sam čekala slobodne dane. Planirala sam da rezervišem jeftin aranžman za kratko putovanje negdje u Italiju ili u Budimpeštu ili u Prag - na neko uzbudljivo mjesto gdje bih mogla da se smjestim na obalu rijeke, ili u neki kafić, bilo gdje gdje bih mogla da se jednostavno opustim i crtam i zaboravim na sve ono što me brinulo, uključujući Kola Vokera.

Prošlo je nedjelju dana otkad sam počela da budem fina prema Kolu. Izgledalo mi je kao da je prošlo više vremena. Mnogo, mnogo više vremena. Namrštila bih se prema njemu dok smo radili. Stajao je u izložbenom dijelu prostorije, pokazujući uzorke tetovaža mogućoj mušteriji, a pored toga pokazujući i svoju video prezentaciju momku. Kol je bio potpuno

udubljen u razgovor o svojim crtežima, a ja sam postajala sve opčinjenija živošću njegovog lica i načinom na koji su mu se oči osvijetlile. Njegova strast prema svom radu je animirala Kola do maksimuma, a ni taj maksimum do sada nije bio dovoljno dobar u vrijednosnom sistemu ovog mog zgodnog momka.

Kao da je osjetio moj pogled, Kol je iznenada pogledao ka meni dok je nastavljao da govori a ja sam mu se ovlaš osmijehnula i pogledala u drugom pravcu kao da upravo nisam bila uhvaćena kako buljim u svog šefa.

Pogledavši kroz prozor, dok mi je krv ključala pod kožom na obrazima, upitala sam se da li on i dalje gleda u mene. Sva sam zatreptala, pokušavajući da ostanem mirna.

Baš sam htjela da spustim oči na svoj posao u nadi da će sve izgledati da mi je samo bila potrebna pauza od buljenja u papire, kad me pogled na poznatu plavušu napolju na trotoaru natjerao da se zaledim na mjestu.

Džesika.

Buljila je u znak ispred naše firme, grizući usnu. *O dođavola, ne.*

Od Re sam saznala da Džesika ne odustaje od Kola. Pojavila se pred njegovim stanom prošlog četvrtka, i dok sam bila sa njim u baru u petak uveče poslala mu je desetak poruka. Čak i da mi Re nije rekla, mogla sam i sama vidjeti da Džesino ponašanje zaista počinje da pritiska Kola.

Čula sam za djevojke poput nje, djevojke koje jednostavno ne prihvataju „ne” kao odgovor, ali nikada nisam srela neku od njih u stvarnom životu. Počinjala je da me ljuti. Kol je morao da se nosi sa mojom blesavošću kad sam tek došla ovamo samo da bi Džesika uskočila u taj ludi voz kad sam ja iz njega iskočila.

Pa, pomislila sam odlučno, mogu da se iskupim za svoju blesavost time što ću se otarasiti Džesike jednom za svagda.

Koristeći svoju često nedovoljno primjenjivanu vještinu munjevito brzog kucanja, ulogovala sam se na internet i potražila informacije za koje sam pomislila da bi mogle da budu korisne za sređivanje Džesike. Kad sam došla do njih, bacila sam pogled napolje samo da bih vidjela kako je ludača odlučila da uđe u studio.

Odmah sam skočila sa stolice i požurila kroz studio do Kola, i začula zvonce iznad vrata baš kad sam stigla do njega. Praktično sam odgurala njegovu mušteriju s puta i prosiktala: „Šta god budem sljedeće radila, samo me prati.”

Obrve su taman počele da mu se podižu od iznenađenosti kad sam se bacila na njega, učinivši da mu se čitavo lice opusti od šoka. Propela sam se na vrhove prstiju i morala da pritisnem grudi uz njega kako bih ga dohvatila, a onda sam mu obavila ruke oko vrata i povukla mu glavu naniže. Moja usta spojila su se s njegovim i nekoliko sekundi osjećala sam kako je napet u mom zagrljaju.

Čvršće sam pritisnula usne na njegove, a noge su mi se tresle pošto sam morala da stojim na vrhovima prstiju kako bih mu dohvatila usta.

I Kol se odjednom jednostavno opustio u mom naručju, blago mi položivši ruke na kukove i sada su se njegova usta već pomjerala na mojim.

O čovječe.

Imao je dobre usne. Dobre, dobre usne.

I divno je mirisao.

Nisam imala pojma da poljubac bez jezika ipak može da te natjera da sva ustreptiš. Hm... Šenon...

Tjerajući sebe da se prisjetim zašto ovo radim, odmakla sam se od njega i blago zateturala kad sam spustila ruke i stala čitavim tabanima na pod.

Kolovi prsti su se utisnuli u moje kukove dok me pridržavao da povratim ravnotežu.

„Šta...”

„Džesika”, šapnula sam. „Osmijehni se kao da smo nas dvoje zajedno.”

„Izvinite”, rekao je zbunjeni mušterija iznerviranim tonom iza mojih leđa, ali prekinulo ga je jedno vrištavim tonom izrečeno „Šta se dođavola dešava?”

Okrenula sam se i Kolove ruke su se spustile sa mojih kukova. Džesika je stajala pored prijemnog pulta, očiju iskolačenih od užasa.

„Džesika”, zaustio je Kol nestrpljivo, ali ja sam ga presjekla.

„Prestani da proganjaš mog momka”, rekla sam sa najviše prijetnje koliko sam mogla da izrazim u glasu. Nisam *zaista* prijetila, ali mislim da sam dosta dobro odglumila jednu ljutitu riđokosu.

Kol se iza mene potpuno umirio.

Džesika se, međutim, zagrcnula, a njen povrijeđeni pogled je preletio na njega.

„Momka? Ali...”

Potpuno sam izgubila strpljenje za njena sranja. „Koliko puta ti treba reći da je završeno?” Zakoračila sam nekoliko koraka prema njoj, ali ona nije ustuknula od mene kao što sam se nadala. „Ili je ovo tvoja igra? Misliš da možeš toliko da zajebavaš momka sve dok ne popusti da bi te zaustavio? Pa, to neće biti slučaj sa *mojim* momkom.”

Iznenadeno je othuknula. „Nisam...”

„Nisam završila”, prasnula sam ja.

Čvrsto je zatvorila usta i ponovo je imala onaj izgled povrijeđenog šteneta.

Izraz lica mi je postao opak dok sam iznosila svoju procjenu. „Koliko sam shvatila ti računaš da ćeš diplomirati na Edinburškom umjetničkom koledžu?”

Zbunjeno je klimnula glavom.

„Sticajem okolnosti ja sam kumče profesorke Kris Loveri. Čula si za Kris, naravno, pošto je ona rektor koledža?”

Čitavo Džesikino držanje se promijenilo. *Sada je* zabrinuto odstupila za jedan korak.

„Vidiš, ne znam da li si glupa, sebična, ili luda, ali znam da je proganjaње i više nego stresan, užasan, pravi kriminal. Takođe zasigurno znam da Kris neće biti srećna ako čuje da je protiv jedne njene studentkinje podnijeta prijava policiji zbog proganjaња. Zapravo, mislim da se to Kris *uopšte* neće dopasti.”

Džesikin nervozni pogled preletio je preko moje glave na Kola, pa se opet vratio na mene.

Uzdahnula sam, ulivajući svaki gram svog ozlojeđenog nestrpljenja u to radi pojačanja efekta. „Taj pogled u tvojim očima mi govori da bar nisi glupa. Dakle samo si sebična.”

„On mi se zaista sviđa.“ Žalosno je slegla ramenima.

„Pa, on je malo prezauzet zbog toga što se ja njemu sviđam, i zato od sada pa nadalje ne zovi, ne piši, ne dolazi u njegovu kuću, na njegov posao, niti pokušavaj da ga kontaktiraš na bilo koji način, jer sam ja ljubomorna djevojka koja ima veoma odanu kumu, a ta kuma će uraditi skoro sve zbog mene. Razumiješ?“

Procrvenivši u licu, Džesika je brzo klimnula glavom.

„To ti je znak da ideš.“

Bilo je skoro tragikomično kako je brzo izašla iz studija, otklizavši po mermernim pločicama na podu. Morala je da se uhvati za vrata kako bi se uspravila, prije nego što ih je otvorila naglim trzajem i pobjegla iz zgrade. Da nije držala Kola pod opsadom ovih nekoliko proteklih nedjelja, skoro bih osjetila sažaljenje prema njoj.

Okrenula sam se prema svom šefu i nasmijala identičnom izrazu šoka na njegovom i licu njegove mušterije. „Nema na čemu.“

„Da li je ovdje uvijek ovako?“ upitao je čovjek Kola.

I dalje ne skidajući pogled sa mene, Kol je potvrdno klimnuo. „U zadnje vrijeme izgleda da jeste.“

Mušterija je otišao petnaest minuta kasnije (nakon što je zakazao termin, tako da ga sigurno nismo previše uplašili) a Kol je sačekao dok se vrata nisu zatvorila za njim prije nego što se punim intenzitetom nije ispitivački zagledao svojim zelenim očima u mene.

„Hvala ti, Šenon.“

U ovome je postojalo neko pitanje, ali je postojala i toplina koja mi je prijala preko svake mjere. „Zaista nema na čemu.“

„Profesorka Kris Loveri? Kako si znala za to?“

„Provjerila sam. Ipak, bio je to dobar blef, ha?“

„Fantastičan“, složio se on. „Ali zašto?“

„Njeno neprestano proganjanje te izlagalo stresu. Osjećala sam se loše zbog tebe.“

Kol se naslonio na pult, stvarajući više intimnosti u našoj fizičkoj bliskosti, a stoga i u našem razgovoru. „U vezi sa tim poljupcem...“

Ne želeći da pomisli kako išta očekujem, požurila sam da ga umirim: „Samo sam pokušavala da ti pomognem. Nemam mnogo prijatelja ovdje, Kole, a izgleda da si ti prijatelj kog vrijedi imati. Pokušavala sam da pomognem potencijalnom prijatelju.“

Osmijeh mu je bio blag, ali bilo je neke zabrinutosti u njegovim očima. „Mogu da ti budem prijatelj, Šenon. Znam da sam bio previše nestrpljiv prema tebi kada si tek došla, sa onim flertovanjem i sličnim stvarima, ali to je bilo onda. Neće se ponoviti.“

„Neće?“ izlanula sam ja prije nego što sam stigla da se obuzdam.

„Privlačna si mi“, rekao je oprezno. „Mislim da oboje to znamo, ali ti i ja smo... različiti. Bolje je da budemo prijatelji.“

Znala sam da treba da prihvatim njegove riječi i krenem dalje, ali osjećala sam se malo poraženo. „Različiti?“

„Nismo počeli na najbolji način zbog te različitosti...“

Sinulo mi je o čemu on govori. „Pošto sam ja previše lako donosila presude.“ Klonula sam kad sam na njegovom licu vidjela da sam shvatila šta je pokušavao da kaže.

Kol se namršti. „Ja ne funkcionišem tako, a biti u vezi sa nekim ko bi me izluđivao, i tako lijepim kao što si ti, ja to ne radim tek onako uzgred. Dakle, prijatelji.“

Na moj užas i iznenađenost, osjetila sam kako sam potpuno ostala bez daha od ove njegove objave. Htjela sam da mu kažem kako me pogrešno shvatio, da sam imala razlog za onakvo ponašanje prema njemu, i da obično nisam takva. Međutim, riječi su mi zapele u grlu kada se probudio moj ponos.

Neću preklinjati za njegovu pažnju kao što je radila Džesika.

Umjesto toga sam mu klimnula glavom u znak pristanka. „Naravno. Prijatelji.“

„Odlično.“ Ponovo mi se iscerio na onaj svoj dječjački način i od toga mi se stomak prevrnuo od strasti i kajanja. „Zapravo, slobodni smo u iste dane, tako da bismo mogli neki put nešto zajedno da radimo.“

„Naravno“, ponovila sam ja, ne *zaista* sigurna da uopšte tako mislim. Da li sam zaista željela da provodim vrijeme s Kolom mimo posla, kada on nije znao ko sam ja stvarno?

„Znaš, htio sam da idem na novu nagrađenu izložbu u galeriji moderne umjetnosti. Izložili su pobjednika i ostale takmičare sa umjetničkog koledža u konkurenciji za nagradu Džon Votson. Da li bi voljela da pođeš sa mnom u petak?“

Znala sam da bi ako kažem ne, ako ga još jednom grubo odbijem, to vjerovatno bilo posljednji put da mi je prijateljski prišao. Zato sam se osmijehnula, pokušavajući da sakrijem svoju neodlučnost. „Zvuči odlično.“

Poglavlje 10

Čistom snagom volje sam izdržala ostatak tog dana, a sljedeći tako što sam se pretvarala da je sve u redu i baš onako kao što treba da bude. Ali istina je bila da uopšte nisam bila sigurna da je sve u redu.

Nisam željela vezu sa Kolom. Koliko god da je počeo da mi se sviđa, i dalje mu nisam vjerovala. Pored toga, brinula sam šta bi moja porodica mislila o njemu ako bi ikada saznala. Istovremeno je zaista bila glupost nastavljati sa njim dok misli o meni na način na koji već misli. To nisam bila ja.

A sada...

Sada se on ponašao kao da među nama uopšte nije bilo privlačnosti.

Primjer broj jedan: otpio je gutljaj moje kafe s mlijekom i ne pitajući me za dozvolu i uradio je to ne trepnuvši okom. Otišao je kao da to nije ništa bitno, ostavljajući me da zurim u mjesto na kom su njegove usne dodirnule moju šoljicu za kafu. Prije neku nedjelju, da su naše usne dodirnule istu šolju to bi prouzrokovalo mnogo značajnih i zavodljivih pogleda!

Primjer broj dva: nedužno sam radila za svojim stolom kad sam osjetila kako mi je Kol prišao s leđa i uzeo miš od mene. Skoro dodirujući svojim obrazom moj, nagnuo se sasvim blizu meni da pregleda kompjuterizovani raspored zakazanih termina sa mušterijama. Sve vrijeme sam zadržavala dah, a cijelo tijelo mi je treperilo od svijesti o njegovog blizini.

Ali to uopšte nije djelovalo na njega!

Na svu sreću, prvu polovinu četvrtka imala sam odmor od Kola. Ujutro sam otpješačila do Starog grada sa svojim blokom za crtanje i smjestila se u zadnju prostoriju *Elefant Haas kafea*. Sa sjajnim pogledom kroz prozor na zamak, muzikom koju sam pustila preko slušalica i blokom i olovkom u ruci, na neko vrijeme sam izbacila iz glave ostatak svijeta.

Dok mi telefon nije zavibrirao u džepu.

Naći ćemo se ispred Galerije moderne umjetnosti u 10:30. Kol.

Poslije toga sam se sva uzrujala i izgubila. A to nije bio čak ni *izlazak* sa njim.

Oblačenje za nesastanak sa Kolom se pokazalo daleko težim nego što sam mislila da će biti. Tokom proteklih nekoliko nedjelja uspjela sam da kupim nešto odjeće na popustu, tako da moja garderoba nije bila ni blizu tako jedna kao što je bila, ali ipak... kako da se djevojka obuče kada hoće da izgleda najbolje što može, a da ne izgleda kao da je pokušala da izgleda najbolje što može?

Najzad sam se odlučila za tamne uske farmerke koje sam uvukla u smeđe kratke čizme od meke kože koje su imale male potpetice taman da mi malo povećaju visinu. Nosila sam preveliki žuti džemper jer mi je neko jednom rekao da je žuta jedna od boja koje mi najbolje stoje. Nadala sam se da to nije bilo besmisleno lupetanje dobronamjernog prijatelja.

Galerija se nalazila u Stokbridžu pa sam ušla u autobus. Kada sam prišla galeriji, pogledom sam smjesta pronašla Kola. Stajao je blizu ulaza, smijući se dok je razgovarao telefonom. Posmatrajući ga kako razgovara sa nekom nepoznatom osobom, osjetila sam kako ono divlje treperenje počinje u mojim grudima i kako mi se u grlu stvara knedla. Nosio je pleteni tamno plavi džemper sa debelim okovratnikom, izbljedjele tamne farmerke i izlizane crne čizme sa pertlama.

Bio je zaista visok, što sam već znala, ali dok sam ga gledala sinulo mi je da je *zaista* visok i da ima veoma široka ramena. Bio je zaista upečatljiva pojava.

Pored njega ću izgledati mala i smiješna. Uopšte nisam izgledala prikladno pored njega.

Zateturala sam se na tu pomisao, osjećajući kako mi srce obuzima vrelina.

To nije bio moj glas u mojoj glavi. Bio je to neko drugi, a ja mu neću dopustiti da pobijedi tek tako.

Zato sam, podigavši ramena, krenula prema Kolu sa više samopouzdanja nego što sam ga osjećala, samopouzdanja koje je naraslo kada su mu se oči osvijetlile kada me vidio.

Osmijehnuo se. „Razgovarao sam sa Hanom telefonom. Pitala je da li bi voljela večeras da svратиш na večeru.”

Pomalo zatečena ljubaznom ali neočekivanom ponudom, naglo sam klimnula glavom. Kada je Kol prenio moj pristanak svojoj najboljoj prijateljici, misli su mi se zakovitlale. Večera sa njegovom najboljom prijateljicom i njenom porodicom? Zar to nije bila prigoda na koju vodiš prije djevojku nego prijateljicu?

Čitava ova „stvar” je bila zbunjujuća.

Kol je prekinuo vezu. „Samo poslije tebe.” Ispružio je ruku, pokazujući mi da prva krenem unutra. Ulaz je bio slobodan, tako da na ovom nesastanku nije bilo nezgodne rasprave koje će od nas da plati.

Uprkos mojoj nervози, shvatila sam dok smo zajedno ulazili na izložbu da nije bilo neprijatne zbunjenosti. Bilo je povišene svijesti o svom ponašanju (bar u mom slučaju), ali to je bilo nešto sasvim drugo.

Stali smo ispred prvog umjetničkog djela. Poslije nekoliko sekundi gledanja u njega, Kol je skrenuo pogled na mene. „Da li ti se sviđa?”

„Ne”, rekla sam iskreno. „Zašto?”

Iznenadena što je izgledao istinski zainteresovan za moje mišljenje, ponovo sam skrenula pažnju na fotografiju. Snimljena je negdje na Loh Fajnu (kao što je bilo navedeno u naslovu) a umjetnik je upotrijebio reciklirani materijal da napravi gradski prizor iznad jezera. „Ne govori ništa što nije rečeno ranije. Mnogo puta ranije. I to na mnogo kreativnije i smislenije načine. To je...”

„Amaterski”, završio je Kol. „Slažem se.” Razočarano je odmahnuo glavom. „Priznajem da je konstrukcija gradskog prizora dobro urađena, ali umjetnost u ovom prostoru...” kružnim pokretom je pokazao cijelu galeriju, „trebalo bi da uvijek govori nešto novo ili bar da govori nešto staro na originalan način.”

Krenuli smo dalje i ubrzo sam bila obuzeta našom zajedničkom strašću. Mnogo puta smo se slagali, ali čak i kada nismo Kol je slušao zašto ja mislim drugačije i prihvatao to kao

moje pravo na svoje mišljenje. Pojavila su se sjećanja na Olijevo nametanje mišljenja, ali na silu sam ih izbacila iz glave.

Sat kasnije izašli smo napolje u prohladan dan, i Kol mi se zamišljeno osmijehnuo. „Nisam shvatao da si toliko upućena u umjetnost. Da li crtaš, slikaš, vajaš?”

Još uvijek nespremna da podijelim taj dio svog bića sa nekim drugim, uspješno sam izbjegla pitanje pokazujući na kafe sa druge strane ulice. „Uvijek sam htjela da jedem ovdje. Da li si za užinu?”

Kol izgleda nije obratio posebnu pažnju na moju promjenu teme i uskoro smo sjedili u kafeu, pijući kafu i jedući punjeno pecivo koje su nam donijeli.

„Da li si oduvijek bio zainteresovan za umjetnost?” upitala sam.

Kol je sažvakao i progutao zalogaj pa obrisao mrvice od peciva sa prstiju. „Da. Kad sam bio dijete uglavnom sam se zanimao za stripove, ali kad sam bio malo stariji sve više sam išao na časove crtanja. Na mene je mnogo uticao moj šurak Kameron. On je grafički dizajner i proveo je mnogo vremena ohrabrujući me da nastavim sa crtanjem.”

„A tvoja sestra? Roditelji?”

Kol se brzo osmijehnuo, ali u njegovom pogledu je bilo tuge. „Džo svakako. Podržavala me od trenutka kad sam došao na ovaj svijet. Što se tiče mojih roditelja, ne sjećam se svog oca i on nije bio prisutan u mom životu još otkad sam bio beba. Sa mamom nisam bio blizak.” Spustio je pogled na svoje pecivo. „Umrla je kada sam imao devetnaest godina.”

Osjećajući se grozno što sam pokrenula ovu temu, šapnula sam: „Žao mi je.”

Mišić u njegovoj vilici je zaigrao. „Ne treba da bude.”

Poslije ovog zagonetnog i tihog, emocijama ispunjenog odgovora, zaključila sam da bi možda bilo bolje da promijenim temu. „Da li tvoje tetovaže imaju neko značenje?”

Čitavo Kolovo tijelo se opustilo i kada me pogledao na licu mu je bio zahvalan osmijeh. Prstima je prešao preko tetovaže na vratu. „Dž i K. Džo i ja. Džo i Kam. Nas troje. Kam ima istu ovakvu tetovažu.”

„Vi mora da ste baš bliski.”

„Džo je najbolja sestra koju bi iko mogao da poželi. Zaista sam ponosan na nju. A Kam... Mnogo mu dugujem.”

Bilo mi je drago zbog njega što ima tako nešto u životu. Osmijehujući se, pokazala sam na njegove članak. „A ta tetovaža tu? Već nedjeljama pokušavam da pročitam šta tu piše.”

Nasmijao se i okrenuo ruku, povlačeći rukav tako da mogu da vidim tetovažu sa donje strane članka. Podigao je a ja sam se nagnula preko stola da pročitam, jedva se zadržavši da ga ne dodirnem. Dok sam čitala riječi, osjetila sam se pomalo ošamućeno zbog naleta osjećaja koliko mi je to poznato i koliko je ispravno.

„Naoružaj svoje strahove kao vojnike i pogubi ih.”

„Stihovi TATE”, promrljala sam, misleći na stihove grupe *The Airborne Toxic Event*. Stihovi su bili iz pjesme „Sve što sam ikada želio” sa njihovog drugog albuma „Sve odjednom”. Taj čitav album je bio kao himna moje rane mladosti, a ovo su bili moji najomiljeniji stihovi uopšte.

A Kol Voker ih je imao istetovirane na svom tijelu.

Nisam znala da li sam uzbuđena ili zaljubljena.

Ili oboje.

„Moji omiljeni stihovi TATE”, dodala sam.

Kol mi je uputio spor, vreo osmijeh zbog kog sam zaključila da sam više uzbuđena. „I moji takođe.”

Po prvi put za više nedjelja razmijenili smo one duge poglede pune značenja.

Skrenula sam pogled prije nego što sasvim ostanem bez daha od intenziteta privlačnosti koju sam osjećala. „Lijeva ruka?”

Umjesto odgovora, Kol je skinuo džemper i na svu sreću (ili možda ne baš toliku sreću, u zavisnosti kako se stvar posmatra) ispod njega je nosio majicu. Povukao je kratki rukav uz rame tako da sam mogla da jasnije vidim tetovažu sa ženom i vukom na njegovoj mišićavoj ruci. Kosa žene se talasala pod punim mjesecom, što nisam vidjela ranije jer je obično bila pokrivena rukavom njegove majice.

„Šta to znači?”

Njegov dječjački osmijeh se još jednom pojavio, ali ovog puta je bio prožet nečim sličnim stidljivosti. „To je neka vrsta priznanja ženama u mom životu, a uglavnom je podsjetnik da pošto je žene poput njih.” Odmahnuo je glavom, dok su iskre u njegovim očima gasnule. „Recimo samo da sam imao groznu majku, tortice.” Potapšao je prstima tetovažu na ramenu. „Htio sam ovaj podsjetnik da nisu sve žene kao ona. Ima žena koje znaju važnost porodice, i sve će uraditi da je zaštite. Htio sam da ovdje prikažem taj simbolizam, ali takođe volim paranormalne stvari i mislio sam da će prikazivanje ove zamisli bolje funkcionisati ako bude uključen i taj element.” Sada se zakikotao. „Stju je ovo napravio i on je mislio da bi žena koja zavija na mjesec bila seksualnija, citiram: “To će razvodniti sva sentimentalna sranja tako da nećeš izgledati kao neka pičkica.”

Nasmijala sam se. „Muškarci i njihovo mačističko mužjačko sranje.”

Kol mi se pridružio u smijehu i klimnuo glavom. „Imao je dobru namjeru.”

„Obavio je dobar posao. Ali opet, on je Stju Madervel. Da li je on nacrtao orla i džepni sat?” Pokazala sam na tetovažu koja mu je pokrivala cijelu desnu ruku.

„Da.” Kol je zadigao rukav majice, pokušavajući da mi pokaže kako tetovaža zapravo počinje na njegovom desnom ramenu prije nego što se obavije oko njegovog bicepsa i spusti naniže.

„A šta ona znači?”

On uzdahnu. „Ova je pomalo morbidna. Pa, bar je nekad bila.” Pogledala sam džepni sat. „Shvatam šta je glavni smisao tetovaže. Vrijeme je plijen. Ono kratko traje, zar ne? Živi ga dok možeš.” Klimnuo je glavom.

„Ali da li vrijeme koje džepni sat pokazuje ima neko značenje?”

„To je bio morbidni dio.” Odmjerio me pogledom, skoro me izazivajući da donesem presudu o njemu. „To je vrijeme kada su bolničari proglasili smrt moje majke.”

Obuzela me nelagoda kad sam počela da shvatam kako je Kolu njegova majka zaista nanijela veliku štetu.

„Sada, na svu sreću, to znači život isto kao i smrt. To je takođe vrijeme u koje je moja sestrična Bela rođena.”

„To je zapravo veoma kul.”

„Da.” Osmijehnuli smo se gledajući jedno drugo u oči dok smo pijuckali kafu. Kol spusti svoju šolju. „Šta je sa tobom? Imaš neke tetovaže?”

„Ne.”

„Da li si nekada željela da uradiš neku?”

Pitanje me natjeralo da se sjetim vremena kada sam željela jednu i spustila sam pogled na sto da izbjegnem Kolove oči. „Jednom. Ali moj bivši momak me odgovorio od toga. On je imao tetovaže, ali je mislio da one nisu privlačne na ženi.”

On je oklijevao a ja sam čekala, dok mi je srce ubrzano kucalo, da on nastavi da se dodatno raspituje o tome. Osjetila sam veliku zahvalnost pošto je on odlučio da ne obraća pažnju na naglu promjenu u mom držanju. „Šta bi bilo na njoj da si odlučila da je uradiš?”

Osmijehnula sam mu se gledajući ga ispod trepavica. „Mali zmaj na donjem dijelu leđa.”

„Zašto zmaj?”

„Uvijek sam bila fascinirana zmajevima.” Stalno sam ih crtala i skupljala sve stvari u vezi zmajeva kad sam bila mala. „Oni su za mene bili oličenje nečega što je kul.” Nisam čak ni shvatila da mi je ton postao ravan, tvrd. „Bila sam toliko fascinirana da sam zaboravila važnu činjenicu da bi mi oni spalili dupe i ne trepnuvši ako bi dobili priliku za to.”

Kol je bio tih. Proučavao me i znala sam da je razumio mnogo više o mom zmaju nego što sam mu otkrila. Umjesto komentara, rekao je: „Pusti me da ja to uradim. Tvoju tetovažu.”

„Ozbiljno?” Pomisao kako mi Kol radi tetovažu, dodiruje me...

„Ja ću napraviti crtež, i ako ti se dopadne idemo u studio sljedećeg četvrtka kada smo oboje slobodni.”

Ugrizla sam se za usnu, nesigurna da li bih mogla to da uradim. „Imaš popust za zaposlene”, podsticao me on. „Sto posto jeftinije.”

Shvatajući da bi bilo nevjerovatno glupo odbiti besplatnu tetovažu od jednog od najboljih tatu majstora u Škotskoj, zatekla sam sebe kako prihvatam ponudu.

Tetovaža nije bila loša ideja.

Ali s druge strane, tatu majstor?

On bi jednostavno mogao da bude *veoma* loša ideja.

Nakon što je saznao da godinama nisam bila u Nacionalnoj galeriji u Princes stritu, Kol me uveo u autobus i vratili smo se u Nju Taun, gdje smo šetali kroz galeriju, razmijenjujući svoja razmišljanja o dobroj umjetnosti, i otkrila sam da Kol posjeduje ogromno znanje o istoriji umjetnosti.

Nisam imala pojma da znanje može da bude tako seksi.

Odatle smo otišli u šetnju po centru grada - kroz vrtove, duž Prince strita, na Nord Bridž, niz Rojal Majlu, u Stari grad, oko univerziteta, pa nazad. Jedva da sam i osjećala da

hodam koliko smo bili zadubljeni u razgovor. Slikarstvo, muzika, filmovi, knjige - pričali smo o svemu.

Bio je to jedan od najboljih dana koje sam ikada doživjela. Kol je imao način da učini da se osjećam posebno, kao da sam jedina osoba na svijetu u čijem društvu on želi da bude. Činio je da se osjećam pametnom i zanimljivom i važnom, a to nikada prije nisam iskusila, osim sa jednom osobom, ali nisam mogla da podnesem ni pomisao na tu osobu.

Kad smo stigli do Hanine i Markove kuće u Morningsajdu, bila sam prilično sigurna da osjećam i više nego ozbiljnu naloženost na svog šefa.

Uskoro sam prešla sa naloženosti na Kola na trenutačnu naloženost na Marka kad sam ga bolje upoznala. Hana ga je predstavila dok je zatvarala vrata njihove prelijepo viktorijanske terase, i dok sam se rukovala sa njim, zureći u ovog ogromnog čovjeka koji je nekako uspijevao da nadvisuje Kola, uhvatila sam sebe da sam pomalo ošamućena njegovim dobrim izgledom. „Drago mi je što sam te upoznao”, rekao je on snažnim glasom, iznenadivši me svojim američkim akcentom.

„I meni takođe.” Zatekla sam sebe kako buljim (nadam se ne otvorenih usta) u njegove opčinjavajuće plave oči, zapanjena što sam srela nekog ko ima isto tako predivne oči kao Kol.

U redu, možda ne toliko predivne, ali skoro.

Pažnja mi je brzo bila skrenuta sa Haninog muža kada je u hodnik ušao Dilan, noseći svoju malu sestru Sofiju. Preslatka nije bio ni približno dovoljan opis za nju.

Stvari su poslije ovoga samo počele da se pogoršavaju.

Kol je prišao Dilanu i uzeo Sofiju u naručje, pozdravljajući je prije nego što je skrenuo pažnju na Dilana, koji je očigledno obožavao svog čika Kola.

Dokazi da se Kol sjajno slagao sa djecom samo su nastavili da se pojačavaju. Moja naloženost na njega se takođe pojačavala.

Kad smo sjeli da večeramo, Hana je počela da me pita o mojoj porodici, a moji nespretni pokušaji da izbjegnem razgovor prouzrokovali su izvjesnu napetost. Najzad sam se nasmiješila prevlađujući nelagodu. „Znaš, provela sam mnogo vremena u Edinburgu dok sam odrastala. Moji djed i baka su živjeli u prelijepoj džordžijanskoj kući u Skotland stritu.”

„Pored Eline i Adamove kuće”, dodao je Kol.

Naravno. „Tu sam prvi put srela Kola.”

„Dakle sjećaš se?” Iscerio se, izgledajući razmetljivo.

Osmijehnula sam mu se sa izrazom izvinjenja. „Rekla sam da se zoveš kao neki heroj.”

Posmatrajući Kolov apsurdno zadovoljan izraz, shvatila sam da se sva topim iznutra, jedva uspijevajući da potisnem čežnju iz očiju kad sam primijetila da me Hana posmatra.

Palo mi je na pamet da ću, da bih bila prijateljica Kolu, morati da prođem ispit kod njegove najbolje prijateljice. Zagonetni odgovori i šteneći pogled vjerovatno neće raditi u moju korist.

Ostatak večere je protekao lakše jer sam jednostavno postavljala Hani i Marku mnogo pitanja, otkrivajući da se oni poznaju otkad su bili djeca i da nisu bili u kontaktu nekoliko godina samo da bi skoro odmah postali par kada su se konačno ponovo sreli. Nisu se

upuštali u sve pojedinosti, ali zvučalo mi je romantično, a videći užagreni pogled pun obožavanja u Markovim očima kad god bi ih on okrenuo prema svojoj ženi naveo me da pomislim kako sam vjerovatno bila u pravu.

Kad smo završili sa jelom, Kol se ponudio da pomogne Hani oko posuđa i oni izađoše iz dnevnog boravka. Ja sam bila zauzeta slušanjem Dilana koji mi je pričao o svojoj diplomi sa časova plivanja, pa sam propustila priliku da im ponudim pomoć. Uprkos Markovim protestima, mislila sam da bi bilo neoprostivo nepristojno ne pomoći Hani, a nisam htjela da zbog toga izgubim poene kod Kolove najbolje prijateljice.

Sakupila sam preostalo posuđe i izašla iz sobe, skrenuvši u pravcu kuhinje, kako sam pretpostavila.

Međutim, kad sam joj se približila, stala sam začuvši kako Hana kaže: „Ne znam u čemu je problem. Očigledno je da ste zainteresovani jedno za drugo.”

Srce mi je jako lupalo dok sam napeto iščekivala Kolov odgovor.

„Hana, ostavi se toga. Šenon mi je samo prijateljica.”

Klonula sam na zid, osjećajući neočekivani nalet razočarenja. Mislila sam da smo proveli divan dan zajedno i, iako nisam bila sigurna da mu mogu vjerovati, nisam mogla da poričem ono što sam osjećala prema njemu.

Izgleda da je osjećanje bilo jednostrano.

„Ona je...” Kol je oklijevao. „Šteta, ali ona jednostavno nije djevojka kakvu tražim.”

Slomljena.

Potpuno slomljena.

„Ono što je pretpostavljala da zna o meni kada je tek počela da radi u studiju...”

„Kole, izvinila ti se za to.”

„Slušaj, ne radi se o tome što je mislila. Radi se o onome što je rekla i što je u stanju da kaže kada je obuzme takvo raspoloženje. Odrastao sam sa takvim sranjem, Hana. Nikada se neću vratiti u to.”

„Kole”, saosjećajno je šapnula Hana.

„U redu je.” Glas mu je bio hrapav.

„Ako ćeš se od toga osjećati bolje, ni jednog trenutka nisam vjerovala da je ta djevojka tamo imalo slična tvojoj majci.”

Na prstima se vratila nazad kroz hodnik, i zaustavila se pored stepeništa. Vrtilo mi se u glavi.

„Nema ničega iza tog zavodljivog osmijeha osim praznih obećanja. Ti nemaš ništa stvarno da ponudiš meni ili bilo kome drugom ko postane žrtva tvog nabacivanja. Ipak, razlika između mene i njih je u tome što sam ja dovoljno pametna da vidim šta si ti zaista... Ništa.”

Ništa, ništa, ništa!

Osjetila sam kako mi suze peku oči dok sam se pitala koliko mu se puta majka tako obraćala.

Postiđena, duboko sam udahnula, treptanjem odagnala suze i prikupila snagu da krenem u kuhinju, ovog puta bučno. Ponašajući se kao da je sve u redu, dala sam im prljave

tanjire i vratila se u dnevni boravak da se upustim u ćaskanje sa Markom o njegovom poslu upravnika gradilišta.

Nije me bilo briga da li će me Kol ikada više posmatrati u romantičnom svjetlu. Taj brod je za njega očigledno već otplovio, a ja ionako nisam mogla da vidim kako bismo nas dvoje mogli imati budućnost s obzirom na moj istorijat propalih romansi. Ali počinjalo je da mi bude stalo do ovog čovjeka i nisam mogla podnijeti pomisao da sam ga istinski povrijedila.

Morala sam ga navesti da uvidi kako je svo sranje koje sam svalila na njega onog groznog dana poteklo iz razloga koji apsolutno nisu imali nikakve veze sa njim. Znala sam da moram popraviti svaku štetu koju sam mu nanijela, čak i ako je to značilo otkrivanje sve one štete koju je neko drugi nanio meni.

Poglavlje 11

Nedugo nakon što sam načula Kolov i Hanin razgovor u kuhinji, Kol se izvinio u svoje i moje ime i mi smo poželjeli paru i njihovoj djeci laku noć. Čutke sam hodala pored Kola kroz sve tamniju noć prema glavnoj ulici Morningsajda.

„Nešto nije u redu?” upitao je on, prenuvši me iz mojih razmišljanja.

Pogledavši ga, zbunila sam se vidjevši zabrinutost u njegovim očima. Zapanjilo me što je mogao da provede čitav ovaj dan sa mnom kad mu uopšte nije bilo stalo do mene.

Stala sam u jednoj tihoj ulici i Kol se takođe zaustavio. „Zašto si proveo današnji dan sa mnom?”

Sada je na njega bio red da djeluje zbunjeno. „O čemu pričaš?”

„Ako sam išta saznala o tebi, to je da si prilično otvoren i neposredan, dakle čemu ovo danas? Zašto si proveo vrijeme sa mnom...?”

Poslije kratkog razmišljanja, on reče: „Zato što si ti prijatelj mojih prijatelja. Radimo u okruženju gdje postoji bliska povezanost. Mislio sam da bi trebalo da ostavimo svoje nesporazume za sobom.”

„Da li to znači da je čitav ovaj dan bio mučenje za tebe?”

„Molim?” Namrštio se. „Ne. Današnji dan je bio...” Izgledao je skoro frustrirano. „Ti kao da u sebi imaš dvoje različitih ljudi. To me jebeno mnogo zbunjuje.”

„Nemam u sebi dvoje različitih ljudi, Kole. Ako možeš podnijeti da provedeš još malo vremena sa mnom noćas, voljela bih da razgovaram s tobom o nečemu.”

Pažljivo me proučavao, i mogla sam da vidim da se dosta misli roji iza tih njegovih predivnih očiju. „U redu”, najzad je rekao. „Moj slan je na pet minuta odavde. Možemo da razgovaramo tamo.”

Bila sam toliko nervozna dok smo išli do Kolovog stana da uopšte nisam mogla da govorim. Na svu sreću, on je izgleda to razumio. Poveo nas je do stambene zgrade u viktorijanskom stilu odmah pored Brantsfild Rouda. Kad smo ušli u njegov stan na drugom spratu, pažnju su mi skrenuli predivni visoki plafoni i uglačan parket od hrastovine. Kol je namjestio stan muževnim namještajem od tamnog drveta i čvrste konstrukcije, sa umjetničkim slikama koje su očigledno bile pažljivo odabrane. Dnevna soba je imala divan istureni prozor sa teškim zastorima od jelenje kože u boji čokolade, istoj kakve je bila i ugaona sofa presvučena jelenjom kožom. U sredini sobe se nalazio stari viktorijanski kamin. Uređenje je bilo minimalističko i nešto boje prostom su davali jastučići i tepih, ali te boje uopšte nisu bile usklađene. Sve je bilo izabrano u cilju udobnosti i funkcionalnosti, a ipak se nekako stilski uklapalo sa svojim starinskim okruženjem.

Čitavo mjesto je mirisalo na Kola.

„Kafu?” ponudio je on stojeći nelagodno na sredini prostorije.

„Može, hvala. S mlijekom i dvije kocke šećera.”

Izašao je da napravi kafu a ja sam se spustila na ivicu sofe, dok mi je koljeno grčevito poskakivalo gore-dolje od nervoze. Namjeravala sam da mu se potpuno otvorim.

Osjetila sam mučninu.

Kada se Kol vratio, na licu mu je ponovo bila zabrinutost dok me gledao tako uzdrhtalu. Dao mi je šolju vruće kafe. „Ako želiš mogu da zapalim vatru.”

„Nemoj ako je tebi toplo.”

U odgovor, on je zapalio vatru za mene.

Zahvalno sam mu se osmijehnula dok je sjedao u fotelju ispred isturenog prozora.

„Pa, o čemu moraš da pričaš?”

Pokušavajući da obuzdam svoje živce, duboko sam udahnula pa isprekidano ispustila vazduh. „Onog dana sam ti rekla da si ništarija...”

Ozlojeđenost mu je bljesnula u očima. „Slušaj, Šenon, sa tim smo završili. Gotovo je. Hajde da krenemo dalje.”

„Nije gotovo”, navaljivala sam ja. Bila sam veoma uplašena od pomisli da mu ispričam zbog čega sam pobjegla iz Glazgova, ali istovremeno sam morala da mu se otvorim ako treba da imamo ikakvu šansu za pravo prijateljstvo. „Bar jednom neću biti sebična u odnosu sa tobom. Ti zaslužuješ istinu čak i ako ne želim da je ispričam.”

Kol se nagnuo naprijed na svom sjedištu, nabranih obrva. „Šenon, čemu sve ovo?”

„Nisam došla da svaljujem svoje probleme na tebe. Ali moram da ti objasnim ponešto o razlogu zbog kog sam došla u Edinburg kako bi mogao da shvatiš zašto sam ti rekla ono što sam rekla i zašto, na kraju, to nema nikakve veze sa tobom.”

Pošto je on strpljivo čekao, nastavila sam. „Ja nisam osoba koja lako donosi presude, Kole. Zaista nisam. Zapravo, poznata sam po tome da sam opraštala ljudima čak i kad su njihovi postupci bili neoprostivi. Uvijek sam prihvatila ljude onakvim kakvi jesu, uvijek sam vjerovala da postoji nešto posebno u svakome, nešto što drugi ne mogu da vide. I svaki put kad bih tako postupila prema muškarcima u mom životu pokazalo bi se da sam ja griješila, a svi ostali bili u pravu.”

„Tortice, ne shvatam šta mi govoriš.”

„Ja sam magnet za loše momke”, rekla sam bez imalo šale, jer koliko god to zvučalo šašavo kad se izgovori naglas, bilo je istinito. „Magnet za zavodnike. Za početak je tu bio pjevač u rok grupi koji me varao, motorista koji me varao, potajni diler droge koji je krao od mene, i moj posljednji momak - najbolji primjer za to. Bili smo zajedno dvije godine, zvao se Oli. Po danu je radio u restoranu, a uveče je bio bubnjar u jednoj grupi. Istetoviran, zgodan, kočoperan, šarmantan, samopouzdan...”

U Kolovim očima je počelo da se javlja razumijevanje.

„Prije Olija, zaista sam izluđivala najveći dio svoje porodice izborom muškaraca. Bila sam povrijeđena toliko puta da su vjerovali kako je to moja krivica, a ja ne mislim da su obavezno griješili. Predvidjeli su da će Oli biti katastrofa, ali ja sam bila toliko sigurna da je on drugačiji od svih ostalih. Bio je romantičan i zainteresovan za mene, i za početak je činio da se osjećam veoma posebno. Dok to polako nije počelo da se mijenja.

„Promjena je bila toliko pritajena da mi je trebalo stvarno mnogo vremena da uopšte i shvatim šta mi radi. Kako počinje da otkida komade mene. Potcjenjivao me, činio je da se

osjećam netaleantovano i glupo. Činio je da osjećam kako je čudo što sam uspjela da ga uhvatim.”

„Bio je seronja”, prasnuo je Kol.

„Kao što rekoh, nisam čak ni znala da se to dešava ni u kojoj mjeri on emocionalno manipulira sa mnom tako da ga uvijek stavljam na prvo mjesto prije svojih prijatelja i porodice. Skoro dvije godine - toliko mi je bilo potrebno da se probudim.

„Bilo je to toliko glupo”, šapnula sam, osjećajući bol u utrobi i grudima. Zapravo, sve me boljelo od uspomena. „Jedna glupost je učinila da se probudim. Te večeri je trebalo da izađem sa djevojkama. Nisam ih bila vidjela već neko vrijeme i uvijek sam ih ispaljivala zbog Olija. Zato sam bila uzbuđena i lijepo sam se sredila.

„Oli je ušao u spavaću sobu. Rekao mi je da izgledam kao kurva, što je bilo njegovo omiljeno verbalno oružje. Zaboljelo me, kao i uvijek.”

Podigavši pogled do Kola, oštro sam udahнула vidjevši gnjev u njegovim očima. Napeto mi je klimnuo glavom u znak da nastavim.

„Presvukla sam se i nisam htjela da razgovaram sa njim. Pokušao je da me umiri. A onda je nekako, kao i uvijek, uspio da me izmanipulira, pokušavajući da prikaže kao da sam odabrala svoje prijateljice prije njega kada sam mu bila potrebna. Imao je loš dan na poslu ili nešto tako i samo je želio mirnu noć kod kuće sa mnom. I tako sam otkazala izlazak sa djevojkama. Bile su i više nego ozlojeđene. Toliko ozlojeđene da nisu više htjele da razgovaraju sa mnom. A onda je nešto kasnije on rekao da izlazi napolje sa momcima iz grupe.

Bila sam jako ljuta. Nikada se nisam svađala sa njim, ali bila sam toliko bijesna te noći da sam mu rekla šta sam imala.” Pogledala sam Kola u oči i ćutke pokušala da ga priprelim za ono što slijedi. „Oli ništa nije rekao. Samo je zamahnuo rukom i udario me nadlanicom po licu. Bio je visok sto osamdeset pet i bio je bubnjar. Odletjela sam preko sobe i kad sam pala udarila sam kukom u stočić za kafu.”

„Šenon...” Kolovi zubi su bili stegnuti i počeo je da ustaje iz fotelje, ali ja sam ga zaustavila sa suzama u očima.

„Mnogo mi se izvinjavao. Plakao je. Obećao je da se to neće ponoviti. Povjerovala sam mu.” Potekle su mi suze. „Toliko sam glupa.”

„Ne znam mogu li da slušam još dugo a da nešto ne polomim”, rekao je Kol drhtavim glasom.

„Potrebno mi je da slušaš. Potrebno mi je da pokušaš da razumiješ.”

Klimnuo je glavom, dok mu je mišić na vilici poigravao.

„Nikom nisam pričala. Iako sam ostala sa njim, ono što mi je uradio peklo me iznutra. Nisam mogla da podnesem njegov dodir, ni u krevetu ni izvan njega, i on je postao frustriran.” Teško sam uzdahnula, prsti su mi drhtali. Ponekad mi je izgledalo da se to dogodilo juče. „Udario me jedne noći kad sam ga gurnula sa sebe.”

„Sutra ujutro je otišao na posao a ja sam javila na posao da sam bolesna. Spakovala sam svu svoju odjeću i od ostalih stvari uzela samo ono što mi je trebalo - ostatak je mogao da gori u paklu zajedno sa Olijem što se mene ticalo. Međutim, on kao da je imao šesto čulo ili

nešto tako, jer sam upravo htjela da krenem kada je on ušao na vrata. Ranije je izašao s posla. Trebalo je da pozovem Logana prije nego što je uopšte došlo do toga.”

„Logana?” Kol se namrštio.

„Mog starijeg brata.” Bol u meni se pojačao. „Bili smo samo ja, Logan i moja sestra, Amanda, i naši roditelji. Ali nikada nisam bila bliska ni sa kim od njih, samo sa Loganom. Moja mama i Amanda su uvijek mrzile to što smo Logan i ja tako bliski. On je bio jedan od mojih najboljih prijatelja.”

„Skoro se plašim da pitam šta je bilo zatim.”

„Oli je jednom pogledao u moj kofer i odlijepio je. Počeo je da viče kako nikuda ne idem, kako sam njegova, samo njegova.” Ponovo je počelo peckanje u mom nosu, a suze su mi se skupile u očima kad sam u mislima ponovo čula njegov glas. „A onda je vikao... samo neke besmislice i... počeo je da me snažno tuče. Pokušala sam da se borim.” Htjela sam da Kol to zna. „Pokušala sam, ali on je bio toliko veći od mene...”

„Šenon...”

„Prestao je da me udara.” Drhtavo sam udahnula. „I počeo je da me dodiruje, da mi cijepa odjeću, stalno iznova ponavljajući da sam njegova. A ja - ja sam znala. Znala sam da će me silovati.”

Kol je naglo ustao stežući pesnice.

Odmahnula sam glavom na njegov upitni i tužni pogled. „Ne. Za mene je to bila posljednja kap. Uzeo mi je toliko mnogo. Nisam mu mogla dopustiti da uzme i to. Preplavio me nalet adrenalina, otupljujući bol, i grebala sam ga i ujedala i štipala. Na kraju sam ga udarila koljenom između nogu i on me pustio. Izvukla sam se ispod njega, pokretao me adrenalin, i pobjegla sam.” Tada sam počela stvarno da plačem i izgledalo je da Kol više ne može podnijeti da bude na drugoj strani sobe.

Odjednom se našao na sofi pored mene, obgrlio me rukom i privukao me sebi.

„Trebalo je da odem u bolnicu”, jecala sam ja. „Ili u policiju. Nisam razmišljala. Nisam shvatala u kakvom sam haosu. Otišla sam kod Logana.” Zagledala sam se u Kolove saosjećajne oči, gnjevno brišući oči dok sam ga bez riječi preklinjala da razumije. „Nisam razmišljala. Nisam namjeravala da budem toliko sebična.”

„Psst.” Njegov zagrljaj je postao jači. „Otišla si kod jedine osobe kod koje si se osjećala bezbjedno. Nema nikakvog razloga da zbog toga osjećaš krivicu.”

“Griješiš. Ima mnogo razloga. Ja sam izabrala da budem sa gadom kao što je Oli. A kada su se stvari užasno pogoršale pojavila sam se na poslu kod svog previše zaštitnički nastrojenog starijeg brata sva prekrivena krvlju.” *Rame mi je bilo iščašeno, desno oko nateklo i zatvoreno, odjeća iscijepana...* „Šta sam mislila kako će on reagovati?”

Kol mi je prešao palcem preko obraza da obriše suzu. „Na način na koji bi svaki muškarac reagovao kada je neko koga voli povrijeđen. Krenuo je da tog drkadžiju nauči pameti.”

„Logan je poslao Olija u trodnevnu komu.”

„Sranje.”

Klimnula sam glavom, dok su mi usne drhtale. „Moj brat je dobio dvije godine zatvora.” I to je bilo to. Najgora stvar koju sam ikada uradila.

„Šenon”, saosjećajno je promrmljao Kol, smjestivši svoju glavu ispod svoje brade i stežući me u zagrljaj.

Re je znala za napad, ali nije znala za mog brata. Bilo je ovo prvi put da sam govorila o tome od kada sam otišla iz Glazgova.

„Morala sam da odem. Moji roditelji, moja sestra... mrzili su me što sam uništila Loganu život.”

„Postupci tvog brata su bili samo njegovi”, rekao je Kol, i čula sam drhtaj gnjeva u njegovim riječima. „Nemoj to da preuzimaš na sebe. Tvoja porodica nije bila u pravu.”

„To se nikada ne bi dogodilo da nisam birala da budem sa Olijem i muškarcima kao što je on.” Izvukla sam se iz udbnosti Kolovog čvrstog zagrljaja i ukrstila svoj sa njegovim zabrinutim pogledom. „Čitava svrha ovoga što sam ti ispričala je da razumiješ kako sam ja razmišljala. Došla sam u Edinburg da počnem iz početka i držim se podalje od svog starog života, mojih starih izbora. Od loših momaka.” Šuplje sam se nasmijala. „A jedini razgovor za posao koji sam uspjela da zakažem bio je u studiju za tetoviranje gdje je zgodni istetovirani menadžer počeo da odmah flertuje sa mnom kao da sam laka meta.”

Kol se trgnuo. „To nije bio razlog, ali mogu da shvatim poslije svega kroz što si prošla...”

„Zašto sam tako mislila.” Slabašno sam se osmijehnula. „Ali uzimala sam zdravo za gotovo da te zbog toga poznajem i pretpostavila da si kao i svi muškarci koji su mi upropaštavali život. Svi muškarci koji su me povređivali i razočaravali. Usput sam rekla neke neoprostive stvari.”

„Šenon...”

„Potrebno mi je da znaš da ti *nisi* ništarija i kada sam to rekla, stvar je bila u *meni*. Ne u tebi. Nije trebalo da se to sruči na tebe.”

U odgovor je Kol nagnuo glavu prema meni, približavajući lice mome dok mi je rukama obuhvatao vrat. Htio je da ima svu moju pažnju i posvetila sam mu je, zapravo pomalo kao opčinjena njime. „Sada je to sasvim zaboravljeno, tortice. Nemoj više da razmišljaš o tome.”

Obuzelo me olakšanje, ogromno olakšanje koje nisam očekivala da ću osjetiti, i oči su mi ponovo bile pune suza ali ovog puta iz sasvim drugog razloga. „Opraštaš mi?”

„Draga djevojko”, mrmljao je glasom dubokim od emocija koje nisam shvatala. „Kako uopšte možeš da brineš zbog mene poslije svega kroz šta si prošla?”

„Zato što si dobar čovjek”, rekla sam.

U odgovor mi je blago stisnuo vrat, ali pogled mu je postao oštar. „Šta se dogodilo sa Olijem?”

„Oporavio se. Dobio je zatvorsku kaznu - trideset mjeseci.”

Kol je zgađeno izvio usnu. „I to je to?”

„Advokat je smatrao da će dobiti više, ali Loganov napad je nanio štetu mojoj odbrani.”

Nije izgledao zadovoljno, ali je klimnuo glavom.

Tada sam shvatila koliko sjedimo blizu jedno drugom, i koliko smo intimni dok zurimo jedno drugom u oči. Odjednom mi je bilo veoma važno da Kol pogrešno ne shvati razlog

zbog kog sam mu ispričala svoju priču. Nisam htjela da misli kako je ovo neki smišljeni plan da ga pridobijem i...

Odjednom se osjetivši nago i ranjivo, pomjerila sam se unazad i njegova ruka pade. „Trebalo bi da idem kući.”

„Ne želim da ideš kad si tako uzrujana. Ostani”, predložio je kao da to nije nikakva velika stvar. „Možeš da spavaš u mojoj gostinskoj sobi.”

Sama pomisao na to da ostanem sa Kolom bila je previše za mene. Ljubazno sam se osmijehnula. „Voljela bih da noćas budem u svom krevetu.”

On je klimnuo glavom i nagnuo se da me poljubi u čelo. Zurila sam u njega, uzavrele krvi, dok je ustajao. „Onda dozvoli da te otpratim kući.”

„Ne moraš...”

Kol presječe moje negodovanje samo jednim pogledom. Veoma tvrdoglavim, zabrinutim, toplim pogledom. Pogledom od kog mi je srce zaigralo.

Pogledom koji sam vidjela u mislima kad sam te noći sklopila oči da zaspim.

Poglavlje 12

Nisam znala kako će se Kol ponašati u mojoj blizini sljedećeg dana na poslu. Znala sam da je subota, tako da je postojala mogućnost da će se izgovoriti svojom zauzetošću da izbjegne bilo kakvu interakciju sa mnom. Vikendom sam počela da dolazim na posao u isto vrijeme kao i tatu majstori - pola sata prije otvaranja.

Iako nervozna, takođe sam osjećala olakšanje što je on znao istinu, tako da sam bila prilično dobro raspoložena dok sam dolazila noseći kafu za sve.

Prvo sam odnijela Kolu njegovu.

Kada sam pokucala na njegova vrata i ušla unutra, on je podigao pogled sa dokumenta koji je čitao i izraz lica mu se ozario kada me vidio.

To me ostavilo bez daha.

Ustao je, široko se osmijehujući kada sam mu pružila njegovu kafu. Umjesto da je uzme, sklopio je svoju ruku oko moje i tako smo ih držali. „Kako se osjećaš?”

Primijetivši tamne kolutove ispod njegovih očiju, morala sam da se upitam da li su moje nevolje prouzrokovale da Kol provede besanu noć. To je bilo slatko; zaista jeste. Ali sada sam se osjećala užasno jer sam po prvi put poslije dužeg vremena spavala kao beba.

Umirujuće sam mu se osmijehnula. „Dobro sam. Iskreno ti kažem.”

Pustio mi je ruku i uzeo kafu. Pogled koji mi je uputio... bilo je to kao da je htio da me čuva hermetički zatvorenu.

„Kole.” Ponovo sam se osmijehnula, i više nego očarana njime. „Znam da sam se prošle noći sva raspekmezila, ali zaista sam dobro. Ovdje imam dobar život - dobar posao, dobre prijatelje. Pronašla sam više nego što sam se ikada nadala da ću pronaći kada sam se preselila ovamo, tako da te molim da ne brineš za mene.”

„To je tažak zahtjev.” Odmahnuo je glavom, suvo se osmijehnuvši. „Ti si sačinjena od čvrste građe, Šenon Meklaud.”

„To je zbog kose. Zbog magične kose.”

Kol se nasmijao. „Definitivno je magična.”

„Hoću li dobiti svoju jebenu kafu u skorije vrijeme?” povikala je Re kroz susjedna vrata.

Zakikotala sam se na njen ljutiti ton i kunem se da su Kolove oči zasijale na zvuk mog smijeha.

Osjetila sam se toplo i rastopljeno iznutra. „Bolje da...” Lagano sam mu mahnula i izašla, sigurna da mogu da osjetim njegove oči na sebi sve dok nisam otišla izvan domašaja njegovog pogleda.

Ušla sam u Reinu sobu i prišla mjestu na kom je ležala izvaljena u svojoj stolici za tetoviranje sklopljenih očiju. Otvorila ih je kad sam prišla i zagledala se u mene dok sam joj davala njenu kafu s mlijekom. „Bogu hvala”, zarežala je. „Ne znaš kakvo je mučenje kad moram da slušam vas dvije zaljubljene ptičice dok još nisam uzela svoju dozu kofeina.”

Rekla je to tako glasno da sam znala da je Kol čuo.

Nabrala sam nos. „Ne budi zla.”

„Zašto?” huknula je ona, a onda frknula kroz nos. „Hoćeš li me ubiti svojom magičnom kosom?”

Protrljala sam uvojak kose između palca i kažiprsta. „Gusta je. Zaista bi *dobro* poslužila kao konopac.”

„Mračno. Dopada mi se to, mala vilo.”

Zakolutala sam očima na iritirajući nadimak koji je preuzela od Stjua pa otišla iz njene sobe niz hodnik do Sajmona. On je spavao u svojoj stolici, s rukama spuštenim na ploču pored lavaboja u dnu prostorije i glavom položenom na ruke. Tiho sam mu prišla i gurnula ga da se probudi, prinoseći mu kafu ispod nosa.

„Ahh”, zastenjao je on, pospano trepćući. Prvo je vidio kafu i obrisao malo pljuvačke koja mu se sakupila na usnama dok se uspravljao u sjedeći položaj da uzme kafu od mene. Otpio je gutljaj prije nego što mi je uputio zahvalan smiješak. „Toni me zadržao budnog do kasno sinoć.”

„Nema jebelih priča o seksu!” doviknula je Re.

„Otkad?” šapnula sam Sajmonu smijuljeći se.

„Čula sam to!”

Iskolačila sam oči. „Ona ima radarske uši.”

„Pa šta? Ti imaš jebenu magičnu kosu!”

Nasmijala sam se i čula kako se Kolov smijeh pridružuje mom.

Uzdahnuvši, otpila sam kafu dok se Sajmon kikotaio nad svojom. Osjetila sam se skoro zadovoljno po prvi put otkad sam mogla da se sjetim.

Osjećala sam da sam ovdje dio nečega.

Osjećala sam da sam dio porodice.

Nije zaista bilo mnogo prilike za razgovor sa Kolom na poslu tog vikenda, ali kad smo zatvorili rano uveče u nedjelju, Re je objavila da Kol dolazi na večeru kod nas. Iznenadila sam se jer da je Kol mogao da završi ranije u nedjelju kako bi se našao sa prijateljima i porodicom koji su se okupljali na ručku u kući Eline mame, to bi i uradio. Ipak, nisam se žalila. Sada je između nas postojalo nešto novo. Iako nismo imali prilike da mnogo razgovaramo, kada smo razgovarali Kol je bio topao prema meni, i bilo je svjetlucanja u njegovim očima kada me gledao.

Majk je bio u stanu kada smo se vratile s posla u nedjelju, i nas četvoro smo se dobro ismijali zajedno. Kol i ja smo se povezali i bili smo tim koji se suprotstavljao Reinom sarkazmu. Ona je rekla da je izluđuje to što branimo jedno drugo, ali mislim da joj se potajno dopadao izazov pronalaženja načina da nas oboje nadmudri.

Od ponedjeljka do srijede Kol je bio u mojoj blizini što je više mogao. Dvaput me izveo na ručak, a kada nije imao mušteriju bio je u čekaonici i ometao me u poslu otkačenim pričama i šalama. Kada me nije ometao crtao je, a ono što je crtao bile su različite ideje za moju tetovažu zmaja.

Na kraju sam se odlučila za grabljivog crno-plavog zmaja prikazanog iz profila.

A uistinu sam bila nervozna u vezi tatua - ne toliko zbog bola, jer kao što mi je Kol rekao mnogo puta otkad sam odlučila da uradim tu prokletinju, svako je sa tetovažama imao različita iskustva i različite stepene bola. Ne, bila sam nervozna zbog činjenice da će Kol biti taj koji će mi uraditi tetovažu. Da će me... dodirivati. Od petka uveče među nama je narastala ova nova napetost. Koliko god da sam uvijek bila svjesna Kolovog prisustva, izgledalo je kao da je i on ponovo veoma svjestan mene. Ne kao što je bio na početku - sada je bio pažljiviji, kao da nije htio da me uplaši ili uznemiri.

Ali hvatala sam ga kako me gleda.

Jedan veliki dio mene je volio to što me ponovo gleda. A ipak je postojao veliki dio mene koji je volio osjećaj da sam Kolova prijateljica, i nisam htjela da to uništim.

„Spremna?” upitao me je Kol kad sam ušla u njegovu sobu u petak uveče.

Nervozno sam uzdahnula i zatvorila vrata za sobom. „Neću te lagati. U stomaku mi treperi.”

Osmijehnuo se. „U sigurnim si rukama.”

O Bože, da li je morao to da kaže? Osjetila sam da crvenim, i očajnički sam nastojala da gledam bilo gdje drugo osim u njegove ruke.

I dalje se osmijehivao dok je sjedao na svoju stoličicu i pokazao mi je glavom ka stolici sa rukohvatima. „Možeš da opkoračiš stolicu i nasloniš se na rukohvate.”

Progutala sam pljuvačku i krenula da uradim upravo tako, bolno svjesna da će on vjerovatno imati dobar pogled na moju stražnjicu kada to budem uradila.

„Samo ću malo povećati visinu stolice”, rekao je sekundu prije nego što sam osjetila kako se stolica podiže.

Odjednom su njegove ruke bile na mojoj kosi i sva sam se napela.

„Imaš tako mnogo kose. Samo ću je skloniti da ne smeta.” Sakupio mi je kosu rukom i prebacio mi je preko ramena. Prstima mi je okrznuo kožu. „Možeš ili da skineš majicu ili da je zavrneš i držiš je da mi ne smeta.”

Pomisao da skinem majicu pred Kolom skoro mi je spržila mozak. „Ja ću... uh...” Umjesto odgovora sam zadigla ivicu majce i čvrsto je stezala. „Da li je ovo dovoljno?”

„Da. Ali reci mi ako ti bude neudobno.”

Klimnula sam glavom i pokušala da se opustim.

To je zaista bilo teško uraditi kad su njegovi prsti kliznuli po donjem dijelu mojih leđa.

„Svi osjećaju različit stepen bola”, rekao je on blagim glasom dok je vrhovima prstiju blago milovao moju kožu. „Rekao bih da će ti crtanje spoljašnjih linija vjerovatno biti najneprijatnije, jer kad njih crtam povlačim jače poteze po koži.”

„U redu.” Stegnula sam ruke u pesnice dok sam se pripremala za predstojeći bol.

Kol se zakikotaao. „Sada si napeta. Samo se opusti. Neće biti gadno kao što misliš.”

Ponovo sam klimnula glavom i nekoliko sekundi kasnije prostoriju je ispunilo zujanje električne igle. Prikupila sam hrabrost i pokušala da se ne trgnem kada je Kol približio iglu mojim leđima.

Na početku me peklo, kao neprekidno grebanje po koži. Uskoro je počelo pakleno da boli. Ipak, kako je vrijeme prolazilo navikla sam se na taj bol. Nije bilo ni blizu toliko gadno kao što su to neki ljudi prikazivali.

Igla je prestala da zuji. „Jesi li dobro?”

„Dobro sam”, odgovorila sam. „A ti?”

Mogla sam da čujem zabavljenost u njegovom glasu. „Ja sam odlično, tortice.”

Neuspješno sam pokušala da zanemarim uzbuđenje koje je prostrujalo kroz mene kad sam čula taj naziv od milja. „Kako izgleda?”

„Kao da sam počeo prije tri minuta.”

Zakikotala sam se, pokušavajući da ne zadrhtim, a on se nasmijao. „Biće prilično slatko kada bude završeno.” Prestala sam da se kikoćem. Osjetivši zašto, požurio je da me umiri: „Slatko ali žestoko.” Slobodnom rukom mi je stegnuo kuk. „Savršeno za tebe.”

Sada sam se nasmijala, jer mi se to dopalo. „Slatko. To je moja sudbina u životu.”

„Kako to misliš?”

„Tako me ljudi opisuju. ‘O, Šenon, izgledaš tako slatko na toj slici,’ i tako dalje. Pretpostavljam da je to bolje od: ‘Izgledaš kao da su te unatraške vukli kroz trnje,’ tako da se ne žalim.”

„U tebi ima više od toga da si samo slatka. Ljudi te nazivaju slatkom jer si sitna... ali si takođe i seksi... Uglavnom si toliko lijepa da ostavljaš muškarca bez daha.”

Da li je on zaista upravo ovo rekao?

Bila sam zapanjena, ostala sam bez riječi i bez daha... Nisam znala kako da odgovorim na najbolji kompliment u istoriji komplimenata. Na kraju sam izgovorila jedno zagušeno, trapavo: „Hvala ti.”

Kol mi je još jednom stegnuo kuk i igla za tetoviranje se ponovo pokrenula, a ponovo se pojavio i bol. Na svu sreću, nije prestao, jer navikavanje na bol potpuno iznova nije bilo zabavno.

Otprilike sat vremena od trenutka kad je Kol počeo, igla se zaustavila. „Završeno.”

„Stvarno?” Bila sam iznenađena. Bila sam izgubljena u maštarijama o raznim stvarima (ne Kolu... uh-uh... ne nikako), i vrijeme je prosto proletjelo.

Zakikotao se. „Ozbiljno. Staviću malo tankog zavoja preko nje da je zaštitim.”

Mogla sam da osjetim kako to radi.

„Znam da si vjerovatno čula priču o naknadnoj njezi već milion puta, ali svejedno moram da ti je ponovim.”

„Samo naprijed.” Pogledala sam ga preko ramena osmjehujući se.

Bilo je nečeg napetog u njegovim zelenim očima kada je poslušao moje „samo naprijed.”

„Skini zavoj za četiri do šest sati. Očisti tetovažu blagim sapunom - Re će sigurno imati malo takvog - i toplom vodom. Masiraj, nemoj da trljaš. Ako se budeš tuširala noćas ili ujutro, nemoj dopustiti da mlaz pada na tetovažu punom snagom i neka voda bude mlaka. Takođe je korisno da prije nego što završiš istuširaš samo površinu tetovaže ledeno hladnom vodom - to zatvara pore koj e j e topla voda možda otvorila i omogućava tetovaži da se bolje

zacijeli, a boja ostane jasno vidljiva. Ne moraš ponovo da je previjaš, nego je blago navlaži dvaput na dan - opet je Re ta koja ima najbolje sredstvo za ovaj tretman. Radi ovo nekoliko sljedećih dana. Nosi široke majice i nisko spuštene farmerke tako da ti se odjeća ne trlja o tetovažu." Osjetila sam kako ustaje sa stoličice nekoliko sekundi prije nego što su mu se ruke spustile na moje kukove. Shvativši da mi pomaže da siđem sa stolice, ustala sam i malo se zateturala pokušavajući da se uspravim sama. „Trebalo je da malo spustim stolicu“, promrmljao mi je na uvo izvinjavajući se.

Zadrhtala sam od njegove blizine, a njegovi prsti su se napeli na mojim kukovima.

„Možda bi bilo bolje da noćas spavaš na boku, i da sljedećih nekoliko dana pokušaš da ne trljaš tetovažu ni na šta i... ovaj... misionarska poza takođe vjerovatno ne dolazi u obzir sljedećih nekoliko dana.“

Uspjela sam da se na zagrcnem glasno, ali sam mu se istrгла iz ruku i okrenula se prema njemu sa milion pitanja u očima. Njegov pogled je bio užaren i jedva sam mogla da dišem od zagušujuće napetosti. „To neće biti problem“, šapnula sam.

Kol je krenuo korak prema meni baš kad su se vrata njegove sobe naglo otvorila.

„Mogu li da vidim?“ Re je ušla unutra i ja sam spustila pogled tako da ona ne može da vidi uzbuđenje koje su mi izazvali Kolovi dodiri i uopšte seksualno ponašanje. Okrenula sam se i podgila majicu.

„Kul“, objavila je Re nakon što je pregledala crtež. „Moći ću bolje da ga vidim kad se ukloni zaštitna folija.“ Kada sam se okrenula ona se naceri. „Pa, šta kažeš?“ upitala je. „Da li je boljelo?“

„Ne toliko koliko sam mislila.“

„Hoćeš li uraditi još jednu?“

Frknula sam kroz nos. „Mislim da mi je za sada dovoljno.“

Re je odjednom tako jako pljesnula rukama da sam zatreptala. „Sutra uveče! Piće da proslavimo Šenonin tatu.“

„Zvuči dobro.“ Kol se osmijehnuo, dok je pospremao svoju opremu za tetoviranje.

Osjetila sam se postićeno i nesigurno sada kad više nisam mogla da osjetim njegov pogled na sebi. „U redu. Ali ja plaćam za Kola pošto mi nije dopustio da platim tetovažu.“

Re je zinula. „Besplatno?“ Naglo se okrenula a Kol je podigao obrvu na njen ljutiti napad. „Meni si dao samo pedeset posto popusta!“

Njemu se usne iskriviše dok mu je pogled prelijetao sa nje na mene, a onda je samo slegnuo ramenima i ponovo nastavio da slaže igle za tetoviranje. Ne želeći da se izlaže njenoj ljutnji, Kol je nesvjesno okrenuo Re na mene.

„Jebena magična kosa, je li tako?“

I poslije tih riječi je izjurila iz sobe.

Kol me pogledao preko ramena i namignuo mi.

Prasnula sam u smijeh, već razmišljajući da li će krofna, ili kafa, ili oboje moći da smiri Re.

Poglavlje 13

Provela sam ostatak tog dana pokušavajući da se koncentrišem, ali bila sam previše svjesna svoje tetovaže da bih uspjela u tome. Pokušavala sam da je ne trljam niti da se naslanjam na bilo šta... i, moram priznati, pokušavala sam takođe i da ne mislim o činjenici da je Kol bez ikakve sumnje flertovao sa mnom.

Ali to flertovanje nije bilo kao ranije. Ovoga puta je izgledalo kao da ne može da se uzdrži. Morala sam priznati da je to činilo da osjećam prilično jaku vrtoglavicu. Kol je bio najprivlačniji momak kog sam ikada srela a takođe se desilo i da je bio jedan od najfinijih.

Fin.

Djelovalo je kao potpuno bezvezna i nevažna riječ, ali je posjedovala kvalitet koji je često bio potpuno potcijenjen. Ali ne s moje strane.

Ja sam cijenila privlačnog, *finog* majstora tetovaže sa kojim sam radila.

Cijenila sam ga veoma mnogo, toliko da sam bila ushićena što sam mu privukla pažnju.

A ipak, istovremeno sam takođe i osjećala strepnju.

Znala sam Kol nije Oli, ni Nik, ni motorista Ber, a ni lopov Rori. Vjerovala sam Hani. Vjerovala sam onome što sam mogla da vidim vlastitim očima, ali to nije značilo da će moji strahovi jednostavno nestati preko noći. Koliko god bio sjajan. Kol je ipak na kraju mogao da me povrijedi, a u stomaku sam imala osjećaj da bih, ako me Kol Voker povrijedi, jednostavno mogla da budem konačno slomljena.

„Dobro miriše”, rekla je Re kad se te večeri vratila s posla. Sazula je cipele i klonula na kuhinjsku stolicu, a ja sam spustila tanjir pred nju. „Da li je tetovaža u redu?”

„Da.” Sjela sam pored nje. „Ali ipak svrbi.”

„To će biti još gore kako bude zarastala. Šta god radiš, nemoj je češati. Upropastićeš čitavu prokletu stvar.”

„Da, Kol me već upozorio.”

Re klimnu glavom žvaćući hranu. Čim je progutala rekla je: „Kad govorimo o glavnom tipu, na šta sam to danas naišla?” Najiskrenije... „Nemam pojma.”

„Sviđa li ti se on?”

Podigla sam oči i susrela se sa Reinim direktnim pogledom pa sam klimnula glavom.

Re se lukavo osmijehnula. „Pa, svaka budala koja ima dva oka u glavi može da vidi da se i ti sviđaš Kolu. Dakle, u čemu je problem dječice?”

Znala sam da ako iko može da razumije, onda će to biti Re. „Znam da je on dobar momak. Iskreno to znam, ali previše puta sam se opekla da se ne bih plašila započinjanja nečega sa njim.”

„Ti bi tako osjećala u vezi bilo kog momka.”

„Tačno.” Gledala sam u svoj tanjir, više ne osjećajući glad sada kada mi je nemir ispunio stomak.

„Hoćeš li moj savjet?”

Uputila sam joj kratak, iskrivljen osmijeh.

„Samo naprijed. Kol je ona jebena prava stvar.”

„Ispričala sam mu”, rekla sam prigušeno. „Za Olija.”

Re podiže obrve. „Ispričala si mu to? Dakle on zna da si došla sa koferom punim sranja, a ipak te jebe očima po čitavoj sobi?” Iskezila se. „Znala sam da volim tog momka.”

„Ne želim da uništim svoje prijateljstvo sa njim.”

„Od kada ste vas dvoje prijatelji? Seksualna napetost među vama od trenutka kada si stigla... Pa, to je kao da živiš u epizodi najnovije tinejdžerske dramske serije.”

Namrštila sam se. „Mislim da se negdje u toj rečenici nalazi uvreda.”

„A takođe se nalazi i savjet koji bi trebala da prihvatiš. Ako ponovo otkačiš Kola, on će krenuti dalje, a Kol se ne upušta u neobavezne odnose, tako da će sljedeća djevojka sa kojom bude biti u blizini duže vrijeme, ako ne i zauvijek. Da li zaista želiš da se moraš sprijateljiti sa djevojkom Kola Vokera, ili želiš da budeš djevojka Kola Vokera?”

Kroz misli mi je proletjelo prelijepo Tamarino lice.

Lice mi se iskrivilo.

Re klimnu glavom. „Mmm-hmm. To ti kažem.”

Kad sam sljedeće večeri izašla u pab na Voku⁸, sa Re pored sebe, shvatila sam da sam puna iščekivanja. Nisam znala zašto... jednostavno sam u stomaku imala osjećaj da će se nešto dogoditi.

Kol, Sajmon i Toni zauzeli su sto u uglu prostorije i počeli da piju bez nas. Čim nas je Toni primijetio na drugoj strani prostorije, Kol je okrenuo glavu i gledao me u oči dok smo prilazili.

Nisam mogla da skrenem pogled.

Osmijehnuo se i ustao kad smo prišle stolu, izvlačeći stolicu pored sebe da bih ja mogla da sjednem. „Kako je tatu?” upitao je kad sam se smjestila.

„Svrbi.”

Zakikotao se. „I svrbiće još neko vrijeme. Daj da vidim.”

Moja pojačana osjetljivost na njega značila je da me svaka interakcija sa njim navodila na misao o seksu. Kada sam se promeškolljila na svom sjedištu, nisam mogla da pogledam u Re jer mi je krv bila uzavrela a um mi je bio otkazao, i znala sam da će ona to primijetiti poslije samo jednog pogleda na mene. Kol je zadigao ivicu mog džempera i svilene potkošulje ispod njega da bi mogao da procijeni svoj rad. Spremila sam se za to, u nadi da ću moći da kontrolišem svoju reakciju, ali čim su vrhovi njegovih prstiju dodirnuli kožu oko moje tetovaže zadrhtala sam.

„Da li sije vidjela?” upitao je on.

„Re je uslikala mojim telefonom.” Nakašljala sam se, jer mi je glas odjednom postao hrapav. „Izgleda nevjerovatno. Hvala ti.”

---

⁸ Lejt Vok (*Leith Walk*), ili kako ga Škoti češće skraćeno nazivaju samo Vok, šetalište u edinburškom kvartu Lejt i najduža ulica u tom gradu - prim. prev.

Prelazio je prstom po mojoj koži iznad ivice farmerki. „Nema na čemu.”

Potreba da se okrenem i bacim na njega bila je neodoljiva. Toliko neodoljiva da sam se trznula i izmakla od njegovog dodira i povukla ivicu džempera na dolje. Sve je djelovalo toliko tijesno - moja odjeća, pluća u mojim grudima, čak i moja koža. Nikada prije nisam osjetila ovako eksplozivno nivo frustracije.

„Izgleda čudesno”, Toni je klimnuo glavom u znak odobravanja. „Vrlo seksi.”

„Slažem se”, osmijehnuo se Sajmon.

„Hvala.” Slabašno sam se nasmiješila. Pošto mi je već bilo potrebno da se nađem na izvjesnoj udaljenosti od Kola, čiji me razigrano delikatan losion izluđivao svojim mirisom, upitala sam da li neko želi piće. Međutim, Re mi je uskratila mogućnost da se izvučem time što je insistirala da ona plati turu.

„Dakle, po prvi put ću sresti Tonijevu majku”, objavio je Sajmon. „Molim vas recite mi da se neko od vas dvadesetog juna vjenčava, ima po život opasnu operaciju, dobija bebu ili ga tog dana čeka neki drugi jebeno veliki događaj?”

Toni se namrgodio. „Nećeš se izvući iz ovoga, Saje. Mama je veoma tradicionalna i potrebno joj je da zna kako se o njenom dragom djetetu brine pravi *muškarac*.” Namršti se.

„Proveo sam dvije godine pričajući joj kako si vrlo muževan, a sada se ponašaš kao djevojčica. Gdje su ti prokleta muda?”

Sajmon slegnu ramenima. „Uvuku mi se u stomak na pomen momkove porodice.”

Kol i ja smo prasnuli u smijeh i sjedili smo mimo, zabavljajući se raspravom između Tonija i Sajmona. Kad se Re vratila razveselila je Tonija sasvim beskorisnim pričama o svojim susretima sa Majkovom uštogljenom majkom. Ja sam sve vrijeme stajala ćutke, sve vrijeme svjesna Kola dok je uzimao svoju kriglu ili mi se primicao neizmjerljivo blizu.

Stalno sam ga gledala uglom oka, prelazeći očima po njegovoj istetoviranoj podlaktici, prije nego što sam se usredsredila na glomazni indijski srebrni prsten na njegovoj krupnoj šaci.

Ne samo da sam bila izuzetno svjesna Kolovog tijela; bila sam bolno svjesna i svog sopstvenog. Svojih usana, svog jezika, svojih grudi, upornog pulsiranja među nogama...

To je bilo besmisleno. I nikada mi se nije dešavalo ranije, tako da nisam znala kako da se nosim sa tim. Najzad sam pronašla izgovor da se sklonim od Kola kada je bio moj red da platim turu pića. Prišavši šanku, duboko sam udahnula i pokušala da se mentalno prenem iz izmaglice strasti u koju sam zapala.

Stajala sam za šankom samo nekoliko sekundi kada mi šanker priđe i primi moju narudžbu. Upravo sam pokušavala da smislim načine da se oduprem privlačnosti prema Kolu kad sam osjetila nečije oči na sebi. Okrenula sam glavu nadesno i vidjela dvojicu momaka otprilike mojih godina, možda malo starije, kako mi se osmjehuju. Iako sam brzo skrenula pogled, izgleda da im je to što sam ih primijetila naročito privuklo pažnju.

Povukli su svoje čaše po šanku i stali pored mene. Ja sam ih vrlo promišljeno ignorisala. To ih nije odbilo.

„Lijepo se provodiš večeras?” upitao je onaj koji je stajao bliže meni.

„Da, hvala.”

„Ja sam Gordon. Ovo je moj drugar Beri. Kako se ti zoveš?”

Nisam odgovorila jer nisam htjela da ih ohrabrujem. I ovako sam mogla da osjetim kako njihovi pogledi puze svuda po meni. Nosila sam farmerke i maslinasto zeleni džemper preko potkošulje iste boje. Bila sam diskretno našminkana, a na nogama sam imala čizme ravnih peta. Nije bilo ničeg u mom izgledu što bi upečatljivo pokazivalo da tragram za provodom u gradu. Nisam imala pojma zašto sam im privukla pažnju, a iskreno me i nije bilo briga. Nije bilo ničeg što me više odbijalo od momaka koji sjede za šankom i stalno spopadaju sve što se kreće. Bilo je očaja u tome, i bezdušnosti, protiv koje se romantik u meni bunio.

„O, ma daj, mi smo bezopasni dušice”, rekao je onaj drugi.

Namrštila sam se. „Nisam zainteresovana.”

Onaj dalji je slegnuo ramenima i počeo da se odmiče, ali njegov prijatelj se zapravo primakao još bliže. „Zvuči kao da si imala loš dan. Ja stvarno umijem dobro da slušam.”

Eh... očigledno ne.

Frknula sam kroz nos. „Sve svjedoči sasvim suprotno.”

„Šta to znači?”

„To znači da nisam zainteresovana.”

Nasmijao se kao da sam rekla nešto zabavno. Zbunjeno sam nabrala obrve.

„Izgledaš kao glumica”, rekao je, približavajući se još bliže. „Ona australijska glumica. Izgledaš kao ona kada je bila mlađa. Na nju mi se najviše diže.”

Stvarno?

Prije nego što sam mogla da propratim svoj zgađeni pogled jednim verbalnim „nestani”, odjednom sam osjetila vrelinu i prekrila me neka sjenka. Dvije snažne, tetovirane ruke su me objumile spustivši se na šank sa obje moje strane, a čvrste grudi naslonile su se na moja leđa.

Odmah sam se opustila i pogledala preko ramena u Kolovo lijepo lice. Ono je trenutno bilo okrenuto od mene dok je zurio u upornog kafanskog gnjavatora.

Iako se njegov prijatelj smjesta povukao čak još više nego ranije, „dobri slušač” je samo tupo buljio u Kola.

Kol je podigao jednu obrvu gledajući ga. „Koji dio ove izjave ti ne poručuje da odjebeš?”

Budala je na trenutak proučavala Kola kao da razmišlja da li da ga ignoriše, a onda je njegov mozak najzad naizgled obradio podatke koje su mu oči prenosile. Kol je bio krupniji i mnogo, mnogo strasniji od njega. On spusti pogled. „Izvini družo. Nisam znao da je zauzeta.”

Odgegaio se duž šanka, već tražeći novu žrtvu po pabu.

Kol je sagnuo glavu, okrznuvši mi usnama uho. „Jesi li u redu?”

Nesposobna da formulišem smislenu rečenicu dok je on naslonjen na mene, klimnula sam glavom.

Naizgled osjetivši to, Kol je na časak oklijevao. „Da li činim da se osjećaš nelagodno?”

Puls mi se ubrzao od onog osjećaja iščekivanja koji sam imala i ranije. „Da. Ali ne onako kao što misliš.”

Čula sam kako je oštro udahnuo i skupila sam hrabrost.

Usne su mu ponovo bile na mom uhu. „Želiš li me, Šenon?” Noge su počele da mi se tresu. „Da.”

Kol je ispustio vazduh, kao da je osjetio olakšanje, i na moje iznenađenje spustio je nos u prevoj mog vrata naslanjajući se na mene. Grebanje dlačica sa njegovih obraza na mojoj koži izazvalo je peckanje u svim mojim ženstvenim tačkama na tijelu. Udahnuo je moj miris i podigao glavu baš kada je šanker donio pića.

Prekinuo je taj posebni trenutak među nama.

Kol se odmakao od mene i ja sam zadrhtala zbog gubitka njegove toplote.

Na moju zbunjenost, Kol nije rekao ni riječ više dok sam plaćala pića, i vratili smo se za sto.

Sjeo je pored mene, pijuci svoje pivo kao da se ništa nije desilo. Ja sam umirala od neizvjesnosti, ne obraćajući pažnju na upitne poglede naših prijatelja (oni su očigledno vidjeli ono što se dešavalo među nama za šankom) i pijuckajući svoje piće. Toniju nije trebalo mnogo vremena da prekine nelagodnu situaciju time što je započeo još jednu priču o motorističkom baru u Glazgovu u koji je jednom išao.

Pokušavala sam da obraćam pažnju, smijući se uvijek u pravom trenutku, ali bilo mi je teško da to radim.

Kad sam ispila posljednji gutljaj svoje koka-kole sa rumom, spustila sam praznu čašu na sto i upitala se koliko bi nepristojno bilo da odem ranije.

Očigledno Kola nije brinulo da li je to nepristojno.

Čim se moja čaša spustila na sto, odgurnuo je svoju stolicu, uhvatio me za ruku i ustao, blago me povlačeći za sobom. Naši prijatelji su se odmah ućutali. Kol im je klimnuo glavom i krenuo vodeći me sa sobom. Imala sam taman dovoljno vremena da dohvatim svoju tašnu i izbečenim očima uputim Re pogled koji je dijelom govorio „pobogu” a dijelom je bio ushićen, prije nego što nas je Kol izveo iz bara.

Pogledala sam u njega da saznam kuda idemo, ali on je bio fokusiran na to da nam pronađe taksi. Čvrsto me obuhvatio rukom i brzim korakom krenuo niz ulicu, pružajući ruku čim se pojavio taksi sa upaljenom reklamom.

Pridržao mi je vrata i ja sam ušla u kola, dok su mi leptirići lepršali u stomaku. Kol se smjestio pored mene, desnim bokom pritiskajući moj lijevi, i isprepleo je prste desne ruke sa prstima moje lijeve prije nego što je spustio naše spojene šake sebi u krilo. Rekao je laksisti adresu svog stana a ja sam odmah osjetila peckanje među nogama.

Ovo će se dogoditi.

Imaću seks sa Kolom Vokerom.

Vrele, uzbudljive, seksi slike ispunile su mi glavu, tako da sam kada se taksi zaustavio ispred Kolove zgrade već bila spremna za njega.

Bilo je lako osjetiti Kolovo nestrpljenje dok je praktično bacao novac vozaču taksija i žurno nas izvodio iz kola pa uz stepenice do svog stana. Ni u jednom trenutku mi nije puštao ruku dok je otvarao vrata i vodio me niz hodnik do sobe na njegovom kraju.

Glavne spavaće sobe.

Kao i u ostatak stana, imala je visok plafon, duboke niše i prelijep istureni prozor. Na njega je bila navučena zavjesa, dajući nam privatnost. U sredini sobe je stajao veliki krevet sa glomaznim, muževnim okvirom od drveta kestena. U uglu sobe pored vrata izdvojenog toaleta u sklopu sobe, stajala je moderna fotelja za čitanje izrađena od crne kože. Zidovi su bili okrečeni u tople nijanse maslinaste i krem boje, a meki tepih pod mojim nogama je bio boje tamne čokolade. Iznad naslona za glavu bila je ogromna crno-bijela fotografija snimljena sa zadnjeg sjedišta klasičnog američkog kabrioleta. Vozače je bio okrenut profilom. Nosio je tamne avijatičarske naočare, a dim se podizao s njegovih usana dok je, kako je izgledalo, posmatrao svijet oko sebe s dosadom.

Iza kola je bio duboki kanjon, i sticao se utisak da kola udaljena samo nekoliko centimetara od njegove ivice.

Čitava soba je bila kul i seksi i potpuno u Kolovom stilu.

Oči su mi skrenule ka njemu dok je puštao moju ruku i prilazio ivici kreveta. Okrenuo se i pogledao me, skoro me izazivajući vrelinom u svom pogledu.

Oboje smo znali da ćemo upravo preći liniju koju sam ja povukla između nas prije mnogo vremena.

Prije nego što pređemo liniju, prije nego što više ne bude povratka, morala sam da budem sigurna da mislimo isto. „Dopadaš mi se Kole. Stvarno. I očigledno me privlačiš... ali moraš znati da postoji mogućnost da nikada neću naučiti da ti vjerujem. A ti si rekao da ne ulaziš u uzgredne veze...”

Kolov odgovor je bio to da skine jaknu i baci je na obližnju stolicu. Njegov žestoki pogled sa zario duboko u mene. „Šenon, nema ničeg uzgrednog u onome što osjećam prema tebi. Nije ni bilo, sve od dana kad sam izašao iz Eline i Adamove kuće i sreo tebe na stepeništu. Shvatio sam da nemaš povjerenja u mene i shvatio sam i zašto, ali hoću da mi daš šansu da to promijenim. Mislim da u ovome postoji nešto što je vrijedno svog tog truda.”

„Kole”, rekla sam dok su mi usne podrhtavale a oči se zamagljivale. Osjećala sam previše toga, jednostavno previše, previše toga... „Željela bih da uopšte nisam otišla od tebe tog dana.”

Znala sam da je odmah razumio sve mnogobrojne razloge zbog kojih sam željela da nikad nisam otišla i prekinula tu čudnu magičnu povezanost koju sam osjetila sa Kolom kada smo imali petnaest godina. Da nisam otišla, život me nikada ne bi naučio da ne vjerujem ovom čovjeku - čovjeku koji je zapravo možda zasluživao moje povjerenje mnogo više nego drugi koji su došli prije njega.

Vidjela sam kako se bol i kajanje miješaju sa uzbuđenošću u Kolovim očima i razumjela sam, nije morao ni da mi to kaže, kako on to takođe osjeća.

Odjednom sam se našla u njegovom naručju.

Njegove usne su se spustile na moje dok sam se propinjala na prste, ruku stegnutih u pesnice na Kolovim leđima dok sam ga probala po prvi put. Dvije sekunde kasnije uhvatio je moju stražnjicu rukama i podigao me. Obavila sam noge oko njegovog struka i stopila se sa njim dok smo počinjali da se neobuzdano ljubimo. Jednom rukom me obgrlio oko leđa dok mi je drugu provlačio kroz kosu da mi pridrži glavu, da me približi svojim usnama.

Htjela sam da taj poljubac potraje zauvijek - bio je požudan i vlažan i žestok. Bilo je tako ludački lijepo da nisam čak ni shvatila da nas je Kol doveo do kreveta dok se nije spustio na njega a moja koljena udarila u dasku sa obje strane njegovih kukova. Izmaknuo se i prekinuo poljubac i teško smo disali jedno drugom na usta. Kol mi je sklonio kosu sa lica i bila mi je potrebna sva moja snaga da sklonim pogled sa njegovih prelijepih usta. Ipak, čim sam pogledala u njegove zelene oči, zaklela sam se da nikada neću skloniti pogled u stranu. Zelene tačkice u njima izgledale su svjetlije nego ikad kada je rekao promuklim glasom: „Želim da te vidim. Samo tebe i svu tu jebenu kosu.”

Ugrizla sam se za usnu postiđeno se osmjehujući. Iako uzbuđena, nisam mogla da se ne upitam kako ja mogu da se mjerim sa visokim boginjama koje su izgleda krasile Kolovu prošlost. Čula sam priče i čak vidjela i neke slike, zahvaljujući Reinoj ljubaznosti. Ipak, odavno sam otkrila da muškarci uglavnom ne dobijaju takvu erekciju kakvu je Kol sada imao osim ako ih ne palite, a nesigurno ponašanje bi definitivno uništilo seksualnost u ovoj vrlo seksi - o moj Bože, toliko seksi da nisam mogla da dišem - situaciji. „Počinjem da mislim kako ti se dopada moja kosa.”

Dodirnuo je pramen koji mi je padao preko grudi, nježno ih milujući rukama tako da sam osjetila taj dodir i među nogama. Pomalo nestrpljivo sam se promeškolljila trljajući se o njegovu erekciju. „Volim tvoju kosu”, promrmljao je on, i više nego rastrojeno. „Nemaš pojma koliko sam maštarija imao o tebi i tvojoj kosi.”

Pocrvenila sam više nego što sam mislila da je to moguće i sva sam se skupila i šapnula: „Ispričaj mi jednu.”

„Najnoviju?” upita on, skrećući pogled sa moje kose i grudi na moje oči. „Gola si, na koljenima i laktovima, a kosa ti pada po ramenima, njeni krajevi dodiruju moj crtež na donjem dijelu tvojih leđa. Nekoliko pramenova je nježno umotano oko moje ruke dok te tucam otpozadi.” Oči su mu zasijale. „Jako.”

Sada sam dahtala zamišljajući to, a moj vreli dah je dodirivao Kolova usta. „Želim to.”

U Kolovim očima se pojavila posesivnost, posesivnost koja mi je s obzirom na moju prošlost izazvala trenutačnu paniku... ali onda me on ponovo ljubio, s rukom gurnutom u moju kosu. Osjećaj njegovog jezika koji klizi po mom, njegov miris... ništa više nije bilo važno.

Poljubac je prekinut, ali samo zato što je Kol uhvatio ivicu moje potkošulje. „Moramo da pazimo sa tvojom tetovažom”, prodahtao je podižući mi majicu. Podigla sam ruke da mu pomognem, a prohladan vazduh mi je naježio kožu i učinio moje već napete bradavice još tvrdim. Kol je bacio moju majicu negdje preko mog ramena i obuhvatio mi rukama struk.

„Skoro je dodirujem palčevima”, rekao je tiho, skoro kao sam za sebe. „Sićušna si.”

„Ili ti jednostavno imaš velike ruke”, promrmljala sam ja izazovno.

„Imam, ali si ipak sićušna.” Podigao je oči na moje grudi i odjednom mi je bilo drago što sam imala predostrožnosti da prije izlaska obučem svoj najbolji grudnjak - od čipke i satena, u lijepoj boji breskve. „Ali one... ne toliko.” Požudno mi se osmijehnuo i nekako sam uspjela da se još više rastopim. Susreo je moj uspaljeni pogled. „Zaista si savršena.” Jezikom je ovlažio donju usnu prije nego što je ogrubjelim glasom rekao: „Fantazija nije ravna stvarnosti, tortice.”

Tada sam se bacila na njega. Njegova jedinstvena mješavina slatkog i vrelog dovela me do tačke zapaljenja. Kol je dočekaao moj agresivni poljubac svojom sopstvenom usplamtjelošću. Rukama je pažljivo izbjegavao tetovažu dok je njima klizio po mojim leđima, ispod kose do kopče na grudnjaku. Osjetila sam kako se ona raskopčava već sljedeće sekunde i Kol me blago odgurnuo nazad da bi mogao da me gleda dok mi skida grudnjak.

Oštro je udahnuo dok su mi bretele padale niz ruke, očiju fiksiranih na moje gole grudi čak i dok je bacao grudnjak u stranu. Nabujala sam od želje u njegovim očima, bradavice su mi se ukrutile pod njegovim pogledom, preklinjući ga da spusti usta na njih.

Kolovi prsti spustili su se na dugmad mojih farmerki. „Skini to”, naredio je, i osjetila sam taj zahtjev do srži svog bića. Sva uzdrhtala, skliznula sam sa kreveta i počela da svlačim farmerke.

„Skini se”, odmah sam uzvratila zahtjevom.

Stala sam da gledam dok je svlačio džemper i majicu kratkih rukava koju je imao ispod njega, očima gutajući njegovo prelijepo osunčano tijelo. Kao izvajano, i preplanulo i tetovirano. Duboki urezi između mišića na njegovim bokovima učinili su da mi se grlo odjednom osuši. Htjela sam da liznem te njegove izazovno oblikovane mišiće prije nego što pređem na pločice na stomaku.

Znala sam da je mišićav, ali nisam imala predstavu koliko je čvrsto zategnut. Bio je oblikovan i izvajan i spreman za borbu i skoro sam svršila samo gledajući u njega.

„Šenon”, podstakao me on dok je ustajao da otkopča svoje farmerke.

Klimnula sam glavom i povukla farmerke naniže, iskoračivši iz njih i iz gaćica. „Moraću u nekom trenutku da liznem tvoje tetovaže.”

Njegov blagi smijeh ispunio je sobu. „Dogovoreno.” Pružio je svoju tetoviranu ruku i uhvatio me za šaku pa me privukao sebi. Skrenula sam pogled ka ogromnoj erekciji njegovog uda koji je stajao u stavu mirno prije nego što sam osjetila njegovu vrelinu na svom stomaku.

„Kole”, prostenjala sam.

Ponovo se spustio na krevet i povukao me sebi na krilo tako da sam ga ponovo opkoračila. Spustila sam pogled na njegovu kitu dok je uporno gurala moj stomak. Izgledalo je da je samo još narasla pod mojim pogledom. Nik je imao veliki, najveći koji sam vidjela, a Kolov je definitivno mogao da se takmiči sa njim. Bila sam istovremeno napaljena i pomalo uplašena.

Osjetila sam kako njegovi prsti grabe obline mojih dojki i usmjerila sam pažnju na njegovo lice.

„Sigurna si u vezi sa ovim?” upitao je.

„Sada me to pitaš?”

„Da si htjela da stanemo prije deset minuta, stali bismo. Ako hoćeš da stanemo sada, staćemo. Ako odjednom poželiš da prestanemo kada prodrem u tebe, staćemo.” Rukom mi je obujmio obraz, usmjeravajući svoj nježni pogled na mene. „Nikada neću uraditi ništa što ne želiš da uradim. Bezbjedna si sa mnom, Šenon.”

„Jebi ga”, rekla sam, zagrcnuvši se od te riječi i svih emocija koje su mi stezale grlo.

Kol je trepnuo. „Ovo je prvi put da te čujem kako psuješ.”

„Baka je uvijek govorila da dame ne psuju, tako da to rijetko radim. Ali ovo je izgledalo kao 'jebi ga' momenat.”

Smijeh je blistao u njegovim očima. „Zašto? Osim očiglednih razloga, naravno.”

Nasmijala sam se kliznuvši mu rukama iza ušiju i milujući mu bradu palčevima. „Zato što te se plašim, Kole Vokeru. Plašim se da ćeš me povrijediti ili da ću ja povrijediti tebe... a ipak nemam namjeru da se povučem. Bacam se sa ove litice, i dođavola s posljedicama.”

Njegove ruke su se stegnule oko mene a ja sam pritisnula usne na njegove, i naš poljubac se od slatkog i senzualnog brzo pretvorio u erotičan i pun napona. Prsti su mi se stegnuli u njegovoj kosi dok sam se pribijala uz njegov tvrdi kurac. Kolovi prsti su klizili niz oblinu mojih kukova, preko mog stomaka, pa dolje između nogu. Zastenjala sam mu na usta kada je gurnuo dva prsta u mene, a stenjanje se pretvorilo u jecaje kada je počeo da ih gura unutra i napolje. Sklonio je usne sa mojih i počeo da njima klizi niz moju bradu, vrat, prsa, prije nego što su zaigrale na mojoj lijevoj dojci i sklopile se oko bradavice. Zbacila sam glavu u iznenadnom jecaju zadovoljstva dok su pokreti njegovih usta slali talase vrućine od mojih grudi do polnog organa.

Pritisnula sam mu glavu na svoje grudi dok mi je sisao i lizao bradavice. Dok je poklanjao grudima tako divnu pažnju, kukovi su mi se uvijali pod pokretima njegovih prstiju između mojih nogu.

Sada sam glasno dahtala, a njegovo ime mi se otimalo u molećivim uzdasima sa usana dok je napetost u meni narastala. Postajala sam sve napetija i napetija dok se nisam sva ukočila, ostavši bez daha. Kol mi je zubima stegnuo bradavicu i ubrzao pokrete prstiju, i napetost je eksplodirala.

Oči su mi zatreptale kad me obuzelo blaženstvo. „Kole!” kriknula sam, a riječ se naglo prekinula u dahtanju kada me čitavu prožeo vrhunac, dok su mi se unutrašnji mišići stezali oko njegovih prstiju i dok sam se trljala o njih.

Orgazam je bio dug i divan i jedva sam mogla da povratim dah kada je konačno prošao. Klonula sam na Kola, udovi su mi bili vreli i kao rastopljeni.

Kol mi je podigao glavu sa svog ramena, uzimajući moju bradu u šaku kako bi približio moje usne svojim. Spustio mi je sladak poljubac na usne. „Da li uzimaš pilulu?”

Klimnula sam glavom.

„Nemam nikakvu zaraznu bolest.” Ponovo me poljubio prije nego što se odmakao i zastenjao: „Uzmi me u sebe.”

Nesigurnost me natjerala da se čvrsto oduprem rukama o njegove grudi. „Kondom, Kole”, zatražila sam.

Zagledao mi se u oči, a nešto se dešavalo u njegovim očima dok je shvatao da sam to zaista mislila kad sam rekla da mu ne vjerujem u potpunosti. Koliko god sam ga željela, i koliko god mi je bilo potrebno da bude onako sjajan kao što je izgledalo da jeste, nisam mogla da se oslobodim svoje prošlosti. Neću dopustiti da me zajebe još jedan muškarac, a to je uključivalo i seksualno prenosive bolesti.

Napeto sam čekala da Kol donese odluku. Ponovo me poljubio a onda me čvrsto pridržao kako mu ne bih ispala iz krila dok se naginjao ka fioci noćnog stočića. Opustila sam se kada je izvadio pakovanje kondoma.

Da nadoknadim svoj nedostatak povjerenja pomagala sam mu, milujući ga i stežući dok nije počeo da stenje na moja usta. „Sada me uzmi u sebe.”

Osjetila sam nalet energije vidjevši vrelinu na njegovom licu. Pridigla sam se na koljena i uvela ga u sebe. Polako sam se ponovo spustila.

„O Bože”, dahtala sam osjećajući se neizdrživo ispunjenom.

Zgrabila sam Kolova ramena, gledajući kako on steže zube, a oči mu se zatamnjuju dok mu je kurac glatko klizio u mene. Zario mi je prste u kuk dok sam se ja nabijala što sam više mogla i ponovo se podizala. Povlačio me nadolje i ponovo podizao, preuzimajući kontrolu nad ritmom. Obavila sam mu ruke oko vrata dodatno nas oboje nadražujući tako što su se moje tvrde, nabrekle bradavice trljale o njegove grudi dok sam ga jahala.

Dahtali smo jedno drugom na usta i sve čvršće stezali jedno drugo dok smo se bližili vrhuncu.

„Svrši za mene, Šenon”, stenjao je Kol. „Svrši.”

S jecajem sam pristala dok sam se bližila ekstazi. Kol mi je uvukao ruku između nogu i palcem mi kružno masirao klitoris. Od tog osjećaja kao da mi je eksplodirala glava i vrisnula sam.

„Jebi, jebi, jebi!” promuklo je vikao Kol, zarivajući mi prste u kukove dok se nabijao u mene u jednom posljednjem grčevitom i jakom pokretu. Osjetila sam kako je još više nabrekao u meni prije nego što je prsnuo i njegova vrela, vlažna sperma me ispunila. „O, jebote.” Grudi su mu se nadimale naslonjene na moje dok sam padala na njega, spuštajući mu glavu u prevoj vrata. Čvrsto me držao.

Njegov penis je nastavio da pulsira u meni dok su moji unutrašnji mišići drhtali oko njega.

Kada nam se disanje konačno umirilo Kol reče: „Nismo još ni izbliza završili.”

„Ne znam da li mogu da podnesem još mnogo”, odgovorila sam. I stvarno sam tako mislila. Bila sam zadovoljena i klonula i htjela sam samo da zaspim ovako privijena uz njega.

Kol me blago podigao sa sebe a ja sam se šaljivo usprotivila napućivši usne. Osmijehnuo se i poljubio me u napućene usne. S lakoćom me podigao sa svoje kite i nježno me spustio na krevet. Gledala sam njegovu lijepo oblikovanu, čvrstu zadnjicu dok je išao kroz sobu u toalet. Vratio se, nakon što je očigledno bacio kondom, i kada je došao do mene povukao me uspravivši me na noge. „Sada možeš da mi sjedneš na lice da mogu da te okusim, kao što sam i maštao da ću te okusiti otkad si prvi put ušla u studio.”

Mislila sam da sam završila.

Ali polni organ mi se stegnuo na ovaj njegov vrući opis i nevjerovatno, znala sam da nisam završila.

Nekoliko sekundi kasnije, Kol je bio opružen na krevetu, kao najizazovnija ponuda ženskom rodu, a ja sam puzila uz njegovo tijelo. Nikada prije ovo nisam radila. Naravno da su me momci dodirivali ustima, ali nikad to nisam radila na ovaj način.

Dok su mi se noge tresle - ne znam da li zbog ovoga ili zbog prethodna dva orgazma - neodlučno sam se nadnijela nad njega.

Kol je osjetio moju nesigurnost i preuzeo je kontrolu, navodeći me iznad sebe.

Osjetila sam njegov jezik kako prodire u mene, i to je bilo sve što mi je trebalo. Ponovo sam bila izgubljena, a stidljivost je nestala.

Kad sam ponovo svršila, ovog puta oštrije i brže ali podjednako slatko, Kolu se ponovo digao. Privio me uz sebe i podigao sa kreveta. Primijetila sam da je uzeo novi kondom iz fioke prije nego što me ponio iz spavaće sobe. „Uopšte nisi teška.“ Stegnuo mi je guzu osmjehujući se dok je ulazio u kuhinju.

Osjetila sam hladnu drvenu ploču stola na pozadini kad me spustio na nju. Mazila sam mu nabrekli ud dok mi je on širio noge. Spustila sam ruke kada se odmakao i uhvatila se za ivicu stola, usredsređena na sopstvene misli dok je Kolov uzavreli pogled lutao po cijelom mom tijelu. „Re kaže da si se prvi put zaista zaljubio u Nejtovu ženu, Oliviju.“

Zbunjen nasumičnim preokretom u priči Kol se namrštio na mene. „Molim?“

„Olivija“, ponovila sam ja.“ A vidjela sam slike tvojih bivših djevojaka i čula sve o njima. Ti imaš omiljeni tip žene. A ona je visoka i dugonoga sa izraženim oblinama, i često je smeđokosa. Privlače te visoke žene.“

Shvativši na šta ciljам, Kol se široko osmijehnuo i prišao mi blizu, obmotavajući moje noge oko svog struka. „Počeo sam na nov način da cijenim sitne žene.“ Oči su mu se zamaglile kada je rukama kliznuo po mojim bokovima. „Delikatne, prelijepe, krhke. Želim da te zaštitim dok istovremeno želim da te razbijem na komadiće“, promrmrljao mi je na usne, „ali samo na najbolji mogući način.“ Sjaj u njegovim očima me umirio. „Sitna ali sa izraženim oblinama.“ Pomjerio je ruke s mojih bokova da bi me uhvatio za grudi, palčevima mi milujući otvrdle bradavice. „Najizazovnija žena sa kojom sam ikada bio.“ Njegova desna ruka mi je nestala između nogu dok me gledao u oči i uvlačio dva prsta u moju glatku vrelinu. „Ovdje si takođe divna.“ Počeo je da diše ubrzano. „Sa tobom je osjećaj jebeno nevjerovatan.“ Prostenjao je posljednju riječ i na nekoliko sekundi izvukao prste dok ja navlačio zaštitu. Nekoliko sekundi poslije toga zabio se u mene.

Kriknula sam, a ruke su mi ponovo skliznule na sto dok se Kol nabijao u mene. Naše dahtanje i stenjanje i vlažno pomjermanje njegovog kurca unutar mene odjekivali su od kuhinjskih pločica, a zvuci seksa su me palili isto koliko i osjećaj da je Kol u meni.

Svršila sam po četvrti put te noći, vodeći Kola sa sobom pravo do orgazma.

Odjednom me ponovo podigao i sneno sam se privila uz njega dok me nosio nazad u svoju spavaću sobu, previše umorna da ga pitam zašto nas je uopšte i pomjerao iz nje. Tu me spustio na krevet, okrenutu prema sebi, i povukao mi nogu preko svog kuka tako da su nam tijela bila blizu jedno drugom koliko god je to moguće.

Čvršće sam se pribila uz njega, pritiskajući mu nos na vrat, i Kolove ruke su se stegnule oko mene.

Poglavlje 14

Hladnoća se polako uvukla u mene, od čega mi se koža naježila i ja sam se probudila. Lebdila sam na ivici jave, previše umorna da se potpuno rasanim.

„Tortice, vrijeme je za ustajanje”, rekao je tihi glas.

Prostjenjala sam i gurnula glavu dublje u mekani jastuk.

Čula sam smijeh. „Šenon, moramo da ustanemo zbog posla.”

„Mmm, ne”, promrmljala sam, i zatim zadrhtala. Shvatila sam da su se pokrivači i toplo tijelo koji su mi cijele noći stvarali priyatnost i udobnost odmakli od mene. Prepipala sam rukom čitavo tijelo tražeći jorgan, ali prije nego što sam ga pronašla Kol me uhvatio za ruku.

Pretpostavila sam da će to poslužiti kao zamjena.

Povukla sam mu ruku svom snagom dok mu se grudi nisu naslonile na moja leđa a ruka mu pala preko mog struka. Već se malo utoplivši, provukla sam njegovu ruku ispod svoje i zadjenula je ispod boka.

Drhtaji smijeha koji su se iz njegovih grudi prenosili u moja leđa natjerali su me da se pospano osmijehnem. Naglo sam prestala da se smiješim kada me Kol podigao iz kreveta.

Iznenadeno sam ciknula, odmah otvorivši oči. Držala sam se za njega dok je ustajao sa kreveta i kretao ka toaletu u sobi. Previše umorna da govorim povezano, ispustila sam nekoliko zvukova negodovanja.

Um je počeo da mi se razbistrava baš kad je njegovo prelijepo lice ušlo u žižu mog pogleda. „Danas imam petosatni termin na koji ne mogu da zakasnim.” Stao je u veliku tuš kabinu i spustio me na noge.

Na svu sreću i dalje me držao, jer su mi se oči trenutačno zatvorile i zaniжела sam se. Kasno smo zaspali i svakako nisam imala svojih osam sati sna. Bilo mi je potrebno osam sati spavanja, ili bar približno toliko, da bih normalno funkcionisala.

Kol je frknuo kroz nos. „Stvarno nisi ranoranilac, zar ne?”

Promrmljala sam nešto o tome kako mi treba osam sati spavanja, ali iznenadila bih se ako je to zvučalo razumljivo.

„Sada ću da pustim tuš. Stvarno mi je potrebno da se razbudiš.”

Klimnula sam glavom. „Mhm-hm.”

Izgleda da je shvatio da mu dajem odobrenje da pusti tuš, jer je voda pljusnula po meni, previše hladna, i ja sam prodahtala, naglo otvarajući oči. Kol se zadovoljno osmjehivao dok je podešavao toplotu mlaza.

„To je bilo namjerno”, prosiktala sam odgurujući ga. Iscerio se i uhvatio me za ruku, privlačeći me sebi. „Od toga su ti se oči otvorile, zar ne?”

Namrštila sam se. „Zlobniče.”

„Zaista si preslatka kad si umorna.” Blago me okrenuo na drugu stranu. „Ja ću istuširati tebe. Ti istuširaj mene.”

Ponovo sam se okrenula ka njemu. „Prvo ti. Jednostavno ću ponovo zaspati ako počnemo od mene.”

Kol mi je dodao kupku, šampon i balzam za kosu. To što sam ga kupala rano ujutro bilo je zabavno i uskoro sam se potpuno razbudila. Imala sam neograničen pristup Kolovom čvrstom tijelu, ali nažalost postojalo je vremensko ograničenje, tako da je to bilo brzo ali čudesno prijatno istraživanje. Upali smo u mali problem kada je došlo do pranja njegove kose.

Obgrlila sam ga rukama i naslonila mu obraz na leđa. „Preniska sam da ti dohvatim kosu.”

Više sam osjetila nego čula kako se kikoće prije nego što je uzeo šampon i balzam i sam to uradio. Odmakla sam se ispod mlaza i na trenutak ga posmatrala. Zaista je bio muškarac najfantastičnijeg izgleda sa kojim sam ikada imala sreće da spavam. „Na tebe je red.”

Baš kao što sam i mislila da će se možda dogoditi, skoro sam ponovo zadrijemala dok mi je Kol prao kosu. Tek kada je počeo da mi sapuna tijelo oči su mi se otvorile. Oštro sam udahnula kad su mi njegova dva prsta kliznula preko klitorisa. Osjetila sam kako se njegova erekcija zabija u mene. Njegov topli dah mi je pulsirao na desnom uhu kad se sagnuo da šapne: „Ako imaš povjerenja u mene mogu odmah da budem u tebi.”

Neodlučno sam se odmakla od Kolovog dodira koji me stavljao na muke kako bih se okrenula ka njemu. Nesigurnost mi je izazivala želju da vrisnem i pobjegnem ispod tuša, a istovremeno sam osjećala paniku kako se budi kad sam uspjela da kažem: „Rekla sam ti da ne želim da niko u ovome bude povrijeđen, a koliko god željela da ti vjerujem to se vjerovatno neće dogoditi... Možda bismo jednostavno trebali da se zaustavimo prije nego što ovo ode predaleko.”

Na moje iznenađenje, ovo je zabavilo Kola. Uz osmijeh je odmahnuo glavom. „Mi radimo ovo. Naučićеш da mi vjeruješ.”

Nisam bila ubijedena u to i nisam skrivala svoju reakciju od njega.

Na moje zaprepašćenje, Kol se nasmijao i uzeo me u vlažni, nagi zagrljaj.

Nažalost, nago i vlažno grljenje sa njim je bilo jako dobro i zatekla sam sebe kako se i protiv svoje volje privijam uz njega. „Da li ti je iko ikada rekao da si izuzetno uobražen?”

Pomazio me po kičmi i promrmljao: „Ti kažeš uobražen. Ja kažem optimističan.”

Nasmijala sam se.

„Volim taj zvuk.” Pomazio me po guzi. „Hajde sada da izađemo odavde prije nego što jedno drugo natjeramo da zakasnimo na posao.”

Držeći me za ruku, Kol me uveo u *INKarnejt*. Zvonce iznad vrata je zazveketalo i Sajmon i Re, koji su ćaskali pored prijemnog pulta, okrenuše se da nas pogledaju. Pogled im se smjesta usredsredio na naše spojene ruke.

Re je upravo zaustila da nešto kaže kada je Kol preteče u tome. „Prije nego što bilo šta kažeš, volio bih da te podsjetim da sam ti ja šef.”

Odgovorila mu je dugim, otegnutim frktanjem. „Ne mislim da smo mi ti koje treba podsjećati pošto nismo mi ti koji su upravo jebali svog zaposlenog ili svog šefa.”

Skrenula sam pogled na Kola. Izgledao je komično uvrijeđeno. „Nisam uradio ništa takvo.” Nešto opako mu je zasijalo u očima. „Ako je iko jeb...”

„Završi tu rečenicu i umri.” Pustila sam mu ruku i skrstila ruke na grudima.

On se nacerio i prišao Re i Sajmonu da im da kafu koju smo im donijeli.

Na moje olakšanje, sa podbadanjem je izgleda bilo završeno. Re je uzdahnula. „Danas je veliki dan. Kole, imaš svoj petosatni posao, ja imam dva druga termina za uklanjanje tetovaže, a to znači Sajmone da ti imaš jebeno mnogo kraćih termina da se pobrineš za njih. Pokušaj da sve stigneš.”

Sajmon joj se iskrivljeno osmijehnu. „Dakle nema pritiska.”

Dohvatila sam bilježnicu sa stola. „Odmah mi recite šta hoćete za ručak i otrčaću po neke sendviče. Kasnije će biti prevelika gužva da bih mogla da odem po njih.”

Naručili su šta žele i Re i Sajmon su se vratili u svoje sobe da ih pripreme za posao. Međutim, Kol je ostao.

Stavila sam novac za ručak u svoju tašnu. „Šta je bilo?”

„Ništa.” Slegnuo je ramenima. „Samo pokušavam da smislim kako ću izdržati ovaj dan - ne mogu da mislim ni o čemu drugom osim kako je dobro biti u tebi.”

Krv mi je odmah uzavrela na ovaj iznenadni preokret u razgovoru. Pritisnula sam ruku na svoj užareni obraz. „Tako mi je drago što nisam tipična riđokosa. Stalno bih bila crvena u licu kad sam u tvojoj blizini.”

„Ja lično mislim da bi tom rumenilo bilo zabavno.”

Zakolotala sam očima i blago ga odgurnula u stranu. „Da, za tebe.”

Kol me uzeo za članak i privukao sebi. Upio je moj uzdah podižući me u vazduh i pritiskajući usta na moja. S Rikama oko njegovog vrata, nekoliko sekundi sam mu uzvraćala poljupcem dok me nije nježno spustio, poljubio me u nos i otišao u zadnje prostorije studija.

Osjećajući se i više nego omamljeno, morala sam da se fizički otremem seksualne izmaglice kojom me obavio.

Počela sam da osjećam kako imam sve manje i manje kontrole nad ukupnom situacijom.

Malo je reći da smo bili prezauzeti. Onih nekoliko puta kad sam vidjela Kola on je bio potpuno profesionalan sa mušterijama i nisam morala da brinem kako će iznijeti još neki uspaljeni komentar od koga ću porumeniti. Međutim, morala sam da trpim sve veći svrab na koži od tetovaže.

„Hoću da se češem o nešto”, požalila sam se Kolu kada smo ušli u njegov stan te večeri noseći upakovanu kinesku hranu.

Osmijehnuo se dok sam ulazila za njim u kuhinju. „Molim te nemoj. Uništićeš sav moj uloženi trud.”

„Neću to uraditi. Samo želim.”

„Zacjeljuje se. Svrab će nestati. Moraš samo da izdržiš.” Podigao je lončić za vodu.

„Kafu?”

„Da, molim te.”

Dok je prilazio sudoperi primijetila sam da je pomalo ukočen. Namrštio se i promrdao ramenima stenjući. „Jesi li dobro?”

Pogledao me preko ramena. „Kada sam pet sati pogrbljen nad etovažom koju radim moja leđa se uvijek žale.”

Palo mi je na pamet da nisam čak ni pomislila koliko je fizički ezgodan Kolov posao mogao da bude. Osjećajući se kao glupava loša djevojka što nisam razmišljala o ovome, odmah sam se upitala na koji način bih mogla da pomognem. „Mogu da te izmasiram ako hoćeš. Prije mnogo godina imala sam prijateljicu Karo i kada je ona učila za maserku ja sam joj bila pokusni kunić. Naučila sam ponešto.”

„Ne moraš to da radiš.” Uputio mi je umoran osmijeh dok je pristavljao vodu za kafu.

„Želim to.” Spustila sam neotvorene paketiće sa hranom na sto. „Večera može da sačeka.” Izašla sam iz kuhinje i bilo mi je drago što sam čula njegove korake kako me prate. Kad smo ušli u njegovu spavaću sobu, uklonila sam jorgan i pokazala mu na dušek. „Skinu košulju. Lezi na stomak.” Kada je Kol uradio kako sam mu rekla krenula sam da tražim ovlaživač za kožu u kupatilu.

Pronašavši ga među drugim djevojačkim stvarim u dnu njegovog ormarića u kupatilu, osjetila sam u sebi plamen koji sam mogla povezati sa ljubomorom da nisam bila toliko sigurna da Kol i ja nikada nećemo biti u ozbiljnoj vezi.

U spavaćoj sobi, Kol je ležao na stomaku s glavom položenom na ruke. Pogled na njegova široka ramena i mišićava leđa izazvao je blago treperenje u donjem dijelu mog stomaka. Izula sam cipele pa se popela na krevet i opkoračila ga.

„Ovo mi se već dopada”, promrmljao je Kol.

Stavila sam malo ovlaživača po dlanovima i protrljala ih. „Da li si ovdje živio sa nekom ženom?”

Osjetila sam kako se napeo ispod mene. „Da. Zašto?”

„I dalje ima nekih djevojačkih toaletnih potrepština u ormariću u tvom kupatilu.”

„Stvarno? Otarasiću ih se ako ti smetaju.”

„Ne. Samo sam bila radoznala.” Počela sam nježno da mu masiram prvo mišiće na vratu i ramenima. Tiho stenjanje kojim se oglosio odmah mi je izazvalo stezanje u međunožju i sklopila sam oči. Ovo nije bila seksi masaža. Kol je zaista osjećao bol i nelagodu u leđima. Ja sam mu pomagala. *Prljave misli, vratite su u rupu iz koje ste i došle, molim vas.*

„Zvala se Elena.” Uzdahnuo je, dok mu se cijelo tijelo opuštalo pod mojim dodirom.

„Rastali smo se prije osam mjeseci.”

Ne obraćajući pažnju na osjećaj da mi se u grudi zario neki oštar predmet, nastavila sam opuštenim tonom: „Šta se dogodilo?” Šenon, ti očigledno čezneš za kaznom.

„Izlazili smo devet mjeseci, a od toga smo tri mjeseca živjeli zajedno. Prvi put da sam uopšte živio sa djevojkom. Bila je to katastrofa.”

„Zašto?” Zadržala sam dah, nadajući se, uprkos onome na šta mi je zdravije razmišljanje već ukazivalo, da Kol ne osjeća još uvijek nešto prema toj Eleni. Re mi nije pričala o toj Eleni, a to mi je već samo po sebi izazivalo zabrinutost. Da li mu je ona toliko slomila srce da niko nije pričao o tome? *Sranje.*

„Zaista se nismo slagali. Moraš stvarno da upoznaš nekoga...” Ponovo je zastenjao kad sam prstima pronašla čvor u mišićima koji ga je mučio. Počela sam da ga nježno masiram.

„To mi prija, tortice.” Zatreptao je pa sklopio oči a ja sam skoro zarežala od frustracije.

„Šta si ono pričao”, podstakla sam ga, pokušavajući da zvučim nezainteresovano.

„Mmm? O da, Elena. Da, moraš da upoznaš nekoga kad živiš sa njim. Otkrila je da ne može da se nosi sa nekim toliko opuštenim kao što sam ja - izgleda da je to značilo da mi nije dovoljno stalo - a ja sam otkrio da je ona kučka. Ogovarala je svoje prijateljice i uvijek davala negativne komentare o ljudima, čak i o neznacima na ulici. Kada je počela da tako priča o Hani bilo mi je već dosta.”

Nisam mogla da zamislim da iko bude zao prema Hani. Ona je bila tako divna. „Zašto je počela da priča o Hani?”

Kol se iskezio. „Dopada ti se Hana, zar ne?”

„Eh, pa da. Ona je trudna super žena. Ona je učiteljica, ona je majka, ona je pomajka, i pametna je i organizovana i nekako uspijeva da bude sve to istovremeno izgledajući apsolutno nevjerovatno. Donekle želim da *budem* Hana.”

On se zakikotao. „Koliko god bilo lijepo to što kažeš, meni se dopadaš upravo takva kakva jesi.”

Ućutala sam na taj kompliment i prestala da sipam ovlaživač na dlanove.

„U svakom slučaju”, nastavio je Kol, „sve moje djevojke su imale problem zbog mog prijateljstva sa Hanom. Eleni to nikada naizgled nije smetalo sve do jednog dana... kada je jednostavno počelo da joj smeta. Počela je da iznosi podmukle komentare o Hani, a onda da me optužuje da sam zaljubljen u nju, sve dok više nisam mogao to da trpim. Raskinuli smo.”

Počela sam da ga ponovo masiram. Osjestila sam olakšanje, ali sam zapravo željela da se ne osjećam na taj način. Olakšanje je ukazivalo da su u ovo uključena stvarna osjećanja. Slegnula sam ramenima odbacujući to olakšanje. „Može ti izgledati da se ta priča pojavila iznebuha, ali takve stvari se rijetko pojavljuju iz čista mira. Neko je vjerovatno nešto prokomentarisao, a ona je to izokrenula u nešto neracionalno. Pretpostavljam da je to bila neka od njenih prijateljica.”

„Misliš?”

„Da.” Iznervirano sam izvila usnu. „Djevojke su idioti. Naročito kada se radi o privlačnim ženama. Jedna od njenih prijateljica je vjerovatno vidjela Hanu i koliko je ona lijepa i onda je rekla nešto o vas dvoje što je Eleni izazvalo paranoju u vezi vašeg odnosa.”

„Jebiga. Vjerovatno si u pravu”, progundao je. „Zašto žene to rade?”

„Ufff, ne pitaj mene. One i mene najčešće do krajnosti zbunjuju.”

„Ipak, to ih čini zanimljivim.” Nasmijala sam se. „Ako ti tako kažeš.”

„Ti mene zbunjuješ do krajnosti”, reče on. „Ali do sada sam uživao u tome.”

„Kol Voker, strpljiv kao svetac.”

„Da li će mi to pisati na nadgrobnom spomeniku?”

„To, i’po danu tatu majstor, a noću besmrtni gorštak koji putuje kroz vrijeme”, začikavala sam ga ja.

Tijelo mu se ispod mene protreslo od veselog smijeha. „Nikada nemoj da ofarbaš kosu u ružičasto.”

„Ah, ona za mene ima sentimentalnu vrijednost. To je jedino što imam zajedničko sa svojom majkom.” Podigla sam obrvu. „Ali kad bolje razmislim, možda bi trebalo da je ofarbam.”

Napregnuo se pod mojim rukama. „Nemoj da prenosiš porodične probleme na svoju kosu.”

Osmijehnula sam se. „Sklopiću sporazum sa tobom... neću šišati ni farbati kosu sljedećih šest mjeseci.”

„Nema sporazuma.”

„Zašto?”

„Nećeš dirati svoju kosu sljedećih hiljadu godina.”

Ponovo sam se iskezila i počela da mu masiram gornji dio leđa. Nikad nisam namjeravala da *stvarno* promijenim svoju kosu, tako da nije škodilo da pristanem. „U redu, pošto ti se toliko dopada...”

Kol se ponovo opustio i utonuli smo u prijatno ćutanje dok sam nastavljala da ga masiram.

Malo kasnije sam čula hrkanje.

Zaspao je.

Prvi poriv mi je bio da se sklopčam pored njega.

Ipak, mozak mi je govorio da se ne vezujem previše. To da se sklopčam pored Kola i zaspim bilo bi nešto što bih definitivno uradila da smo bili u vezi. Ali nismo bili u vezi. Ne možeš da budeš u vezi osim ako vjeruješ osobi sa kojom si u toj pomenutoj vezi.

Uh, sama sam sebi izazivala glavobolju.

Izvukla sam se iz kreveta što sam tiše mogla i nježno navukla jorgan preko Kola. Vratila sam se u kuhinju po hranu, a obrazi su mi gorjeli dok sam se sjećala šta se dešavalo na tom stolu prošle noći. Još nisam pitala Kola zašto me poveo u kuhinju na seks.

Hmm.

Sa punim tanjirom pržene piletine i pirinča u sosu od karija smjestila sam se u dnevnom boravku. Televizijski program subotom uveče nije bio baš sjajan, ali je mogao da posluži. Smanjila sam ton da ne bih probudila Kola i gledala emisiju o takmičenju talenata.

Pola sata kasnije čula sam ga kako se budi. Nisam skidala pogled sa vrata i čekala sam da se pojavi, dok se zvuk njegovih koraka brzo približavao kroz hodnik. Kol je naglo stao vidjevši me. I dalje je bio bez košulje a obraz mu je bio namreškan od spavanja. Kosa mu je bila raščupana. Do tog trenutka nisam shvatala da muškarac može da bude istovremeno sladak i seksi.

Njegova napeta ramena su se opustila kada je pogledao u mene, sklopčanu u uglu sofe.

„Brinuo sam se da si otišla.”

Odmahnula sam glavom a on se uputio nazad u spavaću sobu. Nekoliko minuta kasnije prošao je kroz dnevni boravak, sada već u košulji, i ušao u kuhinju. Kada se vratio i sjeo na

drugi kraj sofe sa svojim tanjirom punim hrane, rekao je: „Izvini što sam zaspao u tvom društvu.”

„Ne treba da ti bude žao.”

„Leđa su mi bolje. Hvala ti.”

„Nema na čemu.” Zašto je odjednom sve bilo ovako nelagodno i nezgrapno? Namrštila sam se na njega. Nije gledao u mene a ton mu je bio... čudan.

Pogledao je ka televizoru kriveći lice. „Sljedeći put me probudi.”

Uzvrtila sam istim mrštenjem lica. „Neću ako si iscrpljen.”

Umjesto da odgovori počeo je da jede, a bora na njegovom čelu se produbila.

Da li on.....Da li si se iznervirao što te nisam probudila ili što nisam ostala u krevetu s tobom?”

Uputio mi je ljutit pogled i morala sam da se ugrizem za usnu kako se ne bih osmijehnula na njegovo dražesno nezadovoljstvo. „Ne.”

Prasnula sam u smijeh jer je definitivno bio iznerviran. To je bilo slatko.

Sada me prostrijelio pogledom. „Šta je bilo?”

Odmahnula sam glavom, i dalje se smijuljeći. „Ti si jedini momak kog sam ikad upoznala koji se iznervirao što nisam ostala sklupčana pored njega.” Pokušala sam da potisnem kikut, ali to je bilo nemoguće.

Na moje iznenađenje i olakšanje Kolov ljutiti pogled se rastopio u spori, opaki osmijeh.

„Ako pokušavaš da učiniš da se osjećam nemuževno, traćiš vrijeme.”

„O, stavrno?”

Spustio je tanjir na stočić za kafu. „Savršeno sam siguran u sopstvenu muževnost.” Uhvatio me za glob ruke i povukao preko sofe prema sebi.

„Zar jesi?” šapnula sam dok se nadnosio iznad mene, nježno mi šireći noge.

Klimnuo je glavom, a njegove zelene oči su plamtjele. „A namjeravam i da ti pokažem zašto.”

„Demonstracija”, prodahtala sam kad su mi njegove ruke kliznule pod suknju. „Baš ljupko.”

U očima mu je zasijao smijeh, smijeh koga je brzo nestalo kada se bacio na posao dokazivanja da u njemu ima mnogo toga mužačkog.

Kasnije, dok sam ležala u njegovom naručju gledajući televiziju, sjećam se da sam ga pitala za prošlu noć i seks na kuhinjskom stolu. Njegovo odgovor: „Misionarska poza nije dolazila u obzir... Ovo je bila najbolja zamjena za to. A kuhinjski sto je čvrst.” Poljubio me.

„Probili smo led na njemu.”

„Što je bio nevin?” rekla sam, očiju iskolačenih od glumljenog užasa.

„Da, ali siguran sam da ga ništa nije boljelo.”

„Ipak bih voljela da sam to znala. Bila bih nježnija.”

Kol je prasnulo u smijeh - duboki smijeh iz punih pluća koji do tad nisam čula kod njega. To što sam znala da sam ga natjerala na smijeh... pa... to je djelovalo na mene. Provela sam

ostatak noći trudeći se da ne obraćam pažnju na toplotu koja mi je narastala u grudima. Nisam uspjela u tome.

Kasnije, dok me milovao u krevetu, razmišljala sam o načinima da se zaštitim od toga da se previše naviknem na njega. Najbolji izbor je naravno bio da se na silu i odjednom otrgnem i sve završim prije nego što je zaista i počelo, ali znala sam da ne mogu to da uradim...

Proklinjala sam svoju snagu volje, odnosno njen nedostatak.

„Napeta si”, rekao je on.

I tako sam pokušala da se opustim.

Nisam uspjela.

Kol me čvršće obgrlio rukom. „Sve će biti u redu, Šenon.”

Iz nekog razloga, od tih jednostavnih riječi sam se zagrcnula. Suze su mi pekle oči i grlo, i koliko god pokušavala nisam mogla da ih zaustavim da mi ne poteku niz obraze. Pokušala sam da progutam knedlu koja mi se stvorila u grlu, ali na kraju sam ispustila taj grozni zvuk, skoro, ali ne savim, jecaj.

Na Kola je došao red da postane napet i odjednom sam se našla na leđima dok se on naginjao nada mnom. Svjetlost spolja se probijala kroz roletne na njegovom prozoru i otkrivala zabrinutost u njegovim očima. „Tortice”, šapnuo je. prstima okrznuvši moje vlažne obraze.

„Ne znam zašto plačem”, uzvratila sam šapatom, i sama protrljavši obraze. „To je tako glupo.”

„Nije” Odmahnuo je glavom i spustio mi nježan poljubac na usne. „Nije.” Spustio je čelo na moje a preko usana mi je preletio vreo vazduh kada je uzdahnuo. „Da nisam ovakvo sebično kopile, pustio bih te da odeš.”

Pružila sam ruke ka njemu i stegnula mu prstima struk. Nisam ni shvatala da sam to uradila dok se Kol nije izmakao da bi mi se nježno osmijehnuo.

„Međutim, ja sam sebično kopile.”

Moje tijelo se opustilo pod njegovim, a on se osmijehnuo još šire. Veoma sam cijenila to što nije komentarisao činjenicu da je moje tijelo očigledno bilo u sukobu sa mojim mozgom.

„Mogu da te oraspoločim.”

„Nisam ružna... samo...” Odmahnula sam glavom i slegla ramenima jer iskreno nisam znala šta osjećam.

„Pa, mogu da te otarasim ovih suza... Džos te pozvala na promociju njene knjige u četvrtak uveče.”

Teško sam udahnula, osjećajući mješavinu iznenađenja, zahvalnosti i uzbuđenja.

„Stvarno?”

Čitavo Kolovo lice se ozarilo od naklonosti. „Šta kažeš? Hoćeš da mi budeš par na promociji?”

„Moraš li uopšte da pitaš?”

Nasmijao se i ponovo legao, blago me privlačeći sebi. „Izgleda da ne.”

Sada se osmjehujući, obgrlila sam ga rukama, gurnula lice u prevoj njegovog vrata i pokušala da zamislim pravu, valjanu promociju knjige. Da li će da bude otmeno i prefinjeno? Vino i kokteli i zanimljivi književni razgovori?

Oh, moraću da se obučem za takvu priliku.

Oh, a takođe ću dobiti i potpisanu knjigu od Džos.

Sada već ushićena, dopustila sam srećnim mislima da me povuku u dubok, zadovoljan san.

Bosnaunited

Poglavlje 15

Atmosfera u knjižari u Džordž stritu bila je prijatna i opuštена. Iako je bilo čaša vina i šampanjca, bilo je takođe i čaša sa sokom od narandže i vodom. Ljudi su bili obučeni elegantno ali opuštено, što je na neki način poremetilo moje planove da kupim neku otmeniju odjeću, ali mi nije smanjilo uzbuđenje što sam na promociji knjige jedne od mojih omiljenih autorki.

Svi su bili tu osim djece, Nejta, Mika, njegove žene i Haninog brata, Deklana. Među poznatim licima je bilo nekih dvadesetak neznanaca - sve obožavaoci Dž. B. Karmajkl. Broj Džosinih čitalaca je rastao od kad je njena knjiga stigla u prvih stotinu knjiga na listi prodavanosti elektronskih knjiga. Kol mi je rekao da je na promociji njene posljednje knjige bila samo šačica ljudi, i na licu joj se vidjelo da je malo zatečena činjenicom da joj se popularnost učetvorostručila od posljednjeg puta.

Njen muž je stajao sa strane dok su joj čitaoci prilazili da proćaskaju sa njom, i svaki put kada bi on pokušao da joj ostavi više prostora, ona bi ga uhvatila za ruku i ne baš neprimjetno povukla nazad sebi.

Zafrktala sam kroz nos i Kol je pogledao u pravcu u kom sam gledala i ja. „Nikada mi nije izgledala kao stidljiv tip.”

„I nije. Ali takođe mrzi da je u centru pažnje, tako da su joj ovakve stvari najmanje omiljen dio u tome što je pisac.”

Namrštila sam se. „Moram priznati da bih se ja vjerovatno osjećala isto. Ja nisam stidljiva osoba, ali *to* bi me učinilo stidljivom.”

„I mene takođe.”

„Stvarno?” upitala sam ja, iznenađeno ga zagledajući. „Ti? Stidljiv?”

Kol se iskezio. „Ima toliko toga što ne znaš o meni.”

Prije nego što sam mogla da mu postavim još neko pitanje, moja radoznalost je odložena u stranu kada se vlasnica Džosine izdavačke kuće nakašljala i predstavila Džos. Brejden joj je stegnuo ruku i blago je gurnuo prema sredini prostorije, gdje su se sada svi okupili u polukrugu oko nje.

„Hej, narode.” Osmijehnula se svima, a prirodna hladnoća u njenim iskošenim očima se zagrijavala svaki put kada bi joj se pogled susreo sa pogledom nekog od njenih prijatelja i članova porodice. „Želim da vam svima zahvalim što ste došli na promociju moje pete knjige.” Izgledalo je da se pomalo opustila kada je nastavila manje formalno. „Znate, veliki je blagoslov za mene što sam okružena porodicom i prijateljima, koji me inspirišu. Vjerujte mi kad vam kažem da nikad nema dosadne godine u plemenu Karmajkl-Klark-Saterlend-Mekej-b-Sojer-Voker.”

Na te riječi čitavo pomenuto pleme se nervozno zasmijulo, priznajući istinitost njenih riječi. Ja sam znala da su istinite, jer sam provela posljednju nedjelju ispitujući Kola o ovim živopisnim, divnim ljudima koje je on imao sreću da ima u svom životu. Svaki od njih je imao priču da ispriča i, iako mi ih je on opisao tek u prostim obrisima, ja sam čitala između redova i zaključila da u njihovim pričama ima mnogo drame i obilje bola u srcu.

„Zbog toga mi je zaplet ove priče tako lako pao na pamet - nadahnuta je doživljajima jedne od mojih najboljih prijateljica. Ona zna ko je ona i samo želim da joj kažem hvala ti zato što si to što jesi. Ti si istinska junakinja... a tvoja priča je jedna vraški dobra knjiga.” Izazovno se osmijehnula publici koja se nasmijala.

Pogledala sam sve žene prisutne u Džosinom životu, pitajući se o kojoj govori.

„Neću govoriti mnogo, jer kao što moj muž može da vam kaže, ja nisam baš dobra za govore, ali želim da zahvalim svom izdavaču, svojoj urednici Odri, koja je doputovala čak iz Londona da bude ovdje, mom promoteru u medijima, Bilu, mojim prijateljima i, što je najvažnije, mom mužu Brejdenu, koji je poslije napornih dana na poslu pronalazio načine da zabavlja djecu dok sam se ja abijala u svoju pećinu za pisanje. Volim te.” Osmijehnula mu se. „Mnogo.”

Brejden sa nasmijao i odmah sam znala šta Džos vidi u njemu. Njam-njam.

Dok mu je Džos prilazila, a publika počinjala međusobne razgovore, Kol me stegnuo oko struka. Pogledavši ga, vidjela sam da su mu obrve podignute. „Brejdenu su četrdeset dvije godine”, šapnuo je.

Prokletstvo. Uhvatio me kako buljim.

Slegnula sam ramenima, birajući opušten pristup, *privlačnih* četrdeset dvije.”

Zastenjao je kao od bola. „On mi je kao stariji brat, kao i Kam. Nemoj za njih da govoriš da su privlačni.”

„Neću.” Odmahnula sam glavom. „Osim toga, Kam je više seksi nego privlačan.”

Kol je ispustio nekakav zagrcnut zvuk.

„I hajde da ne izostavimo Adama, i moj Bože, definitivno ni Nejta i Marka. Ta dvojica su nevjerovatno zgod...”

Njegova velika šaka mi je prekrila usta i nestašno sam ga pogledala ispod trepavica.

„Nemoj to da govoriš.”

Očima sam mu obećala da neću.

Kol mi je oprezno sklonio ruku sa usta. Široko sam mu se osmijehnula. „Ne vidim u čemu je problem što priznajem da su svi oni privlačni. Nije da i ti nisi bio jako zaljubljen u Oliviju.”

„To me podsjetilo. Moram da porazgovaram sa Re.”

„Ona je bila veoma otvorena.”

„Ostani ovdje dok ja odem da je pronađem i ubijem.”

„Ona je ovdje?” upitala sam osvrćući se i tražeći je pogledom.

„Došla je dok je Džos govorila.” Umirio se, a ja sam pratila njegov pogled i vidjela Re u uglu kako se smije sa Eli i njenom mamom. „Odmah se vraćam.”

„Kole”, pobunila sam se ja, ali on je već išao ka njoj.

„O-o, neko je u nevolji.”

Okrenula sam se začuvši Hanin šaljivi glas. „Re. Re je u nevolji.”

Hana se nasmiješila. „Zašto li me to ne iznenađuje?”

„Ispričala mi je kako se Kol ložio na Oliviju.”

Hana je prasnula u veseo smijeh. „O čovječe, skoro sam bila zaboravila na to.” Oči su joj sijale od zabavljenosti. „Ona je bila prva na koju se mnogo ložio. Bilo je preslatko.”

„Jašta.” Zakikotala sam se. „Što i jeste razlog zbog koga će Kol da ubije Re.”

„Čemu se smijete?” Liv je požurila do nas sa Džo, a oči su joj bile pune radoznalosti dok nam je slala svoj prokleta nevjerovatni osmijeh.

Pogledom sam odmjerila svu njenu bujnu ljepotu. Nije bila prelijepa kao Džo, ili glamurozna kao Džos, ili zasljepljujuće zgodna kao Hana. Ali *bila je* upečatljiva i seksi sa svojim neobičnim zlatno-kestenjastim očima i pogubnim oblinama. Nije čudo što je Kol bio naložen na nju. Ona je bila vrući san za jednog tinejdžera.

„Re je ispričala Šenon kako je Kol nekada bio zaljubljen u tebe. On je sada ubija riječima.”

Sve smo se zagledale na drugu stranu prostorije gdje se Kol smijao sa Re.

Frknula sam kroz nos. „Pa... bio je...”

„Nadam se da ti to ne smeta...” Liv je izgledala nesigurno. „Bilo je to prije mnogo godina. Bio je samo tinejdžer.”

„Naravno da ne.” Odmahnula sam rukom na njenu zabrinutost.

„Baš mi je drago što vidim da se slažeš sa Hanom.” Džo je otpila malo svog šampanjca dok se Hana sva napela pored mene.

Umirila sam je osmijehom. „O, misliš zato što su sve njegove bivše djevojke bile lude?”

Kolova sestra je izgledala iznenađeno. „Kol ti je rekao?”

„Da. Ne brini. Nisam slijepa.” Sada sam pogledala u Hanu. „Mogu da vidim da ste vas dvoje kao brat i sestra.”

Olakšanje je zablistalo u njenim lijepim smeđim očima i palo mi je na pamet da je ovo očigledno nešto zbog čega je morala da brine svaki put kada bi Kol počeo da se viđa sa novom djevojkom.

„U svakom slučaju”, nastavila sam, „nije da je ovo između Kola i mene išta ozbiljno.”

Raspoloženje u našem krugu se odjednom promijenilo. I to ne nabolje.

Džo je izgledala vidno zbunjena i uznemirena. „Ali... Kol ne ulazi u *uzgredne veze*.”

Otvorila sam usta da objasnim, ali sam shvatila da zaista ne znam kako to da uradim.

„Sporna pitanja.”

Okrenula sam se i vidjela da Džos stoji iza nas, očigledno nas slušajući.

Podigla je svoju vinsku čašu ka meni. „Mogu da primijetim nekoga sa spornim pitanjem na kilometar udaljenosti.”

„Sporna pitanja?” Džo i Liv su prišle bliže, opkolivši me. Počela sam da se osjećam pomalo kao da sam uhvaćena u zamku. „Kakva sporna pitanja?”

„Da, kakva sporna pitanja?” odsječno sam rekla, zaboravljajući da je ova žena moj trenutni idol.

Džos je slegnula ramenima. „Ako bih mogla da pogađam, rekla bih da je čitava ta ‘ne previše ozbiljna stvar’ bila tvoj predlog, a to je bio tvoj predlog jer si imala težak raskid.”

Hana, Džo i Liv su prešle pogledom sa Džo na mene, sa istovjetnim izrazom lica. Na mene su nalijetala tri tiha pitanja, sva tri ista. *Dakle, da li je ona u pravu?*

Da, definitivno sam se osjećala uhvaćeno u klopku.

„Gospode, žene.” Kol se odjednom pojavio, proguravši se pored svoje sestre i Hane da stigne do mene. „Vas četiri izgledate kao čopor hijena koji je opkolio malog Simbu.”

Obavila sam mu ruku oko struka, zahvalna što je ovako upao uprkos tome što me uporedio sa lavljim mladunčetom. Koliko god mi se dopadali Kolovi prijatelji i porodica, nisam zaista bila spremna da podijelim svoju prošlost sa njima.

„Žao nam je.” Hana je izgledala kao da zaista misli to što kaže.

Džo međutim nije bila spremna da odustane tako lako... „Na šta je mislila sa tim da među vama nema ništa ozbiljno?”

„Džo.” Kol je uzdahnuo. „Nemoj...”

„Od kada se ti upuštaš u neobavezne veze?” Skrstila je ruke na svojim vitkim prsima, sa iznerivranim pogledom u očima koje su bile potpuno iste boje i oblika kao Kolove.

Naslonila sam se na njenog brata, sjećajući se kako mi je Re ispričala da ga je Džo odgajala. Ona se jednostavno ponašala zaštitnički.

„Džo...”

„Ja ne mislim...”

„Džo, uvuci te kandže majke medvjedice.”

Rekao je to tako autoritativnim glasom da nisam bila iznenađena što je naglo zatvorila usta.

Kolovi prsti su mi čvršće stegnuli struk. „Šenon je moja briga, a ne tvoja.”

„A ti si moja briga”, obrazložila je ona, odmjeravajući me pogledom.

„*Neprijatno.*”

Svi su prestali da govore i pogledali u mene.

Preblijedila sam. Da li sam to rekla naglas?

Kol je klimnuo glavom, tresući se od potisnutog smijeha.

Džos, Hana i Liv su prasnule u smijeh i čak je i Džoino mrštenje prestalo dok su joj se usne izvijale u osmijeh. Bila sam postidjena, ali mogla sam da podnesem stid ako je to značilo da će Džo prestati da se petlja u moj odnos sa Kolom.

Na moje olakšanje, tokom sljedećih nekoliko nedjelja Kol nikada nije pomenuo „naš odnos.” Odbijala sam da to nazovem vezom iako sam se vrlo brzo izgubila u blaženoj izdvojenosti od ostatka svijeta sa njim. Njegova pažnja, brižljivost, kočopernost i slatkoća... nikada nisu posustajali. Izgledalo je da je on upravo to što jeste, i morala sam da priznam da je to bilo lijepo.

U redu, bilo je i više nego lijepo.

Kol nije skrivao svoju naklonost prema meni, iako je i dalje zadržavao profesionalnu udaljenost u odnosu na mene pred mušterijama, i nije skrivao da misli kako definitivno idemo ka nekoj ozbiljnoj vezi i kako ću na kraju početi da mu vjerujem. Njegov optimizam je bio nekako zavodljiv.

Kao i njegov dobar smisao za humor i njegova strpljivost i... i, i, i!

Zaista sam željela da mogu da mu pronađem neku manu. Ali dok smo provodili ove nedjelje izlazeći i idući u bioskop, na večere, na piće s prijateljima, ili sjedili u njegovom stanu, gdje sam imala najvreliji seks u životu, nisam mogla da otkrijem ništa što me na njemu nerviralo više od činjenice da je stalno mijenjao kanale na televizoru. A naravno, to je *stvarno* bilo iritirajuće, ali to je bilo jedino što mi je smetalo.

Ali to je bilo nešto sa čim sam mogla da se nosim jer...

Bila sam srećna.

A sa srećom je došla krivica.

Logan je bio u zatvoru dok sam se ja kresala sa prelijepim tatu majstorom.

Nije čudo što se moja porodica i dalje nije trudila da mi se javi. Ja sam srećno živjela svoj život dok je moj brat patio zato što je pokušao da me zaštiti. Moja sestra mi nije poslala poruku od one posljednje kada je tražila da potvrdim da sam živa.

I tako je u posljednjih nekoliko dana briga zbog onoga što će moja porodica misliti ako sazna za Kola potisnula moje zadovoljstvo. Nije bilo važno ako Kol zapravo uopšte nije bio loš momak. Izgledao je tako, a to je bilo sve što je bilo bitno za moju porodicu.

Znala sam da Kol može da osjeti da sam u čudnom stanju, ali na svu sreću on je to pripisivao činjenici da je po prvi put ostao da prenoći u mom stanu. Nisam ga pozvala da ostane kod mene, jer mi se potajno dopadala ideja da mogu ostaviti Kola kad god poželim. Nikada to nisam uradila, ali osjećaj kontrole je postojao. Ako bi Kol ostao kod mene... pa, jednostavno je bilo mnogo teže izbaciti nekoga napolje nego otići iz njegovog stana. Ali prije nekoliko dana Kol je navalio da prenoći. Raspravljali smo se. On je pobijedio. Sada je on mislio da sam ja ljuta dok sam zapravo bila do grla zaglavljena u samooptuživanju.

Dok sam spremala večeru u kuhinji, Kol je sjedio u dnevnom boravku i gledao neku televizijsku komediju. Bio je potpuno opušten ovdje, dok sam se ja ponovo osjećala kao da nam je to prva noć koju provodimo zajedno.

„Tortice, jesi li vidjela moj telefon?” doviknuo je on. „Pogledaj u spavaćoj sobi.”

Poslije nekoliko sekundi spazila sam ga uglom oka. Osvrnula sam se preko ramena i vidjela ga kako stoji u vratima kuhinje, držeći komad platna i gledajući me. Izgledao je zbunjeno.

Pogled mi se ponovo preusmjerio na platno.

Moja... slika.

Žila u vratu je počela da mi pulsira. „Šta to radiš?” prokrkljala sam.

Kol je podigao pejzaž Edinburga. „Da li je ovo tvoje? Da li si ti ovo naslikala?”

Osjetila sam mučninu.

Zabrinutost je zračila iz njega dok mi je prilazio. „Šenon?”

Klimnula sam glavom, ne skidajući pogled sa slike.

„Šenon, ovo je ne vjerovatno.” Glas mu je bio tih, mek, *zapanjen*. „Zašto mi nisi rekla?”

Zapanjen? Oči su mi skrenule na njegovo lice. „Sviđa ti se?”

Kol se naglo nasmijao. „Da li se ti to šališ sa mnom? Sjajno je.”

Dopalo mu se? Dopala mu se moja slika. „Jesi li siguran?” upitala sam tankim glasom.

„Da”, potvrdio je on. „Kao i ostale tri skrivene ispod tvog kreveta.” Pažljivo je spustio sliku na kuhinjski sto a onda mi obavio ruke oko struka, privlačeći me sebi. „Zašto mi nisi rekla da slikaš? Zašto je to tajna?”

Još uvijek sam bila u šoku što mu se dopadaju moje slike.

„Šenon?”

Drhteći, izvukla sam se iz njegovog zagrljaja i nastavila da miješam sos. „Zato...”

Nisam znala čak ni kako da počnem da mu objašnjavam.

Kolove grudi bile su mi naslonjene na leđa kada se sagnuo da isključi kolo na šporetu. „Večera može da sačeka.” Blago me uzeo za ruku i poveo u spavaću sobu. Dok sam ja stajala na vratima spustio se na koljena i izvadio sve moje skrivene slike. Spustio je gomilu blokova za crtanje na krevet. „Mogu li?”

Klimnula sam glavom, dok je srce ponovo počinjalo da mi ubrzano lupa.

Kol je počeo da prelistava moje radove. Poslije nekoliko minuta sjeo je na krevet i zagledao se u mene. Nisam znala šta njegov izraz lica znači. „Osjećam kao da te ne poznajem”, rekao je blago, dodirujući moj crtež mog brata, Logana. „Ovo je očigledno veliki dio tebe...”

Tek tada sam shvatila koliko ukočeno sam se držala, mišića zgrčenih od napetosti. Ispravila sam ruke koje sam držala stegnute u pesnice i neodlučno prišla krevetu. Prešla sam prstima preko crteža Logana. „On je jedini koji me ikada ohrabrivao u tome što radim. Nakon što je djed umro, a zatim i baka... imala sam samo Logana.”

„Ovo je tvoj brat?”

Klimnula sam glavom. „Nekada sam crtala ljude. Sada se više bavim poluapstraktnim pejzažima.” Pogledala sam prema slici urađenoj akrilnim bojama koju je Kol naslonio na zid.

„Nikada nisam slikala dok se nisam preselila ovamo.”

Pocrvenila sam od zadovoljstva vidjevši iznenađenost na njegovom licu. „Ne bi se reklo.”

„Stvarno misliš da sam dobra?”

„Dobra?” Kol je zbunjeno odmahnuo glavom. „Šenon, ti predivno slikaš. Zašto... zašto nikada nisi nastavila sa tim?”

Dok su mi njegove pohvale odzvanjale u glavi morala sam da pognem glavu kako bih izbjegla njegov pogled. Nisam željela da on zna koliko mi ovo znači, ili koliko me tjera da poželim da se privijeni uz njega i cijelog ga izljubim. „Poslije srednje škole odlučila sam da ne idem na univerzitet kao moje prijateljice. Htjela sam da imam neko životno iskustvo, radno iskustvo. Plan je bio da paziram dvije godine a onda se prijavim u umjetničku školu.” Uzdahnula sam, dok su mi bezbrojna kajanja pritiskala grudi. „Nekako sam dopustila da mi to izmakne. Bilo je lakše imati posao i nešto novca i biti u vezi nego razmišljam o studijama i zadužiti se zbog njih. Ali kad sam postala malo starija shvatila sam da nisam srećna. Srećnom me činilo da budem kreativna i željela sam da to bude stvarni dio mog života.” Podigla sam pogled ka Kolu i on se trznuo zbog gnjeva u mojim očima. Moje riječi su zvučale oštro čak i u mojim sopstvenim ušima. „Kad sam odlučila da hoću da konkuriram za

umjetničku školu bila sam sa Olijem. On je nalazio moje crteže ostavljene svuda po kući i rugao im se i omalovažavao ih. Stalno mi je iznova govorio da nisam dovoljno dobra, da nisam talentovana... a ja sam sebi dopustila da povjerujem tom kućinom sinu."

„Nadam se da ga nikada neću pronaći, Šenon." Kolov glas je bio grub, riječi mu je zagušivao njegov vlastiti gnjev. „Jer ću inače da završim ono što je Logan započeo."

„Nemoj to da govoriš." Posegnula sam za njegovom rukom i on je sklopio prste oko mojih. „On nije vrijedan toga."

„Nije vrijedan ni ovoga", prasnuo je Kol. „Da skrivaš svoj talenat ispod kreveta kao da je to nešto čega treba da se stidiš." Njegove oči su gorjele dok je gledao u moje. „Znao je da si previše dobra za njega i da ćeš se jednog dana prenuti i sama to shvatiti. Zato je davao sve od sebe da učini da se osjećaš malom i bezvrijednom - da učini da se osjećaš srećnom što si s njim, dok je istina bila upravo obrnuta."

„Kole..."

„Ovo." Zgrabio je blok za crtanje. „Ovo će od sada da bude vidljivo, i ako želiš da ideš u umjetničku školu naći ćemo način da se to ostvari. Ja sam i dalje u kontaktu sa nekim od mojih profesora iz Edinburga - držim tamo svake godine specijalnu radionicu o umjetnosti tetovaže. Pronaći ćemo način", obećao je. „Ako je to ono što želiš."

Grudi mi je ispunilo toliko osjećanja da sam ostala bez daha. Zaprepašteno sam zurila u Kola. „Da li si ti stvaran, Kole Vokeru?"

Uputio mi je onaj svoj brzi polovični osmijeh. „Ovo je baš zabavno. Svakog dana te gledam i pitam se da li si ti stvarna."

„Nemoj." Stisnula sam mu ruku. „Rasplakaćeš me."

„Hoću sve da znam."

„Sve?"

Mišić u njegovoj vilici se zategnuo. „O drugima. Tvojim bivšim."

Uzbunjena, izvukla sam ruku iz njegove. „Zašto?"

Odlučnost u njegovim očima samo se pojačala na moje uzmicanje. „Zato što moram da znam sa čim imam posla. Moram da znam šta su ti oni uradili."

„Ne." Odmahnula sam glavom, spremna na povlačenje. „Ti *hoćeš* da znaš, a ja nisam sigurna da sam raspoložena za taj razgovor."

Kol je sklonio moje blokove i nježno ih spustio na pod kao da su to dragocjena umjetnička djela, a zatim mi se primakao bliže na krevetu. Prsti su mu se sklopili oko mog zglavka i povukao me prema sebi dok nam se kukovi nisu dodirnuli. „Moram da znam." Prešao mi je zglavcima prstiju preko jagodične kosti zagledavši se duboko u moje oči. „Moram da znam kako bih pokušao da uklonim svu štetu koju su napravili."

Oči i nos su me pekli dok su njegove oči prodirale preblizu mojim ogoljenim emocijama.

„Ako saznaš..." Odmahnula sam glavom pokušavajući da se odmaknem, ali on me nije puštao. „Kole." Pokušala sam da mi glas zvuči odlučno, ali on me čvršće uhvatio. „Ako saznaš kakva sam budala bila... Drugačije ćeš me posmatrati."

„Neću."

„Hoćeš."

„Šenon.“ Čvrsto me uhvatio za bradu i znala sam da gubi strpljenje za moje nisko mišljenje, ne samo o sebi, nego i o njemu, koje sam posredno sama priznala. „Neću.“

Istrgla sam bradu iz njegove ruke i pogledala u stranu, ali nisam se odmakla. Popustila sam. U nekom trenutku on će saznati. To je uvijek samo bilo pitanje vremena. „Moj prvi dečko bio je Juen. Momak koji je onog dana došao po mene u Skotland strit. On je bio tipični izdajnik i nije mi ostavio dubok ožiljak. Ali Nik je bio sljedeći i on mi definitivno jeste ostavio ožiljak.“ Duboko sam udahнула da se obodrim. „On je bio prvi momak sa kojim sam imala seks. Mislila sam da ga volim.“ Zakolutala sam očima na sopstvenu naivnost. „Bio je u rok grupi. Bio je zgodan i previše šarmantan za sopstveno dobro. Rekao mi je da me voli noć prije nego što sam ga uhvatila kako tuca neku plavušu u toaletu na jednom od svojih nastupa.“

Osjetila sam kako se Kolovi prsti zarivaju u moj struk i kada sam pogledala vidjela sam uzrujanost u njegovim očima.

Boljelo ga je zbog mene.

Nešto... nešto *veliko* mi je pritiskalo grudi.

Htjela sam da ga obgrlim rukama i nikada ne pustim, a ipak sam istovremeno željela da pobjegnem nekuda od ovog čovjeka koji je izgledao previše dobar da bi bio stvaran.

„Nisam naučila lekciju“, nastavila sam, sada promuklim glasom - pogođena prošlim i sadašnjim događajima. „Nekih godinu dana kasnije počela sam da izlazim sa Brusom. On je bio motorista - svi su ga zvali Ber⁹ jer je bio ogroman. On je zaista bio oduševljen sa mnom. Na početku.“ Žalosno sam se osmijehnula. „Moj rast ga je navodio da se osjeća zaštitnički i moćno u isto vrijeme. Uvijek mi je govorio kako sam slatka i seksi, kako sam zabavna, pametna, ljupka. Bio je pun komplimenata. Tako da mi nije smetalo što je bio deset godina stariji od mene i motorsita koji voli zabavu. Zaljubila sam se u njega. Našao mi je posao u studiju za tetovažu njegovog najbolje prijatelja i zabavljali smo se osamnaest mjeseci.“

„Posljednjih četiri je proveo tucajući pravu i valjanu motoristkinju iza mojih leđa. Zaključio je da je ona bliža njegovoj brzini, pa me ostavio, a uz to i rekao svom najboljem prijatelju da me otpusti.“

Kol je izgledao kao da je spreman da nekoga ubije.

„Da li si siguran da želiš da nastavim?“

Klimnuo je glavom, a raspoloženje mu je na moje oči munjevitom brzinom postajalo sve lošije.

Što se mene tiče... pa, mislila sam da će biti teže otkriti sve ovo Kolu. Bila sam prevazišla svoja prošla razočarenja do Olija, a ovih posljednjih nekoliko mjeseci sjećanja na ono što sam dopustila da mi se dogodi palila su mi utrobu poput kiseline. A ipak sam sjedeći ovdje sa Kolom shvatila da je nekako tokom posljednjih nekoliko nedjelja ta gorčina počela da nestaje.

Osjetila sam napetost shvativši to.

Dopuštala sam sebi da zaboravim zbog Kola.

---

⁹ *Bear*, engl. medvjed - prim. prev.

Ne budi ponovo glupa - moraš da se sjetiš, da držiš podignut gard. Kada se osjetiš sigurnom onda te povređuju. Svaki put.

Nagonski sam pokušala da se povučem od Kola, ali njegov stisak oko mog struka je postao čvršći.

Izdahnula sam, toliko zbunjena, toliko nevjerovatno pometena zbog svih emocija koje su ključale u meni. Trebalo bi da budem uplašena od Kola a ipak...

„Dobro”, nastavila sam ja. „Onda je došao Rori. Bili smo zajedno samo nekoliko mjeseci prije nego što sam primijetila da mi stalno nestaje novac iz tašne. Na kraju sam otkrila da me Rori potkrada iako je imao unosan posao sa strane kao diler droge. Tada sam saznala da je on bivši robijaš. Pobjegla sam bestraga od njega i utrčala pravo u naručje dragom Oliju. A o njemu sve znaš.”

Poslije nekoliko sekundi napetog ćutanja Kol je rekao: „To je samo niz nesrećnih slučajeva, Šenon.”

Ovog puta sam se zaista izmakla, poskočivši sa kreveta uz razočarani uzdah. „Loša sreća? Ne, Kole, to znači da imam užasan ukus za muškarce.”

„Isključujući ovog trenutno prisutnog”, progundao je on ustajući sa kreveta.

„Nemoj”, prasnula sam ja okrenuvši se i krenuvši nazad u kuhinju da završim spremanje večere.

„Nemoj šta?” Krenuo je za mnom.

„Da budeš tako dječaćki šarmantan.”

„To je pomalo teško. Ja *jesam* dječaćki šarmantan.”

Huknula sam i baš namjeravala da uključim kolo kada su me njegove snažne ruke obujmile i podigle u vazduh. Uz glasan uzdah spustila sam se na Kolovo rame. „Šta to radiš?”

„Nosim te u krevet. Večera može da sačeka.” Potapšao me po zadnjici i krupnim korakom krenuo nazad u spavaću sobu.

„Pusti me”, zarežala sam ja.

„Ne. Prvo: pogled na tvoje prelijepo radove ozbiljno me napalio. Stvarno volim talentovane žene.” Pomilovao me po zadnjici prije nego što me spustio na krevet. Zurila sam u njega, pitajući se kako smo prešli od emotivnih ispovijesti, zbrkane zbunjenosti i ljutite ozlojeđenosti na ovo. Spustila sam pogled na njegove ruke kada je počeo da otkopčava svoje farmerke. „Kao drugo, jebanjem ću istjerati svaku lošu uspomenu na te bezvrijedne dripece iz tebe, čak i ako mi za to bude potreban čitav život. Počevši od noćas.”

Usta su mi se iznenađeno otvorila na komentar o čitavom životu. „Kole...”

„Ćuti, tortice”, promrmljao je on uvlačeći se u krevet i penjući se na mene. „Sve što kažeš će me samo učiniti odlučnijim.”

Naglo sam se probudila, a srce mi je tuklo tako jako da je to bilo jedino što sam mogla da čujem. Koža mi je bila ljepljiva od znoja i dahtala sam da dođem do vazduha.

Kad su mi se oči privikle na tamu, vidjela sam da sam u svojoj spavaćoj sobi. Kol je spavao pored mene. Bio je iscrpljen nakon što me čitave noći tucao do ludila. Ja sam takođe bila iscrpljena. Zbog toga sam zaspala čim sam spustila glavu na jastuk.

Ali košmar se vratio.

Nisam ga imala nedjeljama. Otkad sam počela da se viđam s Kolom.

S mukom sam progutala pljuvačku i provukla uzdrhtalu ruku kroz vlažnu kosu. Mora da je svo ono pričanje o mojim bivšim podstaklo povratak noćne more.

Nisam imala pojma šta da radim.

Sve je izgledalo dobro i lijepo sa Kolom, ali zar nije i sa ostalim prije nego što je postalo loše? Trebalo bi da ga ostavim. Trebalo bi da...

Opustila sam se i počela da duboko udišem i izdišem, osjećajući kako rad srca počinje da mi se usporava, i tada sam čula poznato stenjanje praćeno tihim zviždukom. Polako je stenjanje postajalo glasnije a zviždanje je imalo sve viši ton dok nije počelo da liči na cijukanje.

Kol se promeškoltio pored mene i zastenjao. Nevoljno je otvorio oči i naškiljio prema meni. „Šta je jebote to?“ upitao je glasom promuklim od sna.

Frknula sam kroz nos i ponovo legla. „To su Re i Majk.“

Užasnuti izgled njegovog pospanog lica bio je tako komičan da sam prasnula u smijeh.

Stenjanje i cviljenje je odmah prestalo. Nešto je zalupalo u zid između Reine i moje sobe. „Zaveži jebote!“ začuo se njen prigušeni uzvik.

To nas je oboje natjeralo u smijeh. Skupila sam se uz Kola, pokušavajući da prigušim kikut naslanjajući usta na njegov vrat dok se on i sam tresao od prigušenog smijeha.

I tek tako, moja noćna mora i brige bili su privremeno zaboravljeni.

Poglavlje 16

Osjetila sam blagi pritisak u donjem dijelu leđa, i shvatila da udišem miris Kolove kolonjske vode.

„Mislio sam da bi mogla večeras da dođeš kod mene kad završim sa džudom”, promrmljao mi je na uho.

Sklonila sam se od njega, sagnuvši glavu niže nad fasciklu na kojoj sam radila. Bila sam skoro završila digitalizaciju Stjuove dokumentacije. Da nisam mogla da trpim razna ometanja, završila bih još prije nedjelju dana ili više. Kol nije prihvatao moj nagovještaj u značenju: „Zauzeta sam. Ne želim da me dodiruješ.” Studio je bio tih i nije bilo nikog u blizini da svjedoči tome kako me pritisnuo uz prijemni pult.

„Šenon”, rekao je upozoravajućim glasom zabijajući mi prste u kukove.

Nisam obraćala pažnju na nalet uzbuđenja koje sam osjetila od njegovog dodira. Zapravo, ovih dana nisam obraćala pažnju ni na šta osim na njega.

Održavši riječ, Kol se javio mentorki na koledžu umjetnosti i raspitao kakve su mi šanse da budem primljena na predavanja iz slikarstva. Ona je bila dovoljno ljubazna da mi pošalje informacije o radovima koje treba da priložim da bih konkurisala za upis kao i informacije o sistemu studentskih kredita. Propustila sam prijemni rok za ovu godinu, ali nakon što sam razgovarala sa Kolom i bila zaražena njegovim poletom, odlučila sam da ću pripremati potrebne materijale tokom sljedećih devet mjeseci koje ću priložiti, zajedno sa diplomom iz srednje škole, na konkursu za prijem sljedeće školske godine.

Kol me takođe odao Re i Sajmonu, i Re je insistirala da koristim dnevni boravak da radim u njemu pošto je bio prostraniji i imao lijep pogled sa balkona. Ostavila me bez riječi tolika njihova podrška, ali naročito od Kola, koji je izgleda bio i više nego odlučan da izbriše svu negativnost koju mi je u nasljeđe ostavio Oli.

Njegova vidljiva posvećenost tome da me učini srećnom do krajnosti me uplašila.

To je bio razlog da sam se ja, kada bi ga većina djevojaka - no ja mu *nisam* bila djevojka - zasipala zahvalnošću i pažnjom, počela udaljavati od njega. Potreba da se zaštitim je bila nagonska. Isprva nisam čak ni shvatila da to radim.

Počelo je sa sitnicama... kao što je to što ga nisam gledala u oči dok smo pričali na poslu i što sam pronalazila načine da pustim njegovu ruku kad god bi on posegnuo za mojom. Onda sam počela da smišljam izgovore da ne idem kući sa njim, i da on ne ide kući sa mnom. Dvije večeri nedjeljno on je išao na džudo, a druge dvije je išao na kik-boks. Ranije smo se nalazili kod njega u stanu kada bi završio, ali sada sam koristila predavanja kao izgovor da provedemo noć razdvojeni.

Kol je bio strpljiv.

Nisam znala koliko će to da potraje. Postojala je mogućnost da ga strpljenje jednostavno izda.

„Trenutno radim na crtežu Rojal Majla”, požurila sam da se izgovorim što se neću vidjeti sa njim te noći. „Drugi put.”

„Re kaže da si ga završila.”

Dođavola, Re.

„Pa... umorna sam zbog toga. Mislim da ću jednostavno provesti mirnu noć kod kuće.” Napela sam se, čekajući njegovu reakciju.

Njegova reakcija je bila to da me zagrlji i poljubi u čelo. „U redu. Ali u nedjelju imaš slobodan dan. Sajmon me mijenja tako da mogu da te povedem na ručak kod Elodi i Klarka.”

Kao da je osjetio moje predstojeće odbijanje, nastavio je. „Već sam rekao Elodi da dolaziš, tako da te je planirala. Takođe je to rekla svima drugima. Hana zaista jedva čeka da te vidi, a Džos se nadala da ćeš pročitati nekoliko poglavlja iz njene nove knjige dok ste tamo i reći joj šta misliš o njima.”

Okrenula sam se u njegovom naručju i shvatila da pokušava da potisne smiješak. Potpuno me nadigrao i znao je to. Šire se osmijehnuo na moje mrštenje i primakao mi se bliže. Disanje mi je postalo isprekidano kad sam osjetila njegovu ruku na butini. Zavukao ju je ispod moje suknje vrhovima prstiju mazeći meku kožu na unutrašnjoj strani moje butine dok je podizao ruku sve više.

„Kole”, prodahtala sam, i posegnula za njegovom rukom samo da bi me on uhvatio drugom rukom i pritisnuo moj dlan sebi na grudi.

Pognuo je glavu, primičući naša tijela još bliže jedno drugom, a ruka mu je krenula još više uz moju butinu dok mi je ljubio vrat. Zadrhtala sam dok su se ti poljupci peli sve više i na kraju mi je počeo grickati uvo. „Što se tiče ovog noćas...”, šapnuo je i zavukao mi prste pod gaćice. „Da li si sigurna da si preumorna?”

Trznula sam kukovima iznenađena dodirom njegovog hladnog palca na klitoris. Uspaljenost i šok držali su me pribijenu uz njega dok se igrao sa mnom u sred bijelog dana u studiju. „Kole”, prodahtala sam stežući mu košulju prstima. Čitavo tijelo mi je gorilo, a butine su mi drhtale dok sam vrtjela kukovima pod njegovim dodirom.

Njegove usne su okrznule moje, dražeći me. „Shvatiću ovo kao: ‘Ne, nisam preumorna.’”

Obeznanjena od požude, sklopila sam ruke iza njegove glave i povukla ga u pravi poljubac dok sam se sve više bližila vrhuncu.

Svršila sam zadihano zaječavši na njegove usne dok mi se donji dio tijela trzao pritisnut uz njega.

Kol je zastenjao izvlačeći ruku ispod moje suknje i namještajući je. Ponovo me poljubio, a dodir njegovih ruku je bio umirujući i prijatan dok je njima klizio niz moj struk i po leđima.

Najzad sam ponovo došla sebi. Ukočila sam se. Upravo sam ga pustila da me dovede do orgazma na javnom mjestu i ništa nisam uradila da ga zaustavim. Iskreno, bila sam izbezumljena od želje za njim.

Toliko o udaljavanju od njega. Ili donošenju odluke u vezi sa onim što želim.

Bila sam u potpunom haosu.

Spustivši posljednju stranicu iz nevelikog svežnja koji je sadržao nekoliko poglavlja, pogledala sam Džos koja je sjedila za nahtkasnom u uglu. Bile smo u dječijoj sobi u kući

Elodi i Klarka Nikolsa, i Džos je nestrpljivo čekala dok sam čitala prva tri poglavlja njenog najnovijeg rukopisa.

„Znam da se razlikuje od svega što sam radila ranije.”

„Da.” Ozbiljno sam klimnula glavom. Onda sam se nacerila. „Ali dopada mi se.”

Džos je ustala, a pogled njenih sivih očiju je bilo teško protumačiti. „Stvarno?”

„Definitivno.” Dodala sam joj svežanj stranica. „Još uvijek ima tvoj jedinstven stil - mračni humor, stvarnu dimenziju, nekako nesentimentalnu sentimentalnost. Ali dodala si akciju i misteriju i borbu i intrigu. Sviđa mi se. Jedva čekam da pročitam ostatak.”

Spor, zadovoljan osmijeh ozario je Džosino lice. „Pa, prvo moram da ga napišem. Samo sam htjela čitalačko mišljenje prije nego što nastavim dalje - od nekoga kome mogu da vjerujem. Kol je rekao da tebi definitivno mogu da vjerujem.”

Neprimjetno sam pocrvenila zbog te Kolove pohvale. Ponekad je činio da osjećam ogromnu krivicu zbog toga što i ja ne vjerujem njemu zauzvrat. *Hm, ponekad? Bolje rečeno stalno.*

„Hvala ti što imaš povjerenja u mene.”

I kao da mi čita misli, Džos se nasmiješila. „Možda bi ti mogla pokušati da vjeruješ Kolu.”

„Da li ti je nešto rekao?” Mogla sam da osjetim kako sam se u sebi sva naoštrila. Moje stvari su moje stvari. Nije bilo na Kolu da ih prepričava drugim ljudima.

„Ne mnogo. Ali on je okružen brojnim ženama koje su ga obožavale otkad je bio dijete, tako da smo sklone da pomalo guramo nos u njegova posla.” Iscerila se, kao da je to nešto zabavno. Ja se nisam baš slagala sa tim. „Uspjele smo da saznamo ono što sam ja već sumnjala: ne vjeruješ mu zbog teškog raskida kroz koji si prošla.”

Napetosti je polako nestalo iz mene. „Ali da li je to sve što je rekao?”

„Da, Kol ne otkriva pojedinosti. Ne bi ti to uradio. Ipak, ja nisam glupa, Šenon. Znam da riječ težak u slučaju tvog raskida zaista znači *težak*.” Utješno me stegnula za rame. „Ali možeš vjerovati Kolu. Stalo mu je do tebe.”

Nisam odgovorila, jer nisam znala šta da kažem. Grudi su počele da me bole dok smo išle niz stepenice i do ušiju nam je dopro zvuk smijeha i razgovora. Kol je zasluživao da bude sa nekim ko mu, ne samo vjeruje, nego mu se takođe i prepušta na način na koji je on bio spreman da zauzvrat prepušta sebe.

O Bože.

Da li je već vrijeme? Da li treba da odem?

Osjetivši mučninu na tu pomisao, shvatila sam da mi je potrebna sva snaga i hrabrost da se osmijehnem Kolu dok me Džos uvodila u trpezariju. Prostorija je bila ispunjena jednim velikim stolom za objedovanje i jednim manjim u dnu prostorije za kojim su sjedila djeca. Izgleda da sam došla u jedan od onih rijetkih dana kada su svi bili slobodni za ovaj nedjeljni ručak.

Kol me smjestio pored sebe, a sa druge strane su mi sjedile Hana i Sofija. Elodi je na neki čudesan način uspjela da postavi hranu ispred svakoga od prisutnih.

„Nejte, ispričaj im onu šta-ako priču”, zakikotala se Olivija obraćajući se svom mužu.

Nejt se osmijehnuo sa druge strane prostorije, a ja sam pratila njegov pogled. Njegova i Olivijina ćerka Lili, mala tamnokosa ljepotica od nekih sedam godina, kikotala se sa svojom sestrom Džanueri, i Džosinom i Brejdenovom ćerkom Bet. Vidjevši da joj je pažnja zaokupljena na drugoj strani, Nejt klimnu glavom.

Liv pogleda u mene. „Upravo smo se vratili sa vikend putovanja u Ardžil.”

„Dakle, bili smo u Danunu”, objasnio je Nejt. „Liv je bila na dokovima sa Džanueri jer se Džan još pomalo plaši vode. Zato sam poveo Lili na jezero u čamcu sa veslima da je učim da peca. A Lili prolazi kroz svoju šta-ako fazu.”

„Šta je šta-ako faza?” upitala sam ja.

„Šta-ako fraza”, uključio se Brejden, „je faza kroz koju prolazi većina djece. Čitav dan, svakog dana, naizgled čitave mjesece, ona postavljaju šta-ako pitanja.”

Nasmijala sam se i dala Nejt u glavom znak da nastavi.

„Dakle Lili i ja smo bili na čamcu i ona mi je postavila bezbroj pitanja, a ja sam pokušavao da na njih odgovoram što strpljivije. ‘Tata’, rekla je, ‘šta ako ne uhvatimo nijednu ribu?’ ‘Onda će u jezeru da ostane jedna riba više.’ ‘Tata, šta ako izgubimo jedno veslo?’ ‘Onda ću da se poslužim onim koje nam je preostalo da nas vratim na dokove.’ ‘Tata, šta ako izgubimo oba vesla?’ ‘Onda ćemo odveslati nazad rukama.’ ‘Tata, šta ako naiđe neki brodić?’ ‘Onda ćemo mu se skloniti s puta.’ ‘Šta ako nam bude stvarno blizu?’ ‘Sklonićemo mu se s puta stvarno brzo.’ ‘Tata, šta ako ti ne vidiš taj brodić?’ Do tada sam već izgubio strpljenje. ‘Lili’, rekao sam, ‘mislio sam da hoćeš da se naučiš pecanju. Čemu sva ova pitanja?’ ‘Zato, tata, što je iza tebe veliki brod.’ Pogledao sam preko ramena i tamo je bio trajekt za Danun!”

Svi smo prasnuli u smijeh kada je Nejt počeo da pokazuje rukama. „Počeo sam da veslam iz sve snage da nas sklonim s puta trajektu, a Lili je samo sjedila mirna kao što se samo može zamisliti.”

Dok sam se naslonjena na Kola tresla od smijeha, mogla sam da vidim kako roditelji za stolom u potpunosti shvataju takve razgovore. Ne vjerujem da sam ja kao dijete ikada prošla kroz šta-ako fazu. Moji roditelji nisu bili pričljivi, tako da se vjerovatno nisam ni trudila da im postavljam pitanja.

Olivija je brisala suze od smijeha iz očiju. Iako je vjerovatno već bezbroj puta čula tu priču, i dalje joj je bila urnebesno smiješna.

„Pa, pošto danas sjediš ovdje sa sigurnošću možemo pretpostaviti da ste se ti i Lili sklonili trajektu s puta”, suho je rekla Džos.

„Jedva. Izvukli smo se za dlaku jer je moja ćerka pametnica baš kao njena majka.”

Liv slegnu ramenima. „Nisam ja kriva što je naslijedila moj čudesni smisao za humor.”

Naše kikotanje je prekinuto glasnim zveketom na kraju stola. Elodi je držala ruku s bolnim izrazom, očiju razrogačenih od šoka, lica poblijedjelog i sjajnog od znoja.

„Elodi.” Brejden, koji joj je bio najbliži, odgurnuo je stolicu u istom trenutku kada je Klark požurio ka njoj sa druge strane prostorije.

Duboka nelagoda mi se javila u stomaku dok smo gledali kako joj Brejden i Klark postavljaju pitanja.

Klonula je u njihovim rukama, naizgled nesposobna da govori od bola.

„Zovite hitnu pomoć”, viknuo je Brejden, ali Marko je već izvadio svoj telefon.

Zapanjeno sam pogledala u Kola. On je zurio u Elodi s panikom u očima, i sam blijedog lica.

Džo se odjednom našla pored njega, čvrsto ga stežući za ruku.

U Kolovom stanu je vladala sumorna i teška atmosfera. On je ležao na svom krevetu zureći u plafon, dok sam ja ležala kraj njega ne znajući šta da kažem.

Hitna pomoć je odvela Elodi u bolnicu; njen muž, Hana, Deklan, Eli, Brejden i njihovi bračni saputnici i djeca krenuli su za njom. Djeca su plakala jer su znala da se dogodilo nešto loše, a roditelji su pokušavali da budu pribrani radi njih.

Mi drugi smo ostali.

Kol je ćutao.

Ćutao je kad je Džo predložila da odemo kući, a ona će nam javiti ako bude bilo ikakvih novosti. Ćutao je i u taksiju cijelim putem do svog stana. Ćutao je već posljednjih petnaest minuta.

Znala sam da je blizak sa Nikolšovima; samo jednostavno nisam shvatala dubinu te povezanosti do sad. Plašio se za Elodi, a ja sam znala da ne mogu ublažiti te strahove čak i ako pokušam. „Da ti donesem nešto?” Odmahnuo je glavom.

„Biće ona dobro”, šapnula sam, nadajući se da sam u pravu. „Ti to ne znaš”, odgovorio je on. „Moja mama je imala srčani udar. Nije ga preživjela.”

„Elodi nije tvoja mama.”

„Tačno”, frknuo je, zvučeći gorko. „Znam to. Zbog toga je ovo jebeno gore.”

Ne shvatajući, upitno sam šapnula njegovo ime.

Njegove zelene oči pronašle su moje i trznula sam se vidjevši bol u njima. Automatski sam potražila njegovu ruku. „Elodi Nikols je sve ono što moja majka nikada nije bila. Prava majka. Sjajna majka. Nježna i saosjećajna. Odana. Ona je uključivala ljude u svoju porodicu kao da je to nešto što svi rade, kao da nije nikakva velika stvar da otvoriš svoj dom neznancu.”

Vidjevši suze u njegovim očima, osjetila sam stezanje u grlu i suze zapekoše i moje oči.

„Kakva je bila tvoja mama?” Nisam bila sigurna da hoću da znam, ali sam definitivno znala da *moram* da znam.

Teško je uzdahnuo i ponovo pogledao u plafon. „Sebična. Ogorčena. Pijana.”

Čvršće sam mu stegnula ruku, a njegovi prsti se u odgovor zariše u moju ruku.

„Dok sam odrastao, nikada nije bila uz mene. Džo se uvijek brinula za mene, starala se da budem okupan i obučen i nahranjen. Starala se da imam sve što mi treba za školu. Mama je postepeno počela da pije sve više, naročito kad smo se preselili iz Glazgova u Edinburg.”

„Ti si iz Glazgova?” iznenađeno sam rekla.

Klimnuo je glavom. „Ne sjećam se svog tate. Uhapšen je zbog oružane pljačke kad sam imao nekih dvije godine. Znam da nije bio fin čovjek jer sam, kad sam malo odrastao, konačno dobio malo pažnje od svoje majke. Ali ne dobre pažnje.”

Odjednom sam osjetila mučninu.

„Imao sam trinaest godina, blizu četrnaest, a izgledao sam mnogo stariji. U četrnaestoj sam bio visok kao Džo.” Uputio mi je tužan osmijeh. „Bio sam pravi štreber. Nisam išao nigdje osim u kuću svog drugara da igram video igre ili radim na stripu koji smo pravili.”

Osmijehnula sam se. „Zvuči kao da si bio veoma sladak.”

„Bio sam stvarno povučen.” Njegov osmijeh je nestao. „Stalno sam brinuo. Džo se raspadala od posla pokušavajući da sastavi kraj s krajem, jer je mama do tad već bila alkoholičarka koja ne ustaje iz kreveta. Uvijek smo je dizali sa poda u kuhinji, čistili za njom kad povrati... U svakom slučaju, Džo je pokušala da me zaštiti, ali to me samo natjeralo da brinem zbog svog pritiska kom je ona bila izložena. I uvijek je izlazila sa muškarcima koji imaju novca a ja sam znao zašto. Jednostavno sam se osjećao kao govno... Želio sam da sam stariji kako bih mogao da pomognem, znaš.”

Pružila sam ruku i pomilovala ga po obrazu, potiskujući suze saosjećanja.

„Nama se dešavalo sve to, a drugi klinci mog uzrasta su djelovali toliko nezrelo. To je učinilo da se pomalo izolujem, sve dok mi nije postalo prilično neprijatno u društvo.”

„To ne mogu čak ni da zamislim.” Kunem se da mi se srce stenulo u grudima zbog njega.

„Nije mi bilo od pomoći to što je majka počela da me zlostavlja. Pokušavao sam da to sakrijem od Džo jer nisam htio da se ona nosi još i sa tim... i bilo me stid.”

Sada više nisam mogla da zaustavim suze. „Kole?”

Pogledao me, i izraz lica mu je bio turoban. „Rekla je da sam kao on. Moj tata. Da sam bezvrijedan, da sam ništa. I udarala me. Ipak, više puta sam joj uzvraćao. Ja nisam bio kao on. Nikada neću biti kao on.”

Progutala sam jecaj saosjećanja i krivice. „A ja sam rekla... rekla da...”

„Psst.” Kol se namrštiio i obgrlio me rukama. Spustila sam glavu na njegov vrat i počela da plačem zbog svega kroz šta je prošao i kroz šta sam ga ja natjerala da prođe. „Dušice, nemoj, ubijaš me time.”

„Izvini.” Zagrcnula sam se, očajnički pokušavajući da se kontrolišem.

Protrljao me po leđima. „Izbaci to iz glave. Zauvijek.”

„Nisam tako mislila.”

„Znam.” Odmaknuo me od sebe tako da sam mogla da vidim istinu u njegovim očima.

„Šenon, ja *znam*. To nije isto, ali shvatam kako je kada neko ko bi trebalo da te voli čini da se osjećaš malo i bezvrijedno.

Kada te povređuju nezainterosovanošću i nasiljem. *Znam*. A to znači da tačno znam zašto se ti toliko braniš.” Obrisao mi je suze palcem. „Ti si dobra osoba. Uopšte nisi kao ona. Ona je činila da bude zaista teško voljeti je, i izazivala mi je mnogo krivice zbog toga.”

Šmrcnula sam. „Da li je Džo saznala? Da te ona udarala.”

„Zapravo, Kam je to otkrio. On nam je bio komšija. Otkrio je to i rekao Džo. Pa, mislio je da Džo to zna, i izgrdio je zbog toga, potpuno je uništio, tako da sam ja izgrdio *njega* i on je davao sve od sebe da joj se iskupi zbog toga. On je potpuno promijenio našu situaciju. Mnogo mu dugujemo.”

„A tvoj tata?”

Kolovo lice se namračilo. „Tukao je Džo kad je bila dijete. Mik je to saznao i prebio ga je na mrtvo ime i on je otišao. Nedugo poslije toga, završio je u zatvoru.” Ruka mu se stegnula na mom kuku. „Vratio se kada mi je bilo četrnaest godina. Pokušavao je da ucjenjuje Džo. Rekao je da će, ako mu ona ne da novac, doći po mene i odvesti me.”

„O moj Bože.”

„Džo je pokušala da ga otjera od mene, pokušavala je iz sve snage da je on ostavi na miru, a on je napao kad je vrijeme koje joj je dao isteklo.”

Ne može se opisati riječima koliko sam bila šokirana svim ovim što mi je otkrio. Nikada ne bih pretpostavila da je bilo toliko mračnih stvari u Kolovoj prošlosti. „Ona te stvarno voli”, šapnula sam, opet sa suzama u očima, ali ovog puta zbog zahvalnosti i poštovanja prema Kolovoj sestri.

„O da.” Nasmijao se, ali mogla sam da mu vidim u očima da su ga emocije savladale.

„Ona je ratnica kada sam ja u pitanju. Uvijek je bila. Bela je najsrećnija djevojčica na svijetu.”

Osmijehnula sam se u znak slaganja prije nego što sam natjerala sebe da upitam: „Šta se dogodilo sa tvojim tatom?”

„Džo je otišla kod Džos i Brejdena. Brejden je pozvao Kama i Mika i njih trojica su se pobrinuli za to. Nisam pitao i ne želim da znam šta se dogodilo. Samo znam da su nas zaštitili i nikada više nismo čuli za tog čovjeka.”

Odjednom se okrenuo tako da je sada bio nagnut iznad mene, očiju usplamtjelih od strasti koja je učinila da se sva ukočim, zaledim ispod njega. Drhtavim rukama mi je sklonio kosu s lica. „Zbog toga moraš da znaš da te nikada neću tako povrijediti. Moraš da vjeruješ u to, Šenon.” Sagnuo se, njegove usne su lebdjele iznad mojih, a sljedeće riječi je molećivo prošaptao na moja usta. „Molim te vjeruj u to.”

Zureći u njegovo prelijepo lice i njegove blage oči, osjetila sam kako me preplavljuju sjećanja na prethodne nedjelje. Njegova strpljivost, njegova nježnost, njegova saosjećajnost, njegova postojanost... sve to je bilo mnogo veće od seksi, kočopernog, samouvjerenog tatu majstora kog je vidio ostatak svijeta.

I kao da sam udarena u grudi, ostala sam bez daha od shvatanja da mu vjerujem.

Vjerovala sam mu.

Uplašena, ali osjećajući veću potrebu da umirim njega nego da se sama umirim, obavila sam mu ruke oko vrata i pritisnula usta na njegova u sporom, slatkom poljupcu. Kada sam se odmakla, pogledala sam ga pravo u oči i rekla sa žestinom koja je iznenadila i mene samu: „Ti nisi ništarija. Ti si čudesan. Niko ko te upoznao ne može da te ne obožava...”

„Šenon...”

„Ti podstičeš odanost u ljudima s dobrim razlogom, Kole, a tvoja majka je ta koja je u tome izgubila. Propustila je priliku da voli jednog stvarno, stvarno kul dječaka.” Osmijehnula sam se kroz suze. „I pametnog, dobrog čovjeka. Nemoj da osjećaš krivicu što osjećaš više toga prema Elodi Nikols nego prema sopstvenoj majci. Elodi zaslužuje tvoju ljubav. Po svemu sudeći, tvoja majka je nikada nije zasluživala.”

Zadrhtao je pored mene, dok je spuštao lice na moj vrat i čvrsto me obuhvatao rukama.

Zagrlila sam ga, ulivajući svoju ljubav u njega, uprkos tome što su svi moji strahovi vrištali na mene da to ne radim. „Vjerujem ti, Kole”, šapnula sam. „Vjerujem ti.”

On je u odgovor nekako uspio da još tješnje privije svoje tijelo uz moje.

Bosnaunited

Poglavlje 17

Probudila sam se i bunovno pogledala Kola koji je sjedio u krevetu. „Ima li novosti?”

Zabrinutost u njegovom glasu me sasvim razbudila, a emotivna priča od prethodnog dana me pogodila u grudi. Zvuk zvonjave Kolovog telefona nas je oboje probudio. Uspuzala sam u sjedeći položaj, pogledavši na sat pored njegovog kreveta. Bilo je jedanaest sati uveče. Nakon što mi je povjerio svoju porodičnu priču, uspjela sam da ga ubijedim da nešto pojede. Zatim smo se oboje ponovo sklupčali na njegovom krevetu i zaspali.

„Ali ona je dobro?” šapnuo je u svoj telefon. Obgrlila sam ga rukom. Kol je prebacio slobodnu ruku preko mojih ramena i privukao me sebi. Osjećala sam kako mu se mišići napinju. Čutao je dok je osoba sa druge strane linije odgovarala. „U redu... da... Hvala, Džo. Čujemo se uskoro... Da, i ti takođe.” Prekinuo je i spustio pogled na mene.

„Dobre vijesti?”

Glasno je ispustio vazduh. „Elodi je imala srčani udar.”

„O Bože.” Čvršće sam mu stegnula ruku.

„Dobro je.” Stisnuo mi je ruku. „Uradili su joj nešto... angioplastiku? Tako su uklonili blokadu. Srce joj nije previše oštećeno, tako da misle da će biti dobro.”

Osjetila sam olakšanje zbog Elodi, i zbog Kola i ostatka porodice. Nisam provela mnogo vremena sa njima, ali nije bilo potrebno biti genije da shvatiš kako je Elodi bila matrijarh njihovog plemena. „To su dobre vijesti.”

Klimnuo je glavom, ali sjeta koja se uvukla u njegov pogled ranije tog dana nije nestala. Zureći u njegove prelijepe, duševne oči, bila sam savladana potrebom da ga učinim srećnim.

Spustila sam se na njega i opkoračila ga, uzela njegovo lice u ruke i spustila mu nježan poljubac na usta. „Trenuci poput ovoga nas podsjećaju kako je sve prolazno.” Spustila sam ruku na njegovu desnu podlakticu i pomilovala orla i džepni sat vrhovima prstiju. „Odrasla sam slušajući muziku, čitajući knjige i gledajući filmove koji su mi govorili koliko mi uzimamo vrijeme zdravo za gotovo. Upozorenja su počela da gube smisao. A nažalost je uvijek tako da tek kada se suočimo sa sopstvenom smrtnošću, sjetimo se kako nam čitav svijet govori ‘život je kratak’ jer je to istina.” Pogledala sam duboko u njegove oči i osjetila kako se ona povezanost između nas ispruža ka meni i zariva mi se pravo u grudi. Osjetila sam kako gubim dah i pomalo mi se vrti u glavi. Bila sam uplašena. „Ne mogu da ti dajem obećanja, Kole. Ne još. Ali mogu pokušati da stignem do toga. Želim pokušati da učinim da ovo uspije.” Osmijehnula sam se, osjećajući se stidljivo i savladano emocijama. „Želim da ovo između nas bude prava veza.”

Nešto je zasijalo u Kolovim očima, potiskujući sjetu. Kliznuo je rukama niz moju kičmu, privlačeći me bliže. „Da li ti to govoriš da želiš da budeš moja djevojka?” Glas mu je bio grub, skoro podrugljiv.

Nagnula sam se ka njemu i šapnula mu na usne: „Da li ti to govoriš da želiš da budem tvoja djevojka?”

„Jebiga, da”, šapnuo je on u odgovor i pritisnuo usta na moja.

Iako je Kol rekao kako želi da pođem s njim kada bude išao Elodi u posjetu u bolnici, ubijedila sam ga drugačije. Nije to bilo zbog toga što nisam htjela da mu pružim podršku ili pokažem Elodi da brinem za nju. Bilo je to zbog toga što još nisam osjećala da mi je mjesto tamo. Jedva sam poznavala Elodi, a njen srčani udar je toliko uzdrmao Kola. Mislila sam da je bolje za njega ako neko vrijeme bude nasamo sa njom.

Otišao je u bolnicu sljedeće večeri i ponio buket cvijeća koji sam ja odabrala.

To što je i sam vidio Elodi i uvjerio se da će ona biti dobro, uklonilo je turobnost koja je bila obuzela Kola, i čim se vratio iz bolnice u svoj stan gdje sam ga čekala, momentalno sam osjetila promjenu njegovog raspoloženja nabolje. Kol je ponovo bio onaj stari, samo što je to sada bio još i *više*. Bio je čak i srećniji nego prije a ja sam bila ushićena, ali ipak i podjednako uplašena da je razlog ovome to što sam mu obećala da ću sa njim pokušati nešto ozbiljno.

Ipak, nisam namjeravala da dopustim tom strahu da stekne vlast nada mnom, i sva sam bacila u ovu novu fazu našeg odnosa sa nekom čudnom ustreptalošću. U prirodi mi je bilo da budem otvoreno naklonjena partneru, i tako sam sa izvjesnom teškoćom dopustila tom dijelu sebe da se ispolji.

Sviđali su mi se poljupci i zagrljaji i držanje za ruke.

Na svu sreću, Kolu se izgleda takođe dopadalo sve to i prešli smo preko promjene u mom ponašanju bez ijedne riječi.

U srijedu smo se za vrijeme pauze za ručak zaključali u njegovu sobu i bili nevaljali na njegovoj stolici. I dalje sam bila sva vruća i izgubljena nekoliko sati kasnije kada je on izašao iz sobe sa mušterijom i prišao mom stolu radi naplate.

„To je šezdeset funti, molim” rekla sam visokom, štrkljastom momku koji je imao toliko tetovaža da sam se iznenadila što je našao mjesta za još jednu.

Momak mi se iskezio i pružio mi svoju platnu karticu.

Dok sam vršila naplatu Kol je rekao: „Obećao sam Hani da ću sutra čuvati Sofiju, ali hoću da dođeš kod mene na večeru u osam sati.”

Podigla sam obrvu. „Da li je u toj izjavi bilo i pitanje?” On se narogušio. „*Molim te* hoćeš li mi se pridružiti na večeri, Šenon?”

O čovječe.

Klimnula sam glavom u znak pristanka.

„Druže, ona je tvoja?” upitao je mušterija Kola, koji se nije udostojio da mu odgovori.

„Čovječe!” Momak je gurnuo Kola laktom u stilu „ti si faca.”

Kol je bezizražajno zurio u njega.

Njegov mušterija se zbunio, a njegova drskost je nestala dok je pokušavao da poprimi hladan izraz. „Mislim, samo kažem.” Pogled mu je preletio na mene, pa ponovo na Kola.

„Zgodna je”, završio je šapatom.

Kol je nastavio da ga bezizražajno gleda.

„Dobro... u redu.” Momak je uzeo svoju karticu i račun od mene. „Sada ću...” Nelagodno je mahnuo rukom i požurio napolje iz studija.

Oslonila sam se laktom na pult i spustila bradu na dlan. „Svjesno si mu prijeto.”

Moj momak je lijeno slegnuo ramenima prije nego što se sagnuo da me poljubi. „Ti nisi neka riba koju sam pokupio u američkom studentskom domu”, objasnio je on svoju grubost. Očigledno sam se zabavljala sa jednim džentlmenom.

Zadovoljno sam se osmijehnula.

„Sutra. U osam uveče.”

„Sutra”, obećala sam ja.

Kad se osvrnem na naglu i hitnu potrebu da povratim nešto kontrole za koju sam osjećala da sam je prepustila Kolu, shvatam da je ona nastala iz nesporazuma.

Htjela sam da kupim nešto za šta sam se nadala da će natjerati Kola da se izbezumi i tako mi možda vrati dio kontrole za koji sam osjećala da mi nedostaje.

„Imao sam planove”, rekao je Kol dok je išao za mnom niz hodnik prema svojoj sobi.

„Ali ako ti želiš da odmah pređeš na desert, nemam ništa protiv.”

Bilo je osam sati i ja sam definitivno željela da odmah pređem na desert.

Okrenula sam se prema njemu, uživajući u pogledu na njega. Zadrhtala sam od iščekivanja onog što će uslijediti. Kol je nosio jednostavnu crnu majcu kratkih rukava i farmerke. Bio je bosonog. Bez ikakvog truda je bio privlačan. Jednostavno je živio i disao svoju privlačnost.

Ja sam, međutim, morala malo više da se potrudim.

Osjetila sam peckanje među nogama čim sam strgnula košulju sa sebe i bacila je na drugu stranu sobe.

Kolove oči su se zamutile kad me vidio u smaragdnozelenom grudnjaku od svile i čipke koji sam kupila samo za ovu priliku.

Nevaljalo sam se osmijehnula. „Ima još.”

„Samo nastavi”, rekao je on dubokim glasom.

Polako sam izula cipele s potpeticom i zatim otkopčala suknju sa izrezom. Izvukla sam se iz nje, otkrivajući odgovarajuće gaćice od svile i čipke koje su mi potpuno otkrивale guzove. Šlag na torti je bilo nešto što sam rijetko nosila.

Crne čarape s podvezicama.

Kolove usne su se razdvojile kad sam se svukla i lagano okrenula, dok mi je kosa dodirivala donji dio leđa tačno iznad crnog istetoviranog zmaja.

Izvila sam leđa tako da mi se zadnjica isturi u drskom izazovu. Osvrnuvši se preko ramena, primijetila sam da mu se kurac napinje ispod rajsferšlusa. Osmijehnula sam se. „Da li ti se sviđa?”

Grudi su mu se brzo podizale i spuštale. „Da li mi se sviđa?” rekao je ogrubjelim glasom.

Okrenula sam se prema njemu i pomilovala se po grudima. „Kupila sam ovo specijalno za tebe.”

U odgovor, Kol svuče svoju majcu dok su mu se mišići nadimali od siline tog pokreta. Sama sam sebi čestitala osjećajući se pobjednički.

„Okreni se prema zidu.” Grube, zapovjedne riječi zatekle su me nespremnu.

„Šta?” šapnula sam, osjećajući se nesigurno, ali istovremeno i uspaljeno zbog ovog zahtjeva. „Okreni se prema zidu.” Poslušala sam.

„Osloni se rukama na zid i izvij leđa.”

Donji dio stomaka mi je zatreperio, jako, i dok sam se naginjala onako kako je rekao, osjetila sam vlažnost od uzbuđenja u međunožju. „Kole?”

Čula sam ga kako prilazi i zatim osjetila njegovu vrelinu sekundu prije nego što me dodirnuo. Mazio je kožu koju su otkrivala uske gačice, a onda zavukao prste ispod njih. Kliznuli su u mene i ja sam zadahtala, nabijajući se na njegove prste koji su divno prodirali unutra. „Sva si mokra”, rekao je promuklo.

Zaječala sam i pritisnula rukama o zid da se jače nabijem na njegove prste. „Kole, molim te.”

Izvukao je prste iz mene i uhvatio me za kukove. Gruba površina farmerki zategnutih njegovom erekcijom trljala se o moju guzu. „Da li ovo želiš?”

I tako je nestala moja kontrola. Ali nisam se osjećala previše loše zbog toga, jer sam znala da Kol samo što nije izgubio svoju kontrolu. „Da”, zacvilila sam.

Jedini zvuci u sobi bili su teško disanje i otkopčavanje rajsferšlusa. A zatim šuštanje njegovih pantalona koje su mu pale na članke nogu, poslije čega je uslijedilo škripanje od navlačenja kondoma. Moje međunožje je zatreperilo.

Njegove krupne šake milovale su mi zadnjicu pa se premjestila da uhvate moje vitke kukove. „Raširi noge.”

Ponovo sam osjetila treperenje duboko u stomaku i uradila sam kao što mi je rečeno.

„O Bože!” Zabacila sam glavu, a ruke su mi klizile po zidu dok se Kol zabijao u mene. Kukovi su mu se umirili, ali je klizio dublje dok se naginjao da mi namjesti ruke na zidu. Pognula sam glavu a kosa mi je pala oko lica, i zagledala sam se u pod, nesvjesna bilo čega drugog osim njega koji me okružio sa svih strana i pulsirao u meni. Čvrste ruke su klizile niz moja ramena i po bokovima pa mi zatim nježno skinule grudnjak.

Stisnuo mi je već očvrсле bradavice i dojke su mi narasle u njegovim dlanovima dok ih je trljao.

Poljubio me u rame, trljajući mi palčevima bradavice.

Povukao se unazad pa se ponovo zabio unutra, šaljući osjećaj vreline kroz sve moje udove.

Zadrhtala sam, grčeci se kao da se borim za život dok se on sve brže zabijao u mene. Oštro uzbuđenje prostrujalo mi je kroz stomak dok mi je Kol štirkao bradavice i igrao se sa njima.

„Svrši za mene, Šenon”, zastenjao je, jače se pribijajući kukovima uz mene.

Zategnula sam noge i umirila ruke na zidu prateći pokretima kukova njegove trzaje.

Bila sam sve bliže. Napetost u meni stigla je do tačke pucanja i sva sam se ukočila.

„Da, da”, stenjao je on, prelazeći mi rukom po leđima. „Svrši, Šenon, svrši.”

Odjednom je napetost eksplodirala i vrisnula sam od olakšanja dok mi se polni organ stezao oko njegove kite.

„Oh, oh... oh...” Kol se umirio. „Jebo te.” Stresao se dok je svršavao.

Klonula sam na zid, dahćući u pokušaju da povratim dah, a Kol se stisnuo uz mene, sada spustivši ruke na zid pored mojih. Osjećala sam njegovo teško disanje na leđima dok je naslanjao čelo na moje rame.

„Pretpostavljam da ovo znači da ti se dopao moj donji veš”, promrmljala sam omamljeno.

Tijelo mu se zatreslo od tihog smijeha. „Dobro pretpostavljaš.”

Tada sam shvatila da je možda istina da je Kol imao više povjerenja u nas kao par, u našu sposobnost da održimo vezu, ali to nije značilo da preuzima kontrolu od mene. Kako god bilo, oboje smo bili na milost i nemilost onom drugom. Sa tim sam mogla da se nosim. Mislila sam da mogu da se nosim sa bilo čime sve dok smo podjednaki.

Poglavlje 18

„Tvoja sljedeća naručena mušterija je stigla.”

Kol je podigao pogled sa fascikli na svom stolu. Osmijehnuo se vidjevši me naslonjenu na dovratak. „Nemoj da pobjegneš.” Pokazao mi je da uđem.

„Šta je bilo?” Dok sam ulazila u radnu sobu, pogled su mi privukli njegovi crteži.

„Hoću nešto da te pitam.” Iznenadio me privukavši me sebi u naručje.

Uhvatila sam se za njegove bicepse i iznenađeno se nasmijala. „Šta to radiš?”

Kolove zelene oči su bljesnule. „Ljubim te.” A onda je to i uradio.

Neodlučno sam se odmakla. „Ne možemo to da radimo ovdje”, prekorila sam ga. „Imaš veoma zgusnut raspored, Kole Vokeru.”

Odgovorio mi je tako što je prešao nosom niz moju bradu i stegnuo me oko struka.

„Znam”, prostenjao je. „Ali ne mogu da odagnam tvoj ukus sa jezika. Izluđuje me.”

Zakikotala sam se i odgurnula ga. „Onda prestani da me ljubiš.”

Kol je odmahnuo glavom opako se osmijehujući. „Nema jebene šanse.”

Zadovoljno sam se osmijehnula. „Onda bar imaj malo snage volje. Hajde, mušterija te čeka.”

Morala sam da suzbijem smijeh kad je krenuo za mnom komično kriveći usta u znak ozlojeđenosti. Odvela sam ga do čekaonice gdje je sjedila visoka, vitka smeđokosa djevojka sa pirsingom u usni i obrvi. Ozarila se vidjevši Kola, a ja sam odlučno potisnula svoju ljutnju zbog njenog požudnog pogleda. „Ovo je Rene. Rene, ovo je Kol.”

„Zdravo Rene.” Kol je srdačno pružio ruku, a mlada žena je ustala i rukovala se sa njim.

„Hej, zdravo”, rekla je koketno. Ja sam se sva napela.

U ovom trenutku sam se obično vraćala za svoj radni sto i prepuštala Kolu mušteriju, ali sad sam ljubopitljivo posmatrala istovremeno pokušavajući da obuzdam svoju posesivnost.

Kol je ignorisao njeno koketiranje i zadržao je savršeno miran izraz lica. „Imaš li ideju šta želiš ili bi htjela da pregledaš moje crteže?”

Rene je izvadila presavijen papir i dala mu ga. Izvila sam vrat da pogledam dok ga je Kol otvarao. Flamingo. Rene je slegnula ramenima kad je Kol upitno pogledao. „Moj prijatelj mi ga je nacrtao. Sviđa mi se *Alisa u zemlji čuda* i mislila sam da je ovo suptilan način da to pokažem.” Prišla mu je korak bliže i izazovno prešla rukom preko stomaka i kuka. „Hoću ga na kuku. Baš ovdje.”

O sjajno. Dakle napola će skinuti pantalone.

Kol me iskosa pogledao i mora da je primijetio moju iznerviranost, jer su mu se usne izvile kao da misli da je to zabavno.

Naglo sam se okrenula na drugu stranu i počela da nešto petljam iza prijemnog pulta, ne obraćajući pažnju na njih dvoje dok je Kol vodio u svoju sobu.

Zakolutila sam očima kad sam čula veoma glasan uzvik: „O, to je najveći alat koji sam ikada vidjela.”

Da li se ona to zajebavala?

Bila sam bijesna i jedva sam mogla da se koncentrišem na posao. Ovo je bilo nešto za šta sam znala da moram da se na to naviknem. Kol je dobro izgledao. Žene će ga spopadati. Morala sam naučiti da se nosim s tim.

„Jesi li sigurna da si dobro? Izgledaš pomalo kao da ti je muka”, čula sam kako Sajmon kaže ulazeći u studio.

Skrenula sam pogled i vidjela ga kako prema meni vodi jednu mladu ženu, i ona je zaista bila veoma blijeda. Stavljala je pirsing u pupak. Ušla sam u nišu iza mene u koju smo postavili ploču sa aparatom za kafu kojim smo svi znali da se služimo i mali frižider, pa sam otvorila taj frižider i izvadila parče čokolade iz svojih zaliha. „Šenon, Džen hoće da plati.”

Osmijehnula sam joj se i dala joj parče čokolade. „Ovo bi moglo da pomogne.”

Prsti su joj drhtali dok je uzimala čokoladu od mene. „Hvala.”

Kada je platila gledala sam kako je Sajmon, uvijek džentlmen, prati do vrata. Ponudio joj je da sjedne u čekaonicu dok se ne osjeti bolje, ali ona je izgleda bila čvrsto riješena da odmah ode. Kad su se vrata zatvorila za njom on se uz uzdah okrenu prema meni. „Takva reakcija kao da se pojavila niotkud. Već je bušila uši i nos i nikada nije imala problem sa tim.”

„Biće ona dobro.”

Sajmon se nagnuo nad moj sto. „Ima li šanse da maznem malo čokolade?”

Smiješeći se zbog dječakog pogleda koji mi je uputio, donijela sam čokoladu za oboje. Sajmon je pojeo svoje parče i gledao kako ja žvaćem svoje. Najzad je rekao: „Dakle, ima li šanse da ćete ti i Kol izaći iz svog ljubavnog gnijezda i ponovo se pridružiti ostatku svijeta? Toniju oboje nedostajete.”

Istina je da smo posljednjih nekoliko nedjelja Kol i ja bili malo previše obuzeti jedno drugim. Ipak, prešli smo u novu fazu naše veze, i mora se priznati da smo oboje bili malo navučeni na to. Bar sam pretpostavljala da je Kol navučen kao i ja.

Namrštila sam se, razmišljajući o koketnoj, drskoj brineti kojoj je on upravo radio tetovažu. „Da odemo na piće u petak?”

„Ne ako će to da izazove nervozu.” Sajmon pokaza rukom na moje namršteno lice.

„O, ne, nije to razlog.” Uzdahнула sam i stišala glas. „Kolova klijentkinja se možda i skinula gola na kauču i ponudila mu se. Stavljala tetovažu na *kuk*.”

Sajmon je iskrivio lice. „To mu se ponekad dešava.”

„Zašto su neke žene tako drske? Čak i ne razmišljaju da on možda ima djevojku.”

Sada se moj prijatelj široko osmjehivao. „A da li je on... mislim, da li si mu ti zvanično djevojka?”

„Znaš, za nekog toliko muževnog, stvarno si prava tračara.”

„Nemoj da izbjegavaš pitanje.”

Ja zapravo nikom drugom osim Kolu nisam priznala da smo zaista u vezi. Ako bih to objavila svima izgledalo bi stvarnije. Bilo bi mnogo teže nositi se sa posljedicama ako bismo se rastali i ako bih znala da postoje svjedoci moje gluposti, ako bi se ispostavilo da sam griješila u vezi sa Kolom.

Ali nisam griješila.

Nisam.

„Da, ja sam njegova djevojka. Zadovoljan?” Sajmon se zakikotao. „Siguran sam da Kol jeste.” Čekali smo na trenutak, a Sajmon me proučavao dok sam zamišljeno grizla usnu.

„Sajmone?”

„Daa?” otegnuto je odgovorio. „Ti si homoseksualac.”

„Primijetila si to, zar ne?”

Osmijehnula sam se na njegovu zajedljivost. „Da li bi za sebe rekao da imaš izuzetnu moć zapažanja?”

„Zbog toga što su svi homoseksualci vidovnjaci?” Smiješio se, pa sam znala da se nije uvrijedio.

„Ne... ja samo... uvijek sam mislila da je većina žena intuitivnija od prosječnog muškarca, i samo sam se pitala...”

„Da li me to što sam homoseksualac čini intuitivnijim?”

„Zvuči grozno kada to tako kažeš.”

„Šta? To što generalizuješ čitavu jednu grupu ljudi zbog njihove seksualne orijentacije?” zadirkivao je on. Namrštila sam se. „Zaboravi na to.”

Sajmon me dotakao prstom po nosu. „Pričaj, mala vilo. Šta ti je na umu?”

Osvrnula sam se preko ramena prema vratima hodnika i duboko udahnula. „Šta ti misliš šta on vidi u meni?”

Izgledao je zatečen ovim pitanjem, dok je svojim upitnim pogledom proučavao moj. „Stvarno?”

Slegla sam ramenima. „Sam si rekao... Kol je seksi. I više nego seksi. I talentovan je i harizmatičan. Mogao bi da izabere bilo koju.”

„Mogu li nešto da te pitam?”

„Naravno.”

„Pa, Kol mi je sve ispričao o tome kako ste se se vas dvoje sreli kad vam je bilo petnaest godina.”

„Da?”

„Možeš li toga da se sjetiš?”

Blago sam se osmijehnula. „Naravno.”

„Sjećaš li se da si se tada osjetila nesigurno kada je razgovarao a tobom? Da li si se ikada upitala zašto se zgodan klinac kao što je On zanima za tebe?”

Nabrala sam obrve. Nagnula sam se ka Sajmonu s laktovima na pultu i bradom u dlanu ruke. „Ne”, rekla sam tiho. „Uvijek sam pomalo svjesna svoje kose i rasta ali... ne. Bila sam dosta samopouzdana kad sam bila mlađa.”

„Pa zašto sada nisi?”

Zbog Olija.

Stegnula sam šake u pesnice. „Iz razloga koji uopšte nije dobar.”

Sajmon je spustio svoju ruku preko moje. „Dobar odgovor.” Podigla sam pogled, i njegov izraz lica je bio nježan. „Ti znaš koliko vrijediš, Šenon. A to zna i Kol. Vjeruj mi.” Zahvalno sam se osmijehnula. „Ti si seronja, Sajmone.” On podiže obrve i isceri se.

„Opsovala si zbog mene?” Nasmijala sam se na to koliko ga je ružna riječ učinila srećnim. „Mi smo stvarno uvrnuta ekipa, zar ne?”

Namignuo mi je. „Ne bi bilo dobro da smo drugačiji.”

Miris hlora me zapahnuo dok sam ulazila za Kolom u sportski centar i zapljusnuo me talas nostalgije. Kada sam bila dijete voljela sam da plivam. Svakog ljeta, tokom raspusta, Logan je vodio Amandu i mene na lokalni bazen jednom nedjeljno. Ponekad bih uspjela da ga ubijedim da me odvede dvaput za nedjelju dana. Moj brat nas nikada nije ostavljao ako bi se pojavili njegovi prijatelji, koliko god ga oni podbadali što se druži sa svojim malim sestrama. Uvijek je pazio na nas i zabavljao nas.

„Jesi li dobro?” Kol se osvrnuo ka meni dok smo išli kroz hodnik obložen pločicama krem boje.

„Da. Samo sam mislila kako sam, da nisam previše radoznala da te vidim na treningu, umjesto toga mogla da odem na plivanje. Nisam plivala godinama.”

On se široko osmijehnu. „Sljedeći put.” Stali smo ispred sivih dvostrukih vrata sa velikim polukružnim prozorskim oknima. Kroz njih smo mogli da gledamo u prostranu dvoranu koja je korištena kao sala za džudo treninge. Unutra se vrzmalo mnogo svijeta - nekoliko momaka otprilike Kolovih godina ili starijih, mnoštvo djece od otprilike osam do petnaest godina, i dvije žene koje su izgledale tek nešto malo starije od mene. Unutra su bila i dva lica koja sam prepoznala: Kam i Nejt. Po Kolovim riječima, ovo je bila grupa koju je Nejt trenirao, i u njoj je bilo polaznika različitih nivoa vještine. Kolov drugi trening tokom nedjelje bio je onaj na koji je sa Kamom i Nejtom išao na obuku kod učitelja na višem stepenu od njihovog - tu su dolazili samo polaznici sa crnim pojasom.

Kol se poslije posla presvukao u svoju trenerku. Bila je to plava *Adidas* trenerka kakvu su nosili i Kam i Nejt, a Kolov pojas je takođe bio crni. Nisam znala šta znače boje pojaseva koje sam vidjela u sali, ali sam znala da je crni pojas po nivou viši od ostalih. Kol me brzo uputio u neke stvari u kolima. Iako mi je mozak bio malo preopterećen - razmišljanjem o Rene i ženama poput nje, činjenicom da se bliži moj rođendan a još se nisam čula sa porodicom, činjenicom da sam očajnički željela da obiđem Logana ali sam znala da on ne želi da me vidi, i činjenicom da sam osjećala krivicu što me Kol čini srećnom dok moj brat trune u zatvoru - da bih obratila dovoljno pažnje i sve zapamtila.

Palo mi je na pamet da bi se Kol dopao Loganu. Znala sam to sasvim sigurno.

Ali onda sam izbacila Logana iz misli jer bi te misli vjerovatno povukle dublje u depresiju, pa sam umjesto toga pogledala u svog momka.

Pošto su borilačke vještine bile tako važan dio Kolovog života, postala sam pomalo ljubopitljiva. Htjela sam da vidim o čemu se tu radi. Kol je postao previše entuzijastičan u vezi te moj ljubopitljivosti, pretpostavljajući da moje interesovanje potiče iz želje da možda

počnem da idem na treninge. Predložio je da dođem na jedan trening i vidim da li tu ima nečega što bih možda željela da i sama pokušam. Bila sam zadovoljnija time da Kol misli kako sam radoznala u vezi borilačkih vještina nego da shvati kako sam trenutno malo opsjednuta njime. „Spremna?”

Klimnula sam glavom a on je otvorio vrata i pridržao ih dok sam ja ulazila u salu punu neznanaca koji su se svi okrenuli da me radoznalo pogledaju. Kol je bacio svoju sportsku torbu u ugao i uzeo me za ruku pa me poveo do Nejta i Kama.

Oni su me pozdravili osmijesima dobrodošlice i malo sam se opustila.

„Dakle došla si da gledaš.” Nejt se iscerio a na obrazima su mu se pojavile jamice. „Ako je to u redu?”

„Nema nikakvih problema. Samo sam iznenađen što će ti Kol dopustiti da gledaš kako će da dobije po turu.”

Kol se nasmijao. Voljela sam da ga gledam kako se smije. Voljela sam način na koji su njegove oči zaista sijale od dobrog raspoloženja, voljela sam sitne bore u njihovim uglovima, voljela sam dječačko cerenje koje je uvijek pratilo njegov smijeh. „Uskoro ćeš progutati svoje riječi, stari.”

Nejt je prezrivo othuknuo. „Daću ja tebi starca. U liniju.”

Sat i po kasnije

„Isprašio te po turu.”

Kol je slegnuo ramenima dok mi je prilazio. Nejt je upravo dovršio trening i svi su kretali u svlačionice. „Pustio sam ga. Osjećao sam se milosrdno.”

„Đavola milosrdno”, rekao je Nejt iza njegovih leđa uzimajući sportsku torbu sa poda.

Kol mu se nasmiješio i ponovo se okrenuo prema meni. Nagnuo se bliže, mirišući na svjež znoj i i zračeci ogromnom toplotom. Usne su me peckale kad je spustio poljubac na njih. „Idem samo da uskočim pod tuš. Naći ćemo se na recepciji.”

Klimnula sam glavom i gledala ga kako odlazi sa Nejtom.

„Pa, da li on zna?”

Otrgnula sam pogled od vrata na koja su Kol i ostali džudisti izašli i iznenadila se vidjevši da je Kameron ostao ovdje. Stajao je ispred mene u sada već praznoj sali, sa sportskom torbom prebačenom preko ramena. Poslije svega što mi je Kol ispričao o svojoj prošlosti, nisam mogla da ne osjećam neku čudnu zahvalnost i toplinu prema Kamu, iako jedva da sam ga i poznavala. „Izvini?”

„Da li on zna?”

„Šta to?”

Kolov zet je zakoračio prema meni, a njegove tamno plave oči su me prikovale na mjestu snagom svog pogleda. „Da si zaljubljena u njega.”

Mislim da mi je srce stalo na te riječi.

Kam mi se umirujuće osmijehnuo. „Ako mu ti nisi rekla, neću ni ja. Ali meni je to prilično očigledno.”

Bilo je to? Čudno... pošto meni nije bilo očigledno! „Ovaj...”

„Vidi se po načinu na koji ga gledaš.”

„Po načinu na koji ga gledam?”

Kam se zasmijao zbog mog nervoznog tona i krenuo da prođe pored mene. Prije nego što je prošao, pružio je ruku i umirujuće mi stegnuo rame. „Nije to kraj svijeta, Šenon. Vjeruj mi.”

Da mu vjerujem?

Zaista bih željela da ljudi prestanu to da traže od mene.

Bosnaunited

Poglavlje 19

Nema ničeg sličnog osjećaju kada se probudiš i vidiš da je napolju nebo vedro a vrijeme toplo - toliko toplo da nosiš šorc i majicu i kupuješ ledene poslastice. Takvi dani su bili rijetkost čak i ljeti, i voljela sam ih jer je neko vrijeme izgledalo kao da si na odmoru. Svježi, svijetli prolječni dani su takođe bili dobri, kada je na nebu bilo sunca ali se u jutarnjem vazduhu još uvijek osjećala zima. Ti dani su mi uvijek ulivali snagu.

Selidba u Edinburg je bila kao hladan, sunčan prolječni dan - evo me, po prvi put budne poslije jako mnogo vremena, i spremne da krenem iz početka.

Zaljublivanje u Kola je bilo vrelo ljetnji dan - kao da sam na odmoru i nadam se da kiša nikada neće pasti.

Prije tri mjeseca sam pobjegla iz Glazgova. Prije skoro dva mjeseca počela sam da se zabavljam sa Kolom. I bilo je dobro. Bilo je to vrelo, vrelo ljeto - najbolje, najvrelije i najintenzivnije skretanje pažnje sa moje prošlosti koje sam mogla da zamislim.

„Obavila si sjajan posao”, pohvalio me Stju pljesnuvši me rukom po ramenu tako jako da sam se skoro trznula unazad.

On je mijenjao Kola koji je uzeo slobodan dan jer su on, Kam i Nejt imali karte za neki veliki džudo turnir u Berlinu. Po prvi put za nekoliko nedjelja, provešću noć sama.

Stju je upravo završio pregledanje svoje dokumentacije koju sam ja potpuno digitalizovala.

„Hvala.” Osmijehnula sam mu se.

... „Iznenaden sam što si to završila ovako brzo. Mora da te Kol nije previše ometao u poslu”, našalio se on.

Prije dva mjeseca bih brinula šta Stju misli o tome što izlazim sa menadžerom njegove radnje, ali Kol je sve objasnio Stjuu i nisam bila iznenadena kad sam otkrila da je naš gazda srećan zbog nas.

„Pretpostavio sam to čim si ušla kroz vrata.” Stju je izgledao samozadovoljno. „Kolu će se dopasti ova mala vila, u to nema sumnje.”

Frknula sam kroz nos. „Kako si mogao to da znaš?”

„Unutrašnji instinkt. Nikada me nije prevario. A onda sam vidio vas dvoje kada sam došao sa Stilijem i znao sam da sam bio u pravu. Ne možeš da glumiš tu vrstu hemije. Moja žena Roki i ja smo zajedno već duže od trideset godina. Onog trenutka kad sam je upoznao jednostavno sam znao da je to to.”

Osmijehnula sam se. „To je stvarno dobar unutrašnji instinkt.”

Stju mi je namignuo prije nego što je otišao u zadnji hodnik. „Ako ti budem trebao biću u svojoj kancelariji.”

„Sljedeća mušterija ti dolazi za sat vremena”, podsjetila sam ga.

Mahnulo mi je u znak da je čuo i nestao mi s vidika.

Sljedećih tridesetak minuta sjedila sam za prijemnim pultom, iznova čitajući jednu od mojih omiljenih knjiga o paranormalnom. Samo jednom me prekinula jedna od Sajmonovih mušterija. Jedući malo čokolade koju sam držala u frižideru, pijući kafu i čitajući knjigu, osjetila sam se sasvim zadovoljno. Koliko ljudi ima ovako udoban posao?

Ali nešto je moralo da mi uništi dan.

A to nešto je ušlo u studio u obliku dugonoge, atraktivne brinete.

Uspravila sam se na svom sjedištu kada je Tamara krenula ka meni njišući kukovima sa iritirajućim uskim smiješkom na svojim lijepim usnama.

„Još si ovdje”, rekla je s prezirom u glasu.

„Jesam.” Spustila sam knjigu, iznervirana što mi je njena pojava toliko pokvarila raspoloženje. „Kako mogu da ti pomognem?”

„Možeš da mi pomogneš tako što ćeš mi dovesti Kola.”

Obuzela me žestoka vrelna od posesivnosti i morala sam do odvojim nekoliko sekundi da bih je obuzdala. „On danas nije ovdje.”

Razočarenje je pomračilo Tamarine krupne smeđe oči. „O. Da li će sutra da bude?”

„Sutra mu je slobodan dan.”

Na to se osmijehnula. „Odlično. Onda ću jednostavno da navratim do njegovog stana.”

„Otputovao je u inostranstvo”, žurno sam rekla, pošto mi je pomisao da se ona nađe igdje blizu Kolovog stana izazivala zastoje u radu srca. „Neće se vratiti do petka.”

„Pa, srećom sam ovdje do subote.”

Poriv da obilježim svoju teritoriju je nažalost bio previše jak da bih ga ignorisala. „Kol i ja smo zajedno”, izlanula sam.

Tamarine oči su preletjele preko dijela mene koji je mogla da vidi iznad pulta prije nego što je promrmljala: „Eto iznenađenja.” Sažaljivo me pogledala. „Nemoj da se opuštaš, slatkišu. Znam Kola od njegove osamnaeste godine i on je neka vrsta serijskog monogamiste. Uskoro ćeš mu dosaditi.”

Osjetila sam kako se u meni budi nelagoda i na trenutak sam se upitala da li je ona u pravu. Odgurnuvši nesigurnost u stranu, počela sam da glumim samouvjerenost za koju nisam bila sigurna da je osjećam. „Onda ga ne poznaješ baš previše dobro.”

Iznervirano je izvila usnu. „Poznajem ga mnogo duže nego ti. Znam da ću kada završi sa isprobavanjem svih vrsta žena ja biti ta sa kojom će na kraju ostati.”

Sakrila sam svoje uzdrhtale ruke ispod pulta. „Mislila sam da ste vas dvoje samo prijatelji.”

„On čuva najbolje za kraj.” Zagrcnula se od smijeha. „Da li zaista misliš da će momak kao što je Kol završiti sa niskom, ružnom, netaalentovanom riđokosom čija je jedina ambicija u životu da bude sjajna recepcionerka? Ne, dušice. Ti si ništa. Jebaće te dok se ne zadovolji a onda će te ostaviti.”

Ti si ništa.

I moja nesigurnost je jednostavno nestala. Nasmijala sam se. Ova žena je zaluđivala samu sebe. Ona očigledno uopšte nije poznavala Kola.

Ti si ništa.

To mi je odzvanjalo u glavi, ali me nije povređivalo. Sada sam je jasno vidjela. Ja sam imala ono što je Tamara željela i znala sam poslije ovog jeda koji se upravo izlio iz nje da ona to nikada neće dobiti.

„Nešto je smiješno?”

„Da.” Osmijehnula sam se i odmahнула glavom. „Kol ne čuva najbolje za kraj, Tamara. On te ne želi, jer zna da prepozna kvalitet kada ga vidi, a ti očigledno nemaš nikakav.”

Gnjev je sijevnuo u njenim tamnim očima i upravo je otvorila usta da mi uzvratim kada nam je glasni pljesak iz unutrašnjeg dijela studija objema privukao pogled. Tamo je stajao Stju, naslonjen na dovrtak, i posmatrao nas. Prestao je da aplaudira i polako nam je prišao, ne skidajući svoje plave oči sa Tamare.

Nikada prije nisam vidjela Stjua sa neprijateljskim izrazom na licu.

Izgledao je i više nego prijeteći.

„Nikada nisam imao strpljenja sa kučkama. Izlazi iz mog studija.”

Tamara je pocrvenila. „Stju...”

„Odmah, Tamara.”

Za Tamarom se skoro podigao vjetar koliko je brzo otišla.

Zurila sam u Stjua razrogačenih očiju. „Šta je bilo sve to? Osjećala sam se kao da sam se zaglavila u nekoj lošoj bajci.”

On se zakikotao i naslonio na pult. „Tamara se već godinama mota oko Kola. Više puta joj je govorio da se između njih ništa neće dogoditi, i mislim da je vjerovao kako je ona to razumjela.” Pogledao je ka vratima kroz koja je ona upravo izašla. „Bila si u pravu, draga moja. Kol zna da prepozna kvalitet.” Sada mi se osmijehnuo. „Ti ga imaš. Ona ne.”

Zahvalno sam se osmijehnula. „Nakon što sam vidjela kako se ušetala ovamo, a zatim izjurila napolje na najdužim nogama koje sam ikada vidjela, stvarno mi je bilo potrebno da to čujem. Hvala ti.”

Stju je zabacio glavu u dubokom, gromkom smijehu, uplašivši svoju sljedeću mušteriju kada je ušla na vrata.

Sjedila sam na balkonu svog stana, s nogama podignutim na stoličicu, s blokom za crtanje položenim na koljena, i crtala ulicu ispod sebe drvenim olovkama. U svom uobičajenom stilu, koristila sam boje koje su odražavale način na koji sam vidjela ulicu i njenu energiju, radije nego boje koje sam vidjela svojim očima.

Bilo je blizu pola osam i znala sam da ću za nekih sat vremena ostati bez svjetlosti. Htjela sam da završim crtež večeras, jer ću sutra biti sa Kolom kada se vrati iz Njemačke.

Zvuk lupanja ulaznih vrata stana natjerao me da se namrštim. Re mi je rekla da večeras izlazi sa Sajmonom i Tonijem.

„Da li si nešto zaboravila?” doviknula sam, gledajući u dnevni boravak i čekajući da se ona pojavi.

Skoro sam pala sa stolice kada je u prostoriju ušao Kol.

Ushićena što ga vidim, sasvim sa zaboravila na svoj crtež. Bacila sam ga na stoličicu i požurila unutra da ga pozdravim. „Vratio si se ranije.” Široko sam se osmijehnula i bacila se na njega.

Kol me obuhvatio rukama a ja sam udahnula njegov miris, osjećajući besmisleni radost što ga vidim iako je bio odsutan samo dvije noći.

Tada sam se iznenadila kada je odjednom prestao da me grli, uhvatio me za laktove i odgurnuo me nazad. Stomak mi se okrenuo kad sam vidjela kako se namrštio.

„Da li si nešto zaboravila da mi kažeš preko telefona prošle noći?”

Zbunjeno sam odmahнула glavom.

Od toga je postao još ljuci nego što je već bio. „Razmisli”, procijedio je.

„Razmišljam”, prasnula sam u odgovor, istrгнуvši ruke iz njegovih. „Zdravo i tebi!”

„Prestani”, upozorio me je. „Moram da saznajem od Stjua da je moja takozvana prijateljica napala moju djevojku, umjesto da čujem to sranje od osobe koja je trebala da mi kaže... odnosno moje djevojke.”

„Dodavola”, huknula sam, proklinjući Stjua što je rekao Kolu za ono sa Tamarom. Nisam htjela da pravim veliku stvar od toga, jer najzad to i nije bila velika stvar. „Kole, nije to bilo ništa.”

Kol je prekrstio ruke na grudima i gledala sam kako mu se biceps napinju. Stomak mi je ponovo zatreperio - a ovo treperenje je bilo mnogo ljepše nego ono ranije. „Ona te verbalno napala i u lice ti istresla šta misli o našoj vezi. Nešto što nema apsolutno nikakve jebene veze sa njom. Nešto o čemu je sada vrlo dobro obavještena pošto sam je pozvao prije pola sata i rekao joj da mi se više nikad ne miješa u život. Niko ne smije to da ti uradi, naročito kad ja nisam tu da te zaštitim.”

„Dobro.” Laknulo mi je. I više od toga, bila sam veoma zadovoljna što je Kol toliko ozbiljno shvatao našu vezu. „Hvala ti.”

„Ne shvataš.”

Zašto je još uvijek bio ljut na mene. „Očigledno ne.”

Odjednom me privukao uz sebe obavijajući mi ruke oko struka i čvrsto me držeći. Spustio je iznenađujuće intenzivan pogled na mene. „Nije bilo lako dovesti te do ove tačke, Šenon. Ne treba mi da neko dođe i zbunjuje te puneći ti iznova glavu raznim besmislicama o meni. A činjenica da si to sakrila od mene... Pa, to mi govori da si joj dopustila da ti priđe. Dopustila si joj da ti ubacuje gluposti u glavu. Ponovo si me isključila.”

Iskezila sam se pa zatim nasmijala zbog trenutne zbunjenosti i iznerviranosti koje su bljesnule u Kolovim izražajnim očima. Stisak njegovih ruku je popustio, a ja sam zabila ruke u njegovu košulju da bih ga sprječila da se odmakne od mene. „Griješiš. Nisam ti rekla zato što to zaista nije bilo ništa bitno. Nemoj me pogrešno shvatiti. Isprva sam, pošto je ona tako izazovna i dugonoga, bila malo zabrinuta da je ona možda u pravu. Ipak, bila je to samo kratkotrajna pomisao. Ona ne poznaje nijedno od nas dovoljno dobro da formira mišljenje o nama. Ponovo počinjem da postajem svjesna sopstvene vrijednosti, Kole. A ti si iskren momak. Da želiš da budeš sa Tamarom, i bio bi sa njom.” Ugrizla sam se za usnu, sugestivno se osmjehujući dok sam pritiskala kukove uz njegovo tijelo. „Srećom za mene, ti imaš slabu tačku kada se radi o niskoj ridokosoju sa jakim stavom i nezajajljivim seksualnim nagonom.”

Kolove usne se iskriviše. „Nezajažljiv seksualni nagon?”

„Nemaš pojma koliko.” Prešla sam rukama preko njegovih čvrstih grudi osjećajući kako počinje peckanje među mojim nogama.

„S srećom za tebe, ja imam slabost prema visokom, zgodnom tatu majstoru koji donosi zaključke na prečac.”

Tiho sam ciknula od zadovoljstva kada me Kol podigao u vazduh. Obavila sam mu noge oko struka, držeći mu se rukama oko vrata dok me ljubio. Dugačkim, sporim, slatkim, dubokim, vrelin poljupcem.

Prilijepila sam se za njega.

„Dakle, to je dobar način da se kaže zdravo”, promrljala sam ja.

Njegove zamagljene oči bile su ispunjene nečim... nečim za šta nisam sasvim tačno mogla da odredim šta je, ali je bilo krajnje impresivno. Umirila sam se u njegovom zagrljaju.

„Stalno me iznenađuješ, Šenon Meklaud.”

„To je dobro, zar ne?” Protrljala sam svoj nos o njegov a on je klimnuo glavom, okrećući glavu da mi da još jedan poljubac koji Oduzima dah.

Kada smo se rastavili da udahnemo vazduh, Kol je produhao: „Imam iznenađenje za tebe.”

Osjećaj iščekivanja je prostrujao kroz mene. „Mogu da osjetim to tvoje iznenađenje.”

On se zatresao od smijeha. „Ne to.”

„Ooh, poklon?” rekla sam ja, a on se nasmijao još jače na moju dietinjastu ushićenost.

Sjeo je na sofu i smjestio me udobno u svoje krilo - pa, onoliko udobno koliko je moglo da bude pored njegove erekcije koja me ubadala. Strpljivo sam sjedila dok me on milovao po kosi. „Časovi crtanja živih modela mi nisu bili omiljeni, ali ne mogu da izbacim iz glave zamisao da te nacrtam nagu.”

Iz nekog razloga mi je ideja da poziram Kolu izgledala i podsticajno i posramljujuće. „Možeš da me nacrtáš ako želiš.”

Klimnuo je glavom, sa užarenim pogledom u očima. „Želim. Pitam se koliko bih izdržao prije nego što bih podlegao iskušenju.”

Sva sam se skupila u njegovom krilu, koža mi se zagrijala na pomisao na sve načine na koje bih mogla da izazivam Kola dok me crta. „Definitivno ću ti pozirati”, promuklo sam promrljala.

Kolov ud je narastao ispod mojih butina. Hmm, stvarno mu se dopadala ta ideja.

Zastenjao je i povukao moju glavu prema sebi da me brzo poljubi. „Prije vođenja ljubavi želim da ti dam tvoje iznenađenje.”

„U redu.”

„Znam da ti je sutra rođendan.”

Uhvatio me potpuno nespremnu i trznula sam se unazad. „Kako? Nikom to nisam rekla?”

„Znam.” Namrštio se. „A to me stvarno nervira, tortice. Srećom radiš kod mene, pa imam tvoj datum rođenja u tvojim podacima.”

„Nisam htjela da od tog pravim neku veliku stvar.” Slegla sam ramenima, osjećajući kako neprijatno probadanje u grudima uništava sva moja seksi i vedra osjećanja.

Kol uzdahnu. „Zato što ti se tvoja porodica nije javila?”

Spustila sam pogled i klimnula glavom. „Ovo je moj prvi rođendan bez Logana. Bez ikoga od njih. Bio je to jedini dan u godini kada su se moji roditelji ponašali kao da im je zaista stalo do mene.”

Podigao mi je bradu, natjeravši me da ga pogledam u oči. Oči su mu se rastapale od strasti i nježnosti. „Neće ti uzeti tvoj rođendan. Ako oni ne žele taj dio tebe, onda ću ga ja uzeti. Rado.”

„Kole...” prošaptala sam, privijajući se uz njega. Dio ružnog osjećaja u mojim grudima počeo je da nestaje.

Čvrsto me zagrlio. „Znam da pokušavaš da prikupiš što više možeš različitih radova za svoj prijemni, pa te vodim negdje gdje ćeš moći da usavršavaš svoju umjetnost.”

Odmakla sam se od njega, dok mi se puls ubrzavao. „Gdje?”

„U Džosinu i Brejdenovu privatnu vilu na jezeru Komo. Dopustili su nam da odemo tamo za dvije nedjelje i ostanemo sedam noći. Već sam nam ugovorio slobodne dane sa Stjuom.”

Šokirano sam nekoliko sekundi zurila u njega otvorenih usta prije nego što sam zacičala: „Vodiš me u Italiju za moj rođendan?”

Kol mi je uputio onaj svoj dječjački kočoperni osmijeh. „Da.”

„Ne možeš to da uradiš.”

Podigao je jednu obrvu gledajući u mene. „Mislim da mogu.”

„Ne.” Odlučno sam odmahнула glavom. „Niko me nikada nigdje nije vodio, a kamoli da me vodi čovjek sa kojim izlazim tek dva mjeseca.”

„Pa, to se upravo dešava.” Nasmijao se.

„Ne.”

„Da.”

„Ne mogu ti dopustiti da me vodiš u Italiju, Kole.” U njegovim očima pojavio se tračak nestrpljenja. „Zašto jebiga ne?”

„Jer... jer...” Klonula sam u njegovom krilu. „Znam da sam rekla kako sada znam sopstvenu vrijednost, ali jedan dio toga je samo hvalisanje, shvataš? Nemoj da me pogrešno shvatiš. Pokušavam da to postignem... ali prošlo je dosta vremena otkad je iko bio dobar prema meni i ja...” Izgubila sam dah, potpuno zatečena time koliko je njegov poklon djelovao na mene. „Ne znam da li mogu to da podnesem.”

U Kolovom pogledu je bljesnula žestina i odjednom sam se zatekla u vazduhu kad on ustade. „Možeš da podneseš. Bolje bi ti bilo”, izjavio je noseći me u spavaću sobu. „Jer ne namjeravam da prestanem u skorije vrijeme.”

„Znam šta će da pomogne”, šapnula sam grozničavo.

„Šta?”

„Seks. Seks će me definitivno umiriti.”

Kol se opako iskezio sekundu prije nego što me bacio na krevet. „Ne na način na koji namjeravam da to uradim.”

BosnaUnited

Poglavlje 20

Bilo je nadrealno.

Nikada nisam zamišljala da ću biti okružena tolikom ljepotom. A ipak je ona bila svuda oko mene.

Jezero je blistalo pod nepokolebljivim suncem, a poneko mjesto u hladovini moglo se naći samo u sjenci koju su pravile okolne planine. Ivice jezera i obronci planina bili su načičkane hotelima čiji su krovovi sijali bijelom, žutom, crvenom i bojom rđe. Luksuzne kuće na obalama jezera bile su okružene stablima čempresa, a bujno zelenilo i romantična italijanska arhitektura stvarali su ovo rajsko utočište tišine i mira. Preko jezera su pod sjajem sunca spokojno plovili trajekti, gliseri i skuteri.

Znoj i losion za sunčanje presijavali su se na mojoj koži i osjetila sam izvjesno olakšanje pod vrelinom suncem kasnog jula kada je povjetarac s jezera dunuo iznad mene.

Džosina i Brejdenova vila na jezeru Komo nalazila se odmah pored vode u mjestu Menado. Imala je četiri spavaće sobe i sopstveni bazen. Tek kada smo stigli ovdje u potpunosti sam shvatila koliko su Karmajklovi puni para. Kako neki ljudi žive...

Osmijehnula sam se gledajući u vodu.

Na neko vrijeme sam i sama to okusila.

Voda je pljusnula i ja pogledah nalijevo dok je Kol izlazio iz bazena. Malo bi bilo reći da sam uživala u prizoru dok su se kapljice vode slivale niz njegov kao stijena čvrst stomak. Bili smo ovdje samo dva dana, a Kolova koža je već dobijala prelijepu zlatno-smeđu boju. Osmijehnuo mi se dok se brisao peškirom. „Ako možeš da se odvojiš od tog slikanja, možemo da odemo na trajekt. Da vidimo ostatak jezera.”

Ugrizla sam se za usnu jer mi ništa ne bi bilo draže od toga, ali sam jedva čekala da završim posao. „Imam samo nekoliko dana da završim dva rada.”

„Zašto ne napraviš samo skice a kad dođemo kući možeš da završiš ostatak pomoću te tvoje sjajne mašte?” Stao je pored moje stoličice i štafelaja. „Izgleda čudno.”

„Hvala ti.” Moje oči su klizile uz njegov stomak, bez žurbe, dok nisu stigle do njegovog lica. Na usnama mu je poigravao zadovoljan smiješak. „Prestani.”

On se nasmijao. „Ništa nisam rekao.”

„Znaš da si zgodan i koristiš to da mi skrećeš pažnju.”

Kol se počeo glavi, izgledajući kao da se trudi da se ponovo ne nasmije. „Samo sam te pitao da li hoćeš malo da se odmoriš.”

„A onda si mi to gurnuo pod nos.” Pokazala sam vrhom četkice na njegove stomačne mišiće.

„Dobrodošla u moj svijet”, rekao je hrapavim glasom. „Taj bikini...”

Spustila sam pogled na bijeli bikini koji sam nosila. Bio je to seksi kostim. Proteklih dvije nedjelje sam kupovala odjeću za ovaj odmor, a to je podrazumijevalo i dva oskudna bikinija. Znala sam da bi Kol dobro izgledao i ako je samo zamotan u foliju, pa sam čvrsto riješila da se osjećam seksi pored njega.

Osjećala sam se seksi u ovom bikiniju.

Bio je red na mene da se samozadovoljno osmijehnem.

Zakikotavši se, Kol je provukao ruku iza mojih golih leđa i blago me stegnuo. Kosa mi je bila nemarno skupljena i vezana na vrhu glave. Njena dužina i gustina su bile pomalo opterećujuće u tople dane. „Hoćeš u istraživanje sa mnom?” rekao je slatko me poljubivši u usta.

Zaista nije bilo načina da to odbijem.

„U redu, radićemo ovo svakog dana”, rekla sam sklapajući oči ispod sunčanih naočara koje sam stavila da se zaštitim od povjetarca koji je duvao na nas. Trajekt je polako klizio preko jezera. Olakšanje od vrućine koje je donosio vjetrović sa jezera bilo je i više nego prijatno.

„A ti si htjela da ostaneš u vili i slikaš”, zadirkivao me Kol.

Otvorila sam oči da pogledam njegovo osmijehnuto, lijepo lice. Znala sam da se njegove zelene oči takođe smiju iza *rej-ban* naočara.

„Još ne mogu da povjerujem da si me za rođendan doveo u Italiju.” Pokazala sam rukom preko vode. „Možemo da vidimo Alpe.”

„I?”

Slegla sam ramenima, skrećući pogled, i pretvarajući se da gledam ogromnu vilu blizu gradića Belađo, u koji smo se uputili. „Ništa... samo sam... To je velika stvar za par koji se zabavlja tek nekoliko mjeseci, a ipak...” Začutala sam i još jednom slegla ramenima.

„A ipak?” podstakao me Kol.

Skrenula sam pogled ka njemu, dok mi se rad srca ubrzavao. „Izgleda kao nekakav san a ipak je istovremeno...” Krv mi se užarila u obrazima uprkos svježem povjetarcu koji ih je hladio. „Ne sjećam se da mi je išta ikada djelovalo stvarnije.”

Kol je bio tih, što je samo dovelo do toga da mi srce od ubrzanog rada pređe u jako lupanje.

„Gospode, Šenon”, najzad je rekao dubokim glasom, „volio bih da govoriš takve stvari kad smo sami.”

Uvrijeđena i zbunjena, pogledala sam u vodu ispred sebe.

„Kad smo sami.” Uhvatio me za ruku i povukao prema sebi dok se naginjao da mi šapne na uho: „Da mogu da ti pokažem koliko to cijenim na način na koji stvarno želim.”

Umirena, privila sam se uz njega. „Uvijek možeš da mi nagovjestiš koliko to cijeniš. Sumnjam da bi Italijani bili šokirani zbog malo javnog pokazivanja ljubavi.”

Kol je prihvatio taj poziv... tokom čitavog ostatka dana. Dok smo išli strmim popločanim stepeništima i uličicama Belađa, dok smo šetali pored jezera u vrtovima Vile Melci, i čak i dok sam tračila vrijeme ljuteći se zbog cijena markirane odjeće i tašni, Kol mi je pokazivao svoju ljubav. Grleći me, ljubeći me, mazeći me - momak je bio baš sklon dodirivanju. Meni to ni najmanje nije smetalo.

„Trebalo bi da kupiš tu haljinu ako ti se dopada”, rekao je Kol, razigrano mašući mojom rukom koju je držao u svojoj dok smo išli ulicom ka pristaništu za trajekt. Bilo je kasno popodne i za taj dan nam je bilo dosta šetanja po Belađu.

„Košta pola moje mjesečne plate.” Odmahnula sam glavom. „Trebalo bi da potpuno poludim za nekom haljinom da bih potrošila toliki novac na nju. Čak i onda...”

„Ionako ti nije potrebna”, uvjerio me, prelazeći pogledom po meni. „Ovo što nosiš je veoma lijepo.”

Na sebi sam imala bijelu pamučnu haljinu koju sam obukla preko bikinija.

Pustio mi je ruku da pređe vrhovima prstiju preko mog ramena. „Danas si baš dobila dosta boje. Bolje da te namažemo losionom za poslije sunčanja kada se vratimo.”

Uvijek je brinuo o meni.

Ozareno sam ga pogledala, a on je iznenađeno zatreptao. „Šta je? Šta sam uradio?”

Odmahnula sam glavom, a moj osmijeh je postao tajanstven. Kol je takođe odmahnuo glavom, zabavljen mojim djetinjastim ponašanjem.

„Izgleda da trajekt neće krenuti još nekih pet minuta”, rekao je stajući na kraj dugog reda ljudi koji su čekali na doku. Pogledao me preko ramena i iscerio se kao mali dječak.

„Tamo je jedna poslastičarnica.”

„Onda hajde da kupimo sladoled.”

Povukao me za ruku i požurili smo preko ulice da dvojica momaka na mopedima ne bi naletjeli na nas. U fantastično rashlađenoj unutrašnjosti poslastičarnice, gledala sam Kola sa sve većim uživanjem dok se grizao za palac gledajući sve ponuđene vrste sladoleda sa onom zamišljenom borom između obrva.

Trudila sam se da se ne nasmijem tome koliko je bio sladak. „Imaš problema sa izborom?”

Još uvijek sa ozbiljnim izrazom lica, klimnuo je glavom, ni na trenutak ne skrećući pogled sa sladoleda. “Da li ti znaš koji hoćeš?”

Ti, ti, ti!

Potisnula sam želju da viknem tu riječ i zagrlim ga. „Mislim da ću čokoladu i karamel.”

„Hmmm... zašto ne bismo uzeli kornete sa tri kugle?”

Usne su mi se izvile u smiješak. „U redu. Šta bi ti?” Podigla sam pogled na stariju ženu iza prodajnog pulta, koja se smiješila Kolu kao da ga smatra isto toliko šarmantnim kao i ja. Mio momak koji je uzbuđen zbog jedenja sladoleda u vreo dan bio je potpuna suprotnost svom spoljašnjem izgledu. Nosio je bijelu majicu kratkih rukava koja je otkrivala njegove mišićave, istetovirane ruke i vrat, bermude i japanke. Ovog puta je bio glatko izbrijan ali mu je kosa bila raščupana kao i uvijek. Izgledao je manje kao loš momak nego inače, ali ipak...

„Ja bih limun i limetu, lubenicu i jagodu.”

„Slobodno zadrži svoje voće.” Gurnula sam ga kukom. „Ja ću uzeti čokoladu i karamelu, metvicu sa ljuspicama od čokolade i duple ljuspice od čokolade.”

Kad smo dobili svoje kornete odmah smo navalili na njih, mljackajući od zadovoljstva zbog ukusa i trenutnog osvježenja.

„Evo.” Kol je nagnuo svoj kornet prema meni. „Probaj jagodu.”

Liznula sam i smjesta poželjela da sam i ja izabrala taj. „Divno.” Pružila sam svoj kornet ka njemu i on se sagnuo da lizne i na kraju mu se čokolada razmazala svuda po nosu.

Zakikotala sam se i pokazala slobodnom rukom da sagne glavu. Čim je to uradio liznula sam mu nos, smijući se dok je on pokušavao da još jednom lizne moj sladoled i više ga razmazao oko usta nego što ga je pojeo.

Stajali smo na trotoaru, smijući se i poljupcima skidajući sladoled jedno drugom sa usta, ne mareći što se na javnom mjestu ponašamo kao djeca. Toliko smo se zanijali tim kornetima da smo skoro zakasnili na trajekt.

Potrčali smo niz kej i pristigli ostale turiste i mještane koji su se polako peli preko metalne rampe na trajekt.

„Voljela bih da možemo ostati ovdje zauvijek”, rekla sam, ispunjena čežnjom.

Kol mi je u odgovor stegnuo ruku i shvatila sam gledajući ga dok je tako stajao pored mene da nikada u čitavom životu nisam bila toliko srećna.

Nekako sam uspjela da prigušim uzdah izazvan tim zapanjujućim otkrovenjem. Ošamućeno i odsutno sam pružila svoju kartu momku u besprekornoj bijeloj brodskoj uniformi.

„Inglese, da?” iznenada reče on.

Zatreptala sam, odsutno gledajući u njegovo zgodno tamnoputo lice. „Škotlandanka.”

„Scozzese.” Široko se osmijehnuo a njegove tamne oči su sijale od odobravanja. „Sve vaše žene su tako lijepe, da?”

Kol mi je čvršće stegnuo ruku i ne baš nježno me privukao sebi. Radnik sa trajekta mu se podrugljivo osmijehnuo i mahnuo nam da se popnemo na brod. Mogla sam da osjetim Italijanov pogled na leđima dok mi je ruka koju je Kol držao skoro utrнула od njegovog snažnog stiska.

„Sada možeš malo da popustiš”, rekla sam dok smo zauzimali svoja mjesta u zadnjem dijelu trajekta. Nažalost, sva mjesta napolju su bila zauzeta pa smo bili zarobljeni unutra. Bilo je to kao da smo u pekari.

„Jebeni Italijani”, promrmljao je Kol prigušeno. „Toni je Italijan”, podsjetila sam ga. „On je uvijek predusretljiv prema meni.”

Mišić na njegovoj vilici je poigravao. „Da, ali bez ikakve namjere da te povali. Da je taj drkadžija mogao da te pojebe pogledom, uradio bi to.”

„Nije to bilo ništa strašno.” Namrštila sam se, iznenađena koliko se on iznervirao.

Čuvši moj pomirljivi ton, Kol je podigao sunčane naočare na vrh glave i prostrijelio me pogledom. „Uvijek je strašno kad se muškarac nabacuje ženi pred čovjekom s kojim je ona očigledno u vezi. To je kao da tražiš šaku u lice.”

„Što znamo da se moglo sasvim lako dogoditi.” Prešla sam vrhovima prstiju preko njegove ruke koju je nesvjesno stegnuo u pesnicu. „Ali ne bi bilo nikakve svrhe pošto bi milion muškaraca moglo da mi se nabacuje, a ja bih i dalje željela samo tebe.” Utješno sam mu protrljala ruku. „Ne liči na tebe da takve stvari primaš k srcu.”

Sada je bio red na Kola da se namršti kada je shvatio istinitost mojih riječi. Nije ličilo na njega da se brine zbog stvari koje su na kraju krajeva bile zaista beznačajne. Skrenuo je pogled sa mene, ali ne prije nego što sam vidjela kako se mišić u njegovoj vilici zateže.

Trajekt je počeo da se udaljava od doka kad Kol reče tako tiho da ga skoro nisam čula: „To je zbog toga što se radi o tebi.” Okrenuo se ka meni, užarenog pogleda. „Šta mi to radiš, Šen?”

Zastao mi je dah.

Najzad sam prošaptala. „Upravo ono što i ti radiš meni.”

Te večeri smo se vratili u vilu da se istuširamo i obučemo za izlazak. Džos i Brejden su nam preporučili restoran u brdima iznad obližnjeg gradića Tremeca. Oni su poznavali vlasnike i unaprijed su nam rezervisali sto. Takođe su nam ostavili broj jednog taksiste pošto je taksija bilo malo i bili su raštrkani po čitavom području.

Obučena u ležernu, lepršavu tirkiznoplavu dugu haljinu koja je davala lijep kontrast u odnosu na moju kosu, osjetila sam kako me obuzima osjećaj krajnjeg zadovoljstva dok sam uzimala Kola za ruku puštajući ga da me povede uz stepenice od klesanog kamena u unutrašnjost restorana. On je nosio bijelu svečanu košulju i crne pantalone - bio je obučen opušteno, ali s ukusom. Uz to je nevjerovatno mirisao. Restoran je bio prelijep, napravljen u stilu švajcarske planinske kuće, i dok nas je srdačni vlasnik vodio do baštenskog stola sa nevjerovatnim pogledom na jezero, skoro da sam osjetila želju da zaplačem.

Ovo mjesto, sa ovim čovjekom pored mene, bilo je previše dobro da bi bilo isitnito.

U romantičnom okruženju, dok sam gledala kako se sunce polako spušta iza planina, koža mi je zabridjela - i to ne od sve veće večernje svježine. Vazduh oko Kola i mene bio je naelektrisan i znala sam da i on osjeća sve ono što sam ja danas osjećala. Uprkos opijenosti koju smo osjećali u društvu jedno sa drugim, uspjeli smo da vodimo zabavan - i prepun skrivenih nagovještaja - razgovor dok smo uživali u najfantastičnijoj hrani koju sam ikada jela. Ovdje je sve jednostavno bilo mnogo ukusnije nego kod kuće. Povrće, voće... sve je prosto kipjelo od ukusa.

Pijuckali smo vino i gledali u jezero, puštajući da nam se pojedena hrana polako slegne.

„Hvala ti što si me doveo ovamo. Ovo prevazilazi sve što sam ikad prije doživjela.”

Kol me uzeo za ruku. „Hvala tebi što si došla sa mnom.”

Pogledi su nam se susreli i elektricitet koji je titrao između nas čitave večeri sada je zapucketao.

„Hajde da se vratimo u vilu”, rekla sam otežalim glasom.

Dok smo se vraćali pokušala sam da prisilim sebe da povratim unutrašnju ravnotežu. Bilo je vrlo vjerovatno da ću se rasprsnuti na milion komadića ako ne pokušam da kontrolišem ono što sam osjećala prema Kolu.

Čim smo ušli u vilu, moj pogled se zaustavio na bazenu koji je svjetlucao na mjesecini ispred prozora dnevne sobe. „Hajdemo na kupanje”, predložila sam, misleći da bi to moglo da me rashladi. Napola sam sumnjala da je vrućina ono što čini da se osjećam toliko rastrojeno.

„Kupanje?” Kol je zvučao zbunjeno, ali ja sam već krenula u sobu po kupaći kostim. Kol je negdje nestao dok sam se presvlačila i ja sam već bila na bazenu kad se on pojavio svojim kupaćim gaćama, noseći dva hladna piva.

Osmijehnula sam mu se dok je ulazio u bazen. „Dobro si to smislio”, rekla sam uzimajući ponuđeno pivo.

Neko vrijeme smo ćutke pijuckali, gledajući u zvjezdano nebo.

„Zašto smo u bazenu?” upitao je Kol zabavljenim glasom.

S mukom sam progutala pljuvačku, nesposobna da pogledam u njega. „Zato što mi je bilo potrebno da se ohladim prije nego što povrijedim tebe ili sebe kada te povalim na zemlju.”

„Uh. Opuštajuće umakanje u bazen ili povaljivanje od strane prelijepa ridokosa.” Iskosa me pogledao, glumeći zbunjenost. „Da li si ti sigurna da razumiješ muškarce?”

Nasmijala sam se i gurnula ga laktom.

Kol mi je zauzvrat uzeo pivo iz ruke i spustio ga na kamene pločice pored bazena. „Šta to radiš?” upitala sam.

Umjesto odgovora se okrenuo ka meni, sa onom odlučnošću u pogledu koju sam odmah prepoznala. Puls je počeo da mi se ubrzava i...

Kol me gurnuo uz ivicu bazena strastveno me ljubeći dok mi je podizao noge na svoje kukove i pribijao se uz mene. Objesila sam mu se oko vrata, pribijajući se uz njega i uzvraćajući mu poljupce podjednako pohotno. Naši jezici su se lizali i preplitali se i sisali dok je do tada mirna voda pljuskala o ivice bazena.

Hladan vazduh mi je nadražio grudi kada je Kol spretno raskopčao vezice mog grudnjaka. Osjetila sam kako je nabrekao od uzbuđenja dok su mi se bradavice napinjale od želje za njim. Zastenjao je iz dubine grla trenutak prije nego što se sagnuo da usisa moju lijevu bradavicu u usta, istovremeno se poigravajući sa drugom svojim palcem. Počela sam osjećati sve veću vrelinu između nogu dok me nadraživao ustima i prstima, tako da sam se sva uvijala pribijena uz njega.

Čitav ovaj dan je vodio ka ovome, i sve strpljenje i kontrola koje sam imala sada su nestali. Kliznula sam rukama niz njegova leđa dok ih nisam spustila na njegov šorc ispod struka i povukla.

Dahćući, Kol je podigao glavu sa mojih grudi da me pogleda u oči. Glas mu je bio promukao. „Nemam kondom.”

Osmijehnula sam se, pogleda svjetlucavog od emocija. „Ne treba nam.”

Kol se umirio pritisnut uz mene, tumačeći moje riječi, izraz mog lica, i značenje svega toga. Vjerovala sam mu.

Naglo je ispustio vazduh koji je do tad zadržavao i naslonio se na mene, naglo spuštajući usta na moja. Ako sam mislila da je naš prethodni poljubac bio neobuzdan, on nije bio ništa u poređenju sa ovim. Ljubeći ga i istovremeno dahćući za vazduhom, čvrsto sam stegnula Kola nogama dok sam mu brzo skidala šore. Malo sam popustila stisak da bi on mogao da mi skine donji dio kupaćeg kostima. Skliznuo je u vodu dok mi je Kol milovao butine, kukove i zadnjicu. S lakoćom me podigao u vodi, kitom prodirući među moje usmine.

Međunožje mi je zadrhtalo i zarila sam prste u Kolove bicepse sa svom silinom svog nestrpljivog iščekivanja.

Oboma nam se otrgnuo ushićen krik sa usana i podigao se u noćno nebo kad je Kol skliznuo u mene. Te krike je, poput ptica, propratilo lepršanje tiših, isprekidanih krikova koji su poletjeli za njima, izazvani njegovim sporim, nepodnošljivo prijatnim ubodima u meni. On nas je oboje nadraživao i mučio.

„Kule”, preklinjala sam ne podižući usne sa njegovih. „Molim te.”

„Šta želiš?” prodahtao je. „Reci mi šta želiš.” Poljubila sam ga. „Jače”, šapnula sam, sva mu se prepuštajući. Stegnuo je ruke oko mog struka i kada se ponovo zario u mene bilo je to jače nego ranije.

„O Bože.” Glava mi je pala unazad dok me nabijao sve brže i jače. Osjetila sam kako vrelna u meni narasta do tačke eksplozije. „Blizu sam.”

Jedva sam i osjetila tvrdu ivicu bazena kada je Kol izgubio posljednje ostatke kontrole i gurnuo me uz nju kako bi mogao da me nabija jače.

„Kole!” vrisnula sam, svršavajući na njemu.

Iznenadeno je zastenjao dok su se moji unutrašnji mišići silovito stezali i opuštali oko njega, pokretani orgazmom koji me protresao. „Šenon.” Zagrcnuto je izrekao moje ime i sav se napeo. Sekundu kasnije zaječao je kroz stisnute zube pribijajući kukove uz moje.

Trenutak kasnije kad smo se malo pribrali, Kol mi je spustio nježan poljubac na usne.

„Hvala ti”, promrmljao je.

Nisam morala da ga pitam zbog čega mi zahvaljuje. Umjesto toga sam se našalila: „Moraćemo da naručimo čišćenje ovog bazena prije nego što odemo.”

Njegovo tijelo se na divan način zatreslo uz moje kada je njegov duboki smijeh ispunio vazduh oko nas.

Poglavlje 21

„Gdje si to naumila da odeš?” Oli se iskezio zureći u moje kofere.

Uprkos strahu koji se prikrađao kroz moje tijelo, prkosno sam isturila bradu. „Odlazim. Medu nama je gotovo. Skloni mi se s puta. “

Čula sam njegovo neljudsko režanje, baš prije nego što mi je bljesnulo pred očima i kroz glavu mi se proširio iznenadan bol.

Osjetila sam nesnosan bol u desnom ramenu. Bila sam omamljena i na trenutke nisam jasno vidjela, ali još uvijek sam osjećala njegovo štipanje na gornjem dijelu ruku i vreo dah na mom licu.

Nekako sam se našla na podu. Oli me držao pritisnutu dolje, povredujući mi kožu svojim stiskom.

Vrisnula sam od bijesa, ne obraćajući pažnju na pulsiranje u lijevoj strani glave. Pokušala sam da ga odgurnem, ritajući se nogama, ali moj napor je trenutno prekinut kad me udario pesnicom u stomak.

Odmah sam ostala bez vazduha i nisam mogla da uradim ništa drugo osim da pokušam da dišem.

Vatra mi se proširila po čitavim obrazima iz nevjerovatno bolne tačke na nosu gdje se njegova pesnica upravo spustila.

Pritisnuo mi je desnu stranu lica na tepih - drugačija vrsta pečenja od grubog trenja tepiha proširila mi se preko obraza. Zatim se njegova težina podigla sa mene, ali bilo mi je potrebno previše vremena da to shvatim, i okrenula sam glavu da se zagledam u njega kad me njegova noga pogodila u stomak.

Zastenjala sam i sklupčala se, škrugućući zubima od bola u ramenu i onog koji mi se širio kroz rebra svaki put kada bi on zabio nogu u njih.

„Moja si, Šenon!” režao je on. „Jebeno moja!” Osjetila sam prasak i odmah poslije toga nepodnošljiv bol, i otrgnuo mi se vrisak prije nego što sam uspjela da ga zaustavim.

Nije bilo ničeg osim bola. Jedva sam bila svjesna ludosti koje je govorio, o tome kako ćemo biti zajedno zauvijek, samo nas dvoje.

Tek kad sam osjetila hladan vazduh na grudima i pritisak njegove ruke između nogu proradio je moj nagon samoodržanja. Preplavili su me panika i užas, i nalet adrenalina koji je otupio oštricu bola.

Borila sam se. Grebala sam. Ujedala sam i udarala... ali nije htio da se skloni sa mene.

Osjetila sam kako se pribija uz mene. Spreman da mi sve otme. „Ne“, zajecala sam. Nije se stvarno ovako završilo. Pobjegla sam. „Nikada nećeš pobjeći”, dahtao mi je on na lice, dok su mu oči pocrnile kao kod demona. „Ovdje pripadaš. Niko te ne želi osim mene, Šenon. Nikog nema osim mene. Ni tvoje porodice, ni tvog brata. Oni te mrze. Nikada ti neće oprostiti. “ Nježno me poljubio u usne. „Ali uvijek ćeš imati mene. “ Njegov stisak na mojim zglavcima je postao jači i izdigao se...

„Ne!” kriknula sam naglo otvorivši oči u mraku. Pokušavala sam da povratim dah dok su mi se oči prilagodavale na tamu i dok sam se osvrerala oko sebe. Bila sam u Kolovom stanu, u njegovom krevetu.

„Tortice?” začuo se njegov od sna promukao glas negdje pored mene. Košmar je bio tako stvaran. Tako prokletu stvaran.

Zajecala sam od olakšanja, obgrlivši rukama koljena. „Šta jebote?” promrmljao je Kol, i krevet se zatresao kad se uspravio u sjedeći položaj.

Svjetlo se upalilo i on je ponovo opsovao, nekoliko sekundi prije nego što me privukao u zagrljaj. Pala sam mu na grudi, nesposobna da kontrolišem jecaje koji kao da su se sami otimali iz mene.

„Psst”, umirivao me on, milujući mi leđa da me utješi. „Bio je to samo san. U redu je. Na sigurnom si. Na sigurnom si, Šenon.”

Još uvijek sam se osjećala malo uzdrmano kad se Kol vratio u spavaću sobu noseći dvije šolje čaja. Kosa mu je štrčala na sve strane, kapci su mu bili otekli od spavanja i bio je napola go. Bilo je tek četiri sata ujutro.

Ali njega izgleda nije bilo briga za to.

Dao mi je šolju i ponovo se uvukao u krevet. Prebacio mi je slobodnu ruku preko ramena da me privuče sebi dok je pijuckao čaj od kamilice koji sam donijela u njegovu kuhinju zajedno sa raznim drugim stvarima prije nekoliko sedmica, kada mi je rekao da se ovdje osjećam kao kod kuće.

„Noćna mora?” upitao je glasom i dalje hrpavim od umora. „Da li ih često imaš?”

„Ponekad”, priznala sam. „Ali odavno ih nisam imala.”

Bila sam razočarana što ih ponovo imam. Naročito poslije našeg putovanja na jezero Komo. Kol i ja smo u Italiji stigli do novog stepena intimnosti - ako ništa drugo, sada sam se bar osjećala sigurnije nego prije našeg putovanja. U svakom slučaju, vratili smo se prije dva dana i provela sam najveći dio od ta dva dana pokušavajući da potisnem iz glave činjenicu da se još uopšte nisam čula sa porodicom, mada mi je rođendan prošao još prije tri nedjelje. A razlog zbog kog nisam mogla da ih izbacim iz glave bio je moj osjećaj krivice. Bila sam toliko srećna sa Kolom da je to samo činilo moj osjećaj kajanja još upornijim. Prosto me opsjedao. Moja porodica me opsjedala.

„O čemu su ti snovi?”

Drhtavo sam udahнула vazduh. „O Olijevom napadu. Samo što u snu ne uspijevam da pobjegnem.”

Vazduh oko nas je treperio od Kolovog gnjeva. „Dobro sam, kunem se.”

„Nisi dobro.” Nimalo nježno, spustio je šolju na ormarić pored kreveta i okrenuo me licem prema sebi. Njegove zelene oči su sada bile sasvim budne. U njih se uvukao gnjev. „Ti si u mom krevetu i imaš košmare.”

Nesigurno sam mu se osmijehnula. „To nije zbog toga što nama ne ide dobro. Znaš da ide. Zapravo, ide nam toliko dobro da sve vrijeme osjećam krivicu zbog toga.”

U očima mu je sinulo razumijevanje. „Zbog Logana.”

Klimnula sam glavom. „Znam da su mi rekli da ga se klonim, i da se klonim svih njih... ali mislila sam... oni su moja porodica. Mislila sam da će me bar nazvati.”

„Neću te lagati, tortice. Zaista se nadam da neće. Izuzev Logana.” Odmahnuo je glavom.

„Zašto su se uopšte i trudili da imaju djecu?”

Gorko sam se nasmijala. „Zvučiš kao Logan. On je to stalno govorio “ Klonula sam u Kolov zagrljaj i otpila malo svog čaja. „Moji roditelji jednostavno nisu imali dovoljno ljubavi da je svima podijele. Oni nisu sposobni za to. Dali su njen najveći dio jedno drugom, a mi smo dobijali ostatke kada su se osjećali raspoloženim da nam ih daju. Logan je jedini od nas za kog su ikada pokazivali istinsko interesovanje. Amanda i ja smo bile tek sporedna pojava.” Pogledala sam ga, rastužena otuđenošću koja je vladala u mojoj porodici. „Amanda me uvijek mrzila. Bila sam bliska s Loganom jer smo nas dvoje bili sličniji. Uz to, ja ličim na mamu a Amanda ne, što znači da je moja pomalo narcisoidna mama provodila više vremena sa mnom kada sam bila mala, pokušavajući da me pretvori u svoj mali duplikat. To se promijenilo kada sam postala tinejdžerka i počela da stičem sopstvena interesovanja i mišljenja. Ipak, Amanda mi nikada nije zaista oprostila za te trenutke povezanosti između majke i ćerke koje sam ja doživjela, a ona nije. Kada sam upala u neshvatljivi obrazac zabavljanja sa propalicama, Amandi se to dopadalo. Bilo je to nešto što joj je davalo razlog da se zbog toga poveže sa našim roditeljima.”

„Žao mi je što si to proživjela”, rekao je on polako i iskreno.

„Nemoj da ti bude žao zbog mene, Kole. Imala sam svoju baku i djeda.” Široko sam se osmijehnula sjetivši ih se. „Oni su bili sve ono što su moji roditelji trebali da budu, tako da se nikada nisam stvarno osjećala kao da sam propustila mnogo toga. Ali njih više nema.” Usne su mi zadrhtale kad su mi se oči ispunile suzama. „Logan je otišao. I ovog puta... jednostavno zaista želim da mojoj porodici bude stalo do mene.”

„Shvatam”, promrmljao je ljubeći me u glavu. „Stvarno shvatam. I znam da to nije isto, ali sada imaš mene. Ja nigdje neću otići.”

Šmrcnula sam i okrenula glavu da ga poljubim u grudi. „Znam.”

Na trenutak smo ćutali dok sam ja pila čaj i pokušavala da umirim živce.

„Pronašao sam nešto što bi moglo da te razvedri.” Odmakla sam se od njega. „O?”

„Samo sekundu.” Pažljivo se odvojio od mene i ustao iz kreveta pa izašao iz sobe. Minut kasnije se vratio noseći u ruci presavijeno parče papira. Vratio se u krevet, osmjehujući mi se na svoj dječjački način, pa ga pružio prema meni.

Bio je to list papira iz štampača. Na njemu je bila nacrtana superherojka iz stripa i zombi. Ona je držala ruke na svojim bujnim kukovima i nosila je izazovni crno-plavi kostim. Gusta i dugačka crvena talasasta kosa vijorila se unazad tako da joj se vidjelo čitavo lice dok se suprotstavljala zombiju. Iznad nje je bio balon sa tekstom: *Uništiću te svojim kao brijlač oštrim neinteresovanjem i nedostatkom straha, spori, glupi zombi momče.*

Nasmijala sam se, pokrivajući rukom usta u šoku.

Kol mi je izvukao crtež iz ruke. „Nacrtao sam ovo one večeri nakon što smo se sreli kad smo bili djeca. U to vrijeme sam bio zaluđen stripovima.”

Začudo sam se zagledala u njega. „Vidio se me kao super-junakinju iz stripa.”

Mahnulo je papirom. „Ispravka. Seksi super-junakinju.”

„Kole... još uvijek čuvaš ovo?”

„Da. A evo i najboljeg dijela.” Namjestio se na bok, gledajući me s takvom nježnošću da sam se osjećala kao da ću puknuti. „Džo i ja smo u tom trenutku mog života živjeli u Kamovom stanu, ali je moja mama i dalje živjela u stanu iznad nas. Koristili smo suviše prostorije u starom stanu kao ostavu. Imao sam mnogo crteža u svojoj staroj sobi. Moja majka me nikada nije zaista ostavila na miru čak ni kada smo se iselili. Zapravo, krivila je mene - rekla je da sam ja okrenuo Džo protiv nje.”

Zagledala sam se u njega, a krv mi je odmah uzavrela od gnjeva. „Da li je Džo znala za to?”

„Ne. Nisam vidio svrhu da joj to kažem. Džo je bila srećna i zasluživala je to. Mogao sam da izađem na kraj sa mamom.”

„Dakle nastavila je da bude kučka prema tebi?”

„Da. I jedog dana sam otišao u stan da nešto uzmem, duksericu ili jaknu... i ušao sam u svoju staru sobu, a ona je bila potpuno rasturena. Mama je ušla za mnom u sobu, pogledala me u oči, bez ikakvog izraza na licu, i rekla: ‘Nikada nećemo biti kvit.’ Pustila me da pregledam sve što je uništila. Nije dirala odjeću i slične stvari”, zgađeno je izvio usnu, „nego je prešla pravo na ono što je bilo bitno. Fotografije i sve moje crteže.”

„Sve?” prodahtala sam ja.

„Sve... osim...” Podigao je crtež iz stripa i osmijehnuo mi se. „Ovo sam pronašao iza radijatora. Mora da je list odletio dok je ona divljala po sobi i tako se sakrio tamo.” Slegnuo je ramenima, prelazeći prstima preko crteža. „Izgledalo mi je važno što je ovo bila jedina stvar koja joj je promakla. Zato sam je sačuvao.”

Nisam mogla da zaustavim suze koje su mi potekle niz obraze. Toliko toga se dešavalo u meni. Osjećala sam bol zbog njega i svega onoga kroz šta je morao da prođe zbog svoje majke. Osjećala sam bol zbog njega, na način za koji nisam mislila da je moguć kada se radi o drugoj osobi. Pomisao da iko bude okrutan prema njemu prosto me kidala iznutra. Istovremeno me oduševio crtež i priča o njemu. Postojalo je nešto nevjerovatno umirujuće u vjerovanju da je nešto veće od mene oduvijek smjeralo da mi podari ovako divan život kakav sam vodila sa Kolom Vokerom.

Kol se uspravio u krevetu da obriše suze sa mojih obraza i nagnuo je glavu prema meni. Primakavši usne na tek koji centimetar od mojih, priznao je: „Volim te, Šenon. Hoću da te zaštitim i da budeš sigurna. Hoću da budem tvoja porodica i dam ti svoju porodicu tako da nikada ne moraš osjećati tugu zbog bilo koga previše glupog da shvati kako je izgubio nešto toliko posebno da će mu život uvijek biti malo mračniji zbog toga.”

Ponovo sam se zagrcnula od suza, osjećajući kako mi se toliko toga - previše, previše toga - nakupilo u grudima. Pritisnula sam svoja usta na njegova i privila se uz njega, izvlačeći iz njega umirenje koje mi je bilo potrebno. Najzad, kad sam se osjetila sposobnom da govorim, prestala sam da ga ljubim i uhvatila njegovo lice u ruke. Pogledala sam ga pravo u oči i potisnula svaki do posljednjeg straha u sebi. „I ja volim tebe.”

Poglavlje 22

Re se lukavo osmijehnula Kolu i meni kad smo prišli stolu držeći se za ruke. Na Tonijevom i Sajmonovom licu je bio sličan izraz.

„Uspjeli ste da se izvučete iz ljubavne jazbine, zar ne?” skoro da je viknula Re, i mogla sam da osjetim radoznale i zabavljene poglede drugih gostiju restorana kako se zarivaju u mene.

„Podsjeti me da je na neki način volim”, rekla sam kroz stegnute zube.

Kol je progundao. „To je teško uraditi kad sam zauzet time da sam sebe podsjetim na isto.”

„Ne!” nastavila je Re preglasno dok se Kol smještao na stolicu pored nje. „Zamijeni se sa Sajmonom i Tonijem. Ako budem sjedila pored vas dvoje izgledaću kao da me neko posuo šećerom.”

Pretpostavljajući da ona govori o boji koju smo dobili u Italiji, sjela sam na stolicu koju mi je Kol pridržao. „Prekini s tim.”

Iznervirano je napućila usne. Najzad, kad je Kol sjeo na mjesto pored mog, rekla je: „Nešto je drugačije u vezi sa tobom. A ne govorim o tvom pametnijem nego inače načinu izražavanja.”

Slegnula sam ramenima. „To se zove sreća.”

Re je prelazila pogledom s mene na Kola, pa opet nazad. Uputila nam je ozaren, širok, iskren osmijeh, potpuno u suprotnosti sa svojim sljedećim riječima. „Jeftini gnjavatori.”

„Dakle, u redu, stvarno hoću da saznam šta mislite o mojoj domovini.” Toni se nemarno osmijehnuo, ali mogla sam da vidim titraj uzbuđenja u njegovim očima. „Ali prvo hoću nešto da vam kažem.”

„Toni”, zagundao je Sajmon.

„Ne, ne.” Njegov partner je stisnuo oči. „Hoću da znam šta misle.”

„O čemu?” upita Kol.

„Hoću da usvojim dijete”, objavio je Toni, a njegov uobičajeni nezainteresovani izgled je nestao. „Sajmon, on to ne želi, jer misli da sam lud. Ubijedite ga u suprotno.”

Kol se zavalio u stolici, naizgled neuzrujan ovim što sam ja smatrala velikom viješću. „U redu, hoću, ali sve zavisi.”

„Od čega?”

„Od toga da li si lud ili nisi.” Sajmon frknu kroz nos.

Toni nije izgledao kao da se zabavlja. „Spreman sam da budem tata. Mislim da bismo Saj i ja bili sjajni roditelji.”

„Ja takođe mislim tako”, uhvatila sam sebe kako iznosim mišljenje prije nego što sam stigla da zaustavim samu sebe. Od trenutka kada je saopštio novost, zvučeci skoro toliko opušteno kao da je zaključio da mu trebaju nova kola, osjetila sam kako mi iziritiranost ključa u krvi. Pokušala sam da je umirim, znajući da Toni ima dobro srce. Osmijehnuo se na

moje riječi, ali ja sam prekinula njegov osmijeh. „Ali samo ako obojica to želite i ako ste dugo i dobro razmišljali o tome. Dijete nije stvar - nešto što si nabavio jer ti je tako palo na pamet i jer ljudi to očekuju od tebe. Ne možeš jednostavno da ga vratiš, Toni, i ne možeš da ne obraćaš pažnju na njega jer nije ono što si se nadao da će biti, i svakako ne možeš da odgajaš dijete u domaćinstvu u kome bijedan roditelj možda mogao da bude ozlojeđen na njega.”

Svi su sjedili u zapanjenoj tišini poslije mog ispada.

Kol me ispod stola uzeo za ruku i stegnuo je baš u trenutku kad mi je Sajmon nazdravio svojom čašom sa vodom. „Hvala ti. Glas razuma u ovom ludilu.”

Toni ga je povrijeđeno pogledao. „Ja ne mislim da je ono stvar. Želim dijete.”

„A ja nisam spreman za to. Takođe ne želim da raspravljam o tom sranju pred našim prijateljima.”

Nelagodno se promeškolvivši, čvršće sam stegnula Kolovu ruku dok je napetost oko stola narastala.

„Da li su svi spremni da naruče?” Konobar se odjednom pojavio pored nas.

Re je naglim pokretom otvorila svoj jelovnik. „Nažalost smo bili previše zauzeti učešćem u zaista jebeno nelagodnom razgovoru za stolom, tako da još nismo sasvim spremni. Daj nam nekoliko minuta.”

Konobar je požurio da se udalji.

Uputila sam Kolu zabrinut pogled. „Ne mislim da će se ovaj vratiti.”

Kolove usne se iskriviše u osmijehu. „Da li bi se ti vratila?”

Pogledala sam u jelovnik, izbjegavajući da pogledam u oči zavađeni par na suprotnoj strani stola. „Ni u kom slučaju.”

Toni je umorno uzdahnuo. „Izvini, u redu? Nisam namjeravao da ikome bude neprijatno. Ushitio sam se zbog te ideje.” Nagnuo se nad sto, pokušavajući da osmijehom odagna zabrinut pogled iz očiju. „Pa, recite mi, kako vam izgleda Lago di Komo?”

Prije nego što sam mogla da odgovorim, Kolu je zazvonio telefon u džepu. Izvukao ga je i pogledao na displej da vidi ko ga zove. Namrštio se i izvinuo. „Izvinite. Moram da se javim na ovaj poziv.” Tapnuo je prstom po ekranu i prinio telefon uhu. „Marko” Kol se sav napeo.

Kao i ja.

„Šenon i ja krećemo.” Krećemo? Kuda?

Kol je gurnuo telefon u džep i ustao od stola. „Da bi sve ovo bilo još neprijatnije, Šenon i ja moramo da idemo.” Blago se trznuo. „Hana je upravo dobila trudove.”

„Nikada to ne bih pretpostavila. Hana je izgledala tako opušteno i pribrano u vezi trudnoće.”

Sklopčala sam se uz Kola u bolničkoj čekaonici, a on je upravo završio sa pričanjem jednog dijela Hanine prošlosti. Svi su došli u bolnicu kada je dobila trudove, ali pet sati kasnije veći dio porodice je morao da ode da smjesti pospanu djecu u krevete. Marko je bio sa Hanom, koja se najzad dovoljno otvorila da je pošalju u salu za porođaj. Sat na zidu mi je pokazivao da smo Kol i je proveli ovdje više od deset sati. Što se tiče Klarka i u velikoj mjeri oporavljene Elodi, oni su čuvali Sofiju, a Dilan je bio sa svojom mamom.

Tako smo ostali samo iscrpljeni Kol i ja. Da bismo ostali budni, pili smo kafu i pričali sve dok nismo promukli. Otkrila sam zašto je Kol želio da ostane nakon što mi je ispričao dio historijata svoje najbolje prijateljice.

Izgleda da je Hana, kada je imala sedamnaest godina jednog dana izašla sa Kolom i Džo i odjednom pala.

„Bilo je užasno”, rekao je, očiju pomračenih uspomenama. „Bilo je mnogo krvi i ja nisam znao šta to znači. Gajio sam izvjesne sumnje, jer šta bi drugo moglo da bude? Ali to je bila Hana... U svakom slučaju, bila je bez svijesti, smrtno blijeda i nepomična dok smo Džo i ja čekali da dođu kola hitne pomoći. Kada su je unijeli u ambulanta kola, jednostavno sam znao...” Oči su mu se odjednom obasjale. „Umirala je. Osjećao sam to u stomaku.”

„O moj Bože, Kole.” Uхватила sam ga za ruku, šokirana.

„Hitno su je odnijeli u operacionu salu. Srce joj se zaustavilo na operacionom stolu, ali su je vratili u život. Do tada je cijela njena porodica bila u bolnici i stalno su nam postavljali pitanja. Ja sam bio otupio od šoka. Hana i ja nismo bili zaista bliski, ali sam mislio da ona izgleda kao stvar kul djevojka, tiha djevojka koja ne upada u nevolje, i stalno sam mislio samo kako ću ja biti bolji prijatelj ako se izvuče iz ovoga. Prijatelj koji će kao prvo znati ako se nešto dešava sa njom. Na svu sreću, izvukla se. Bila je trudna, a nije to znala. Bilo je komplikacija i jedan krvni sud joj je pukao, tako da je imala unutrašnje krvarenje. Izveli su operaciju, ona je preživjela i rekli su joj da ipak može da ima djece. Međutim, sve to je ostavilo duboki trag na njoj.” Izraz lica mu je malo otvrdnuo. „Dijete je bilo Markovo. Nisam saznao taj dijelić informacije sve dok on i Hana nisu izgledili stvari među sobom. Ona to nikom nije rekla u pokušaju da ga zaštiti. Nakon što se to dogodilo, bilo joj je teško u školi, bila je depresivna... a ja sam htio da ona ima nekog. Tako smo se zbližili. Postao sam joj najbolji prijatelj. Još uvijek mi nije rekla istinu. Shvatio sam ono što je bilo sasvim lako shvatiti mnogo, mnogo kasnije.”

„Da li je Marko znao?”

Kol odmahnu glavom. „Ne. Suočio sam se sa njim, nasilno”, priznao je pokajnički. „Dok Hana nije došla da to prekine, i objasnila da Marko nije znao. Zbog toga je još uvijek živ.”

Pribila sam se bliže mom čudesno zaštitnički nastrojenom momku. „Dakle, Hana ima problema sa trudnoćom?”

„Da. Bila je prestravljena od pomisli na rađanje djece. Čak je razmišljala o tome da napusti Marka jer je bila ubijedena da neće moći to da prevaziđe.” Uzdahnuo je, poigravajući se rubom moje majice. „Sofija je začeta slučajno. Hana je bila užasnuta, ali je ostala jaka. Tog puta je bila dobro, ali je imala teških trenutaka. To što sam znao da je nervozna izazivalo mi je nervozu, tako da sam samo htio da budem ovdje dok se to dijete ne pojavi.”

Poljubila sam ga, blago dotaknuvši usnama njegove. „Ti si tako dobar prijatelj.”

Zavukao mi je ruku pod majicu, prelazeći zglavcima prstiju po mom stomaku. „To ti zaista ne smeta, zar ne? Moje prijateljstvo sa Hanom?”

„Ne.” Zbacila sam glavu, razmišljajući kako da mu to objasnim, a da mi zaista povjeruje. A onda mi je sinulo. Spustila sam pogled sa blistavo bijelog plafona na njegove oči. „Ima trenutaka kad razgovarate ili kada se smijete zajedno kad vidim taj pogled kod vas

oboje... taj stvarno poznat pogled." Grlo mi se odjednom steglo od emocija. „Poznat mi je jer je to isti pogled kakav mi je Logan uvijek upućivao.”

Kolov izraz lica je omekšao. „Tortice, moraš da odeš kod njega.”

Vrata čekaonice su se odjednom otvorila i na njima je stajao Marko, iscrpljen ali i više nego srećan. „Dječak je.” Široko se osmijehnuo.

Smijući se, Kol je ustao sa tvrde, neudobne stolice i prišao Marku da se rukuje sa njim.

„Čestitam, čovječe. Mama i beba su dobro?”

On klimnu glavom, prolazeći rukom kroz svoju kratko ošišanu kosu. „Savršeno su dobro, Kole. Mislim, moja žena mi je upravo rekla da nikada više nećemo imati seks, ali osim toga smo savršeno dobro.”

Nije prošlo mnogo vremena prije nego što se čitavo pleme okupilo u bolnici u sitne sate da dočekaju i pozdrave svog najnovijeg člana. Nikada nisam upoznala toliko blisko povezanu grupu ljudi, i dok sam stajala na rubovima njihovih života, gledajući ih kako naizmjenice drže dječaćića Džeroda D'Alesandra i ljube njegovu majku u obraz, osjetila sam tako oštar bol u srcu da sam jedva mogla da dišem.

I nisam više mogla podnijeti da to gledam.

Izlazeći iz prostorije, obgrlila sam ramena rukama dok sam žurila niz hodnik, očajnički tražeći mjesto gdje bih mogla da budem koji minut nasamo, kako bih na trenutak pronašla mir za kojim sam stalno tragala tih dana.

Nisam stigla ni do pola hodnika kada me zaustavio i okrenuo prema sebi zabrinuti Kol.

Jednom me pogledao i nije čak ni morao da pita. Privukao me u zagrljaj na svoje čvrste grudi. „Stvarno sam to mislio, Šenon. Moraš da razgovaraš sa svojim bratom. On je jedan veliki dio tebe. Moraš da se suočiš sa onim što on ima da ti kaže, šta god to moglo da bude.”

Obgrlila sam ga rukama i čvrsto stegnula. Znala sam da je u pravu. „Ovo je moja treća omiljena stvar kod tebe.”

Čula sam zabavljenost u njegovom glasu. „A koja to?”

„Tvoji zagrljaji su najbolji na svijetu.”

Zagrlio me jače i zakikotao se. „Šta su brojevi jedan i dva?”

„Dva je tvoja sposobnost da me dovedeš do orgazma svaki put kad to radimo.”

Kol se na to glasno nasmijao i čula sam muževno zadovoljstvo u njegovom glasu. „A broj jedan?”

Odmahnula sam glavom. „Previše je banalno. Samo znaj da je dobro.” Izvukla sam se iz njegovog zagrljaja i uzdahnula. „Posjetiću svog brata ovog četvrtka.” Pritisnula sam ruku na stomak i ispustila vazduh u jednom drhtavom izdisaju. „O dođavola, osjećam se kao da ću povratiti na samu tu zamisao.”

Kol me uzeo za ruku i poveo me nazad ka Haninoj sobi. „Povrati ako moraš. Samo me prvo upozori.”

Htjeli smo da uđemo u sobu kada me Kol zaustavi pogledom. Podigla sam ruku kako bih ga spriječila da kaže ono što sam znala da namjerava da kaže. „Reći ću ti šta je broj jedan kad se napijem. Raznježim se kad sam pijana.”

On se iscerio i gurnuo me unutra. „To je dobro znati.”

Kol i ja smo ležali u krevetu. Upravo je vodio ljubav sa mnom na onaj svoj spori, nježni način od kog sam se iznutra sva rastapala. Poslije me privio uz sebe, spustio moju glavu sebi na grudi i isprepleo noge sa mojima. Kol nije volio da spava a da ga ne dodiruje neki dio mog tijela.

Znala sam da samo što nije usnuo, jer mu se ritam disanja promijenio, ali nisam vjerovala da mogu to da zadržavam u sebi do jutra.

Stomak mi je treperio. „Javila sam se svom bratu.” Kol se u trenutku rasio, a njegovo tijelo se napelo pored moga. „I?”

„Dopuštene su mu samo četiri posjete mjesečno. Trebalo je da mu dođe prijatelj, ali je rekao da umjesto njega mogu da dođem ja.”

„Razgovarala si sa njim?”

„Ne sa njim direktno. Sve je dogovoreno. Vrijeme posjete je u četvrtak, u petnaest do tri.”

Nježno mi je pomilovao ruku, umirujuće mi kružeći po koži vrhovima prstiju. „Kako se osjećaš?”

„Kao da želim da zaplačem svakih pet sekundi.”

„Onda plači, tortice.”

Umjesto da pustim suzama da poteku, šapnula sam: „Zaključila sam da ne moram biti pijana da ti kažem šta je broj jedan.” On je ćutke čekao.

„To je tvoja sposobnost da učiniš da budem bolja. Hoću da budem osoba kakvu ti vidiš u meni.”

„Tortice”, produhao je on privlačeći me bliže sebi.

„Trebalo je da znaš kako više nikada neću moći da posmatram torticu na isti način.”

Osjetila sam kako mu se tijelo zatreslo od smijeha - i na neko vrijeme je nervoza zbog toga što ću uskoro vidjeti svog brata nestala.

Zurila sam u zid od crvene cigle prostorija za posjete. Bila sam blizu tome da povratim doručak. Kol me jutros natjerao da nekako progutam malo tosta i jaja, ali sam odbila da ručam. Što je bilo dobro, jer mislim da bih u tom slučaju definitivno povratila ispred zatvora.

Moj momak me podržavao i strepio zbog mene i stvarno je želio da pođe sa mnom u Glazgov. On bi me čekao napolju na parkingu dok budem u posjeti Loganu, ali sam odbila tu ponudu. Nije da nisam željela da on bude tu, ali morala sam ovo da uradim sama.

Postojala je velika mogućnost da uđem u tu prostoriju za posjete i da mi se dogodi da mi jedina druga osoba na čitavom svijetu koju sam obožavala kaže kako me mrzi i nikada mi neće oprostiti. Bježala sam od tog straha, te posljedice, još otkad mu je sudija odredio kaznu. Bilo je vrijeme da budem hrabra i suočim se sa tim, čak i ako je to značilo da ću zauvijek izgubiti svog starijeg brata.

U svakom slučaju, bilo je mnogo, mnogo teže nego što sam očekivala.

Znala sam da me Kol čeka tamo u Edinburgu, a sa njim i nada koju je davala ona divna porodica čiji su članovi uvijek bili tu jedno za drugo, kao što i treba da bude u jednoj porodici. A ipak ta nada, koliko god bila spremna da mi se ponudi kao utjeha zbog mogućnosti gubljenja Logana, nikada neće moći da me zaista utješi. To što ću dobiti njih nije značilo da mi gubitak Logana neće slomiti srce.

Imala sam toliko pukotina na srcu... Nisam bila sigurna da će ono podnijeti još jednu, a da se trajno ne razbije na milion komada.

Dječiji smijeh me prenuo iz mojih turobnih misli i gledala sam kako mlada majka nosi svoje srećno dijete u zgradu za posjete.

Bilo je vrijeme da izdržim ono što moram.

„I nemaš više od deset funti u gotovom kod sebe?” upitao me službenik zatvora na kontrolnom odjeljenju.

Podigla sam tašnicu uzdrhtalim rukama. „Ovaj, imam.”

„Moram da ti uzmem tašnu, kao i tvoj telefon.” Uzeo ih je i dao mi kupon za podizanje mojih stvari kad budem izlazila.

Prije nego što sam ušla u prostoriju za posjete, morala sam da zastanem. Haotično treperenje u stomaku izazvalo mi je paniku u grudima i ostala sam bez daha i ošamućena. Spustila sam ruke na koljena i pognula glavu, uvlačeći vazduh kroz nos pa zatim polako ispuštajući na usta.

„Gospođice, jeste li dobro?”

Pogledala sam kroz pramenove kose u zatvorskog službenika koji je stajao na ulazu u prostoriju. Uspravila sam se i prešla drhtavim prstima preko usana. Još jednom sa glasno ispustila vazduh. „Da. Biću u redu.”

Njegov zabrinuti pogled mi je govorio da nije ubijeđen u to, pa sam podigla ramena sa više sigurnosti i samopouzdanja nego što sam ih osjećala i zakoračila u veliku prostoriju.

Unutra je bilo nekih četrdeset stolova i mala igraonica pored ulaza gdje su čuvali djecu koja su došla u posjetu. Ispred svakog stola su bile postavljene po tri stolice, a na suprotnoj strani samo po jedna za zatvorenika.

Pogledom sam preletjela po prostoriji, i on se zaustavio, zajedno sa mojim srcem, kad se spustio na mog brata. On me je oštro gledao sa druge strane prostorije.

Moji omlitavjeli udovi su me nekako odveli do njega i spustila sam se na stolicu nasuprot njemu, buljeći u njega, upijajući prizor.

Izgledao je drugačije.

Njegova tamna kosa, koja je uvijek bila talasasta kao moja, bila je očišćana do glave, što je isticalo njegove oštre jagodične kosti i isturenu vilicu koju je naslijedio od tate. Nekada je uvijek bio glatko obrijan, a sada je izgledao starije i grubo sa kratkom bradom koju je pustio. Skoro ljubičaste oči, iste kao moje, zurile su u mene ispod tamnih trepavica. Iako je uvijek bio u dobroj fizičkoj formi, mogla sam da vidim po širini njegovih ramena i grudi da je nabacio još prilično mnogo mišića otkad je u zatvoru.

Izgledao je umorno; izgledao je sumorno.

Izgledao je ogrubjelo.

Nisam mogla ni izdaleka da zamislim šta je sve vidio i sa kakvim ljudima je morao da bude.

„Logane”, šapnula sam, nesigurno sliježući ramenima. „Nisam čak...”

Oči su mu lutale po meni. „Dobro izgledaš.”

Nagnula sam se bliže na zvuk njegovog glasa. „Ja...”

„Gdje si jebote bila Šenon?” prosiktao je, a grubost njegovog pogleda je na trenutak ustuknula pred povrijeđenošću.

Imala sam osjećaj kao da me neko upravo pogodio ciglom u grudi.

Prošla sam rukom niz kosu, i taj pokret je privukao Loganovu pažnju. Oči su mu se suzile. „Drhtiš.” Sjeo je uspravno, šokiran i povrijeđen. „Da li me se plašiš?”

„Naravno da ne”, prasnula sam, a onda sam stišala glas kad sam shvatila da sam privukla pažnju na nas. „Ali se *plašim* onoga što misliš o meni. Mislila sam da ne želiš da dođem ovamo. Mama, tata i Amanda su rekli da ti to ne bi želio. Rekli su mi da te se klonim.”

„O čemu pričaš? Rekli su mi da si jednostavno otišla i da se ne javljaš.” Bijes mu je sijevao u očima poput ljubičastih varnica. „Imaš li ikakvu prokletu ideju koliko mi je laknulo kad si se javila? Razboljeli smo se od brige za tobom, Šenon.”

„Ne.” Odmahnula sam glavom ne prihvatajući ovo, dok mi je srce divlje tuklo. „Mama, tata i Amanda... rekli su mi da se ovo desilo mojom krivicom, da svi mislite da je moja krivica. Rekli su mi da mi nikada nećeš oprostiti. Mislila sam da je najbolje ako jednostavno... odem. Za dobro svih nas.”

„Šta su rekli?”

Osjetila sam napetost zbog iznenađenja na njegovom licu. „Ti uopšte nisi tako mislio?”

„Ne”, procijedio je on. „I trebalo je da to znaš.”

„Kako? Logane, ja sam te poslala u zatvor.”

„Ja sam sam sebe poslao u zatvor.” Udario se pesnicom po grudima. „Ja sam to uradio. I uradio bih to opet ako to znači slanje one jebene životinje u bolnicu.”

Odjednom su me preplavila sjećanja na taj dan, na dane i nedjelje koji su uslijedili... Grudi i grlo su mi se stegnuli od tih bljeskova sjećanja. Iako su bol i poniženje od tog dana uminuli zahvaljujući mojoj fantastičnoj vezi sa Kolom, nisu sasvim nestali. Što se jasno vidjelo po načinu na koji sam se osjećala kad sam tek vidjela Logana. Suze su mi pekle oči. „Samo da nisam bila takva budala. Da nisam bila sa njim... da nisam dotrčala tebi, ti...”

„Nemoj.” Logan me uhvatio za ruku. „Da nisi provodila svaki dan otkad si izašla iz bolnice izbjegavajući me dok sam bio na slobodi poslije plaćene kaucije, onda bih ti tada rekao ono što ti govorim sada - ništa od ovoga nije tvoja greška. Ništa od ovoga.”

Počela sam da plačem, pognuvši glavu tako da kosom sakrijem suze od neznanaca oko nas. „Bila sam kukavica. Trebalo je da dođem ranije. Ja...” Zagledala sam se u njega čvršće mu stegnuvši ruku i preklinjući ga pogledom da mi vjeruje. „Znam da naša porodica nikada nije bila čvrsto povezana, ali kada su mi okrenuli leđa osjetila sam da sam istinski sama i jednostavno nisam mogla da se suočim sa tim da mi oni možda govore istinu, da jedina osoba... da ti više ne želiš da ti budem sestra.”

„Ti si jebena budala”, rekao je blago. „Ali strah nas čini budalama.” Usne su mu se izvile i ona oštrina mu se ponovo pojavila u pogledu. „Vjeruj mi. To sam mnogo puta vidio ovdje.”

„Logane, toliko mi je žao. Nikada nisam htjela da se dogodi išta od ovoga.”

Odmahnuo je glavom onako kao što je radio uvijek kada je bio zbunjen. „Šenon Meklaud, ti si najbolja osoba koju sam ikada poznavao. Ti si moja krv. A neko je pomislio da može da te povređuje. Ne kajem se što sam ga *uvjerio* u suprotno.”

„Ne prođe ni jedan jedini dan da ne pomislim na tebe.”

Skrenuo je pogled u stranu, ali sam opazila tugu u njegovim očima. Logan je oduvijek bio pomalo kao Kol - usijane glave i nagle naravi ali se hladio isto tako brzo kao što bi se naljutio. Ali to su bile razmjere bilo kakvih „mračnih” osobina kod njega. Logan je bio vedar. Bio je zaštitnički nastrojen i vrijedan, ali je takođe znao da se provede. Bio je šaljivdžija i oči su mu se uvijek smijale.

Tada sam shvatila šta je to toliko drugačije u njemu.

Ta iskra nestašluka, ili laganog humora... nestala je.

Počeo je da me razjeda osjećaj krivice uprkos tome što sam se svim snagama trudila da prihvatim njegove umirujuće riječi. „Da li te mama i tata često posjećuju?”

Logan se ponovo okrenuo ka meni i klimnuo glavom. „Dolaze dvaput mjesečno. Amanda takođe. Ostale dvije posjete ostavljam otvorene za prijatelje.”

„Dakle nisi izgubio svoje prijatelje?” To je bilo nešto zbog čega sam takođe brinula.

„Ne. Oni razumiju zašto sam uradio to što sam uradio. Imam dobre prijatelje, Šenon. I vjerovala ili ne, tata i mama su zaista uz mene.”

Bila sam zbunjena i ljuta, a ipak istovremeno i zahvalna zbog toga. „Drago mi je.”

„Ipak, porazgovaraću sa njima o tome kako su se ophodili prema tebi.”

„Nemoj.”

Oči su mu bljesnule. „Bila si u bolnici jer si bila prebijena i skoro silovana, a umjesto da ti se nađu pri ruci, oni su te otjerali od sebe. Mislim, šta si jebote radila ovih nekoliko prošlih mjeseci? Gdje si bila?”

„U Edinburgu.”

Razumijevanje mu je zasijalo u očima. „Pobjegla si kod bake kao i uvijek.”

„Samo što...” Usne su mi zadrhtale.

„Nje nije bilo tamo.” Ponovo mi je stegnuo ruku. „Da li si sve ovo vrijeme bila sama?”

„Ne.” Duboko sam udahnula i sve ispričala svom bratu. Od toga da sam bila bez posla i stana do uvrnutog smisla za humor sudbine koja mi je podarila posao u *INKarnejt*, do upoznavanja sa Re nakon čega me ona primila u svoje uvrnuto, ali čudesno okrilje, do Kola, do antagonizma između nas i uzroka tog antagonizma, do svega onoga što sam naučila od njegove porodice, do promjene u našem odnosu, do toga koliko mi je podršku pružao, do toga kako sam se zaljubila u njega, i do toga kako je on bio taj koji me ubijedio da se suočim sa Loganom.

Kada sam završila, Logan se ispravio na svojoj stolici, čela nabranog u razmišljanju.

„Reci nešto”, tiho sam ga zamolila. „Potrebno mi je da vjeruješ kako nisam napravila još jednu grešku. Moraš znati poslije svega ovoga da više *nikada* neću ponoviti tu grešku.”

Logan je klimnuo glavom. „Zvuči kao da je on pristojan momak i drago mi je što imaš te ljude pored sebe.” Pogledao me onim svojim pogledom starijeg brata koji je govorio da on neće trpjeti nikakve gluposti, i po grudima mi se raširila toplota na taj poznat prizor. „Ali moraću da ga upoznam.”

„Razumije se”, spremno sam se složila.

Zafrktao je kroz nos. „Uradila si tetovažu?”

„Da.”

„Misliš da ću dobiti besplatnu tetovažu kada izađem odavde? Od legendarnog Stjua Madervela lično?”

Iscerila sam se. „Nema nikakve sumnje.”

„Odlično, jer ću do tada imati mnogo inspiracije.”

Srce mi je klonulo kad sam se sjetila gdje zapravo sjedimo. „Kako ti je bilo? Ti si... dobro... zar ne?”

„Nije med i mlijeko, ali snalazim se. Ne brini za mene.”

„Ali kako je bilo...”

„Neću ti pričati ta sranja, tako da možeš da zaboraviš na to.”

Mogla sam da osjetim kako su mi se oči iskolačile kad je prasnuo na mene, i pomirljivo sam podigla ruke. „U redu, važi.”

Osmijehnuo se. „Nedostajala si mi, Šej.”

Skoro sam briznula u plač kada me nazvao nadimkom kojim me nije zvao još od kad smo bili djeca. „I ti si meni nedostajao”, progurala sam.

„Ah, nemoj ponovo da mi tu cmizdriš. Moramo da sredimo razne stvari.” Nagnuo se naprijed, gledajući me pravo u oči. „Nijedno od nas nije trebalo da sluša tatina, mamina i Amandina sranja, ali smo ih ipak slušali. Sa tim je sada završeno. Ono sa čime nije završeno je ova porodica. Znam da nismo savršeni, Šenon. Ali oni su naša porodica, i istupili su i našli mi se kada je trebalo. Hoću da se izmiriš sa njima kako bismo pokušali da budemo prava porodica. Obećaj mi to.”

U grudima mi je zatreperila panika. Poslije svega ovoga, bez obzira što on to nije prihvatao, dugovala sam Loganu. Ako je on ovo želio od mene morala sam da smislim način da mu to dam. Ali biće teško navesti moju porodicu da prihvati ideju da mi oprost.

Štaviše, to je značilo da ja moram oprostiti njima.

Nisam obraćala pažnju na duboko usađenu nesigurnost u sebi i umirujuće sam se osmijehnula svom bratu. „Pokušaću.”

Poglavlje 23

Pogled na kuću u kojoj ste proveli djetinjstvo ne bi trebao da vam izazove gorak ukus u ustima i da vas ispuni strepnjom. Ipak, dok sam zurila u predratni bungalov u tihoj ulici gradića u okolini Glazgova u kom sam odrasla, osjetila sam upravo to.

Ono što sam zaista željela da uradim bilo je da uskočim u autobus nazad za Edinburg, ali sam dala obećanje svom bratu. Samo sam se nadala da Amanda i dalje živi sa našim roditeljima da bih mogla da ubijem tri muve jednim udarcem.

Tek što sam to pomislila, vrata naše kuće su se otvorila i moja lijepa sestra je izašla napolje u papučama, odrpanim farmerkama i prevelikoj majci kratkih rukava. Kosa joj je bila podignuta na vrh glave i zurila je u mene tamnosmeđim očima koje je naslijedila od tate. Na moje iznenađenje, vidjela sam bljesak olakšanja u tim očima, koji je bio u suprotnosti sa njenim šturim riječima: „Dakle, živa si.”

„Znala bi to i ranije da si me nazvala.”

Zakolutila je očima. „Isto važi i za tebe.” Poslije te primjedbe je ušla unutra, ostavljajući vrata otvorena za mene.

Poznati miris tatinog duvana zapahnuo me čim sam ušla. Baka je mrzila to što tata puši, ali koliko god mu zvala nije mogla natjerati svog sina da prestane. Mama mu nikada nije zvala zbog toga. Rekla je da će tata uvijek da uradi ono što želi, a ona ga dovoljno voli da ga ostavi da to radi na miru.

Ja sam to smatrala izgovorom, ali opet, njoj se to uvijek dopadalo kod tate. On je pobjeđivao u svakoj raspravi, jer ona nije željela da je posmatra drugačije nego kao savršenu ženu punu podrške kakva je pokušavala da bude. Ja lično sam mislila kako oni žive u jebenim pedesetim godinama prošlog vijeka. Stresla sam se kad sam se sjetila koliko slično sam se ja ponašala sa Olijem skoro sve do kraja. Naravno, Oli je bio nasilnik koji tuče žene. Tata je bio samo tvrdoglavi gnjavator.

Puna strepnje, krenula sam za Amandom u veliki dnevni boravak u kom je moj tata gledao televizor dok je mama sjedila za trpezarijskim stolom i kucala nešto na laptopu. Podigli su pogled kad sam ušla i tata je pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču da utiša ton.

Pogledi su nam se susreli i mogla sam da vidim onu poznat tvrdoglavost u njegovim tamnim očima kako se bori sa nekom emocijom koju nisam mogla sasvim tačno da prepoznam.

Naglo je ustao, prevlačeći rukom preko usta prije nego što je glasno izdahnuo. „Hvala kurcu.”

Odjednom me privukao sebi, čvrsto me grleći.

Trebalo mi je čitav minut da prevladam šok i uzvratim mu zagrljaj.

„Trebalo je da nazoveš, dođavola”, procijedio je a onda me odmakao od sebe. Uhvatio me za mišicu tako jako da sam se trznula.

„Tata, mogao si da me nazoveš”, rekla sam, pokušavajući bezuspješno da potisnem bol i ozlojeđenost iz svog glasa. „Vi ste mi rekli da je sve to moja krivica i da treba da se klonim Logana. Mislila sam da biste bili srećni ako mi vidite leđa.”

Pustio me, tvrdoglavo isturajući bradu na onaj svoj poznati način. „Ja nisam rekao da je sve to bila tvoja krivica.”

„Pa zašto me nisi zvao?”

„Zašto ti nisi zvala?”

Uzdahnula sam. Tipično za tatu. Njegov ponos mu nikada ne bi dopustio da prizna kako se loše ponio u ovoj situaciji. Brzo sam pogledala u mamu, koja je stala na sredinu sobe pored Amande. Amanda je bila viša od nje. Ja sam bila niska na mamu, a od nje sam naslijedila i boju kose i očiju, kao i njenu figuru. Bila je mladolika - toliko mladolika da su nas vjerovatno mogli smatrati sestrama. Ali na tome su se sličnosti između nas završavale. Ja nisam ličila ni na jedno od roditelja.

Bila sam u potpunosti na baku. Na svu sreću.

„Mnogo toga je rečeno i učinjeno”, reče mama. „Ali to nije izgovor za ono kroz šta si nas provela.”

Stegla sam ruke u pesnice. „Ni meni nije bilo baš najlakše.” Mama uzdahnu.

„Pretpostavljam da nije. Ali nisi uvijek samo ti važna, Šenon.”

„Nisam došla ovamo da se svađam”, odgovorila sam kroz stisnute zube. „Upravo sam bila u posjeti kod Logana. Tražio je od mene da pokušam da sredim stvari sa vama i obećala sam mu da hoću.”

„Lijepo.” Amanda je skrstila ruke na grudima, gledajući kroz stisnute oči. „Možeš da počneš od toga gdje si bila prošlih nekoliko mjeseci i zašto na leđima imaš tetovažu koje tamo ranije nije bilo.”

Prokletstvo. Sigurno mi se košulja podigla dok sam grlila tatu. „U redu. Hajde da sjednemo.”

„Ne mogu da vjerujem!” Amanda je skočila na noge kad sam prestala da im pričam o svom životu u Edinburgu. „Dakle, ovo je stvarno zanimljivo.”

„Nije tako.” Prostrijelila sam je pogledom. „Nije valjda da vjeruješ kako sam ponovo bila toliko glupa. Ne nakon onoga kroz šta smo svi prošli.”

„Da, da vjerujem!”

„Amanda”, grubo je rekao otac. „Smiri se.”

„Slušaj.” Skrenula sam njen ozlojeđeni pogled sa tate na mene. „Objasnila sam ti sve u vezi mene i Kola. Bila sam upravo onoliko sumnjičava i zabrinuta u vezi sa njim kao što bi bio svako ko je doživio ono što sam ja doživjela. Ali on je dobar momak. On vjeruje u mene. On me naveo da dođem ovamo. On me ubijedio da se suočim sa Loganom.”

Panika koja mi je stezala grudi bila je nepodnošljiva. Htjela sam da pobjegnem iz kuće - i od tog osjećaja - ali nisam mogla, jer sam dala proketo obećanje. Zato sam morala da se suočim sa reakcijom moje porodice i da ih ubijedim da nisam napravila grešku time što se zabavljam sa Kolom.

„Želim da ga upoznam.” Amanda se zagledala u mene. „Mogu da dođem u Edinburg i sama zaključim.”

„Šta da zaključiš?”

„Da li je on pristojan momak ili još jedna od onih tvojih propalica.”

„A šta kog đavola ti znaš o pristojnim momcima, Amanda? Imaš dvadeset osam godina i nikada nisi bila u ozbiljnoj vezi.”

Oštro je udahnula, dok joj je u očima plamtela uvrijeđenost.

„Šenon”, upozorila me mama. „Ako hoćeš da krenemo iz početka moramo znati da nećeš izazvati novu gomilu problema u svom životu, a stoga i našem. Nećemo ponovo prolaziti kroz to. Tvoj brat još trpi posljedice tvoje posljednje katastrofalne ljubavne veze.”

„Nije na vama da presuđujete o Kolu”, nastavila sam da se raspravljam, mrzeći i samu pomisao da iko misli kako on mora nekako da se dokazuje. „On zaslužuje bolje od toga.”

Amanda je zagundala: „Nemoj da se uvrijediš, ali ti nisi baš poznata po tome što umiješ da razlikuješ dobrog momka od propalice. Hoćeš da izgladimo nesporazume. Onda nas upoznaj sa njim.”

Ponovno povezivanje sa Loganom završilo se tako što je u meni sagorjelo nešto na šta sam bila toliko naviknuta da nisam ni shvatala da to ne treba da bude tu. Dok nije nestalo.

Bila je to praznina u mojoj utrobi. Užasni prazni prostor koji nije mogao biti ispunjen koliko god me srećnom činio Kolov i moj novi život u Edinburgu. Bilo je to osjećanje koje je postalo dio mene, u tolikoj mjeri da sam se pomirila sa idejom kako je oduvijek bilo tu.

Ono je nestalo. Ta praznina je nestala uz toliko slatko, slatko olakšanje.

Kajanje je već bilo druga stvar. Ono možda nikada neće nestati i svakako neće nikuda otići u skorije vrijeme. Ne sve dok je moj brat u zatvoru. Možda ću, kada on izađe imati šansu da se izborim sa tom krivicom, ali za sada je ona bila dio mene, i da, pomirila sam se sa tim bez obzira na umirivanja koja sam dobila od svog brata ili bilo koga drugog.

Nakon razgovora sa svojom porodicom koji se stalno vrtio u krug, ostavila sam im adresu i broj telefona i rekla im da možemo ponovo razgovarati kada sve ovo prespavamo. Zatim sam otišla pravo kod Kola i plakala u njegovom naručju dok nisam zaspala.

Sutradan sam mu ispričala sve što se dogodilo, a on me saslušao ne prekidajući me. Ali mogla sam osjetiti kako napetost u njemu narasta.

Bio je ljut na moju porodicu.

„Ne moraš da se baviš tim sranjima”, rekao je on. „Ne nakon načina na koji su se ophodili prema tebi.”

„Ali moram”, tvrdila sam ja. „Moram to da uradim zbog Logana.”

Za sada smo se složili da se ne slažemo. Kao i Re i ja. Njoj sam takođe sve ispričala i ona je imala isto mišljenje kao Kol. A iako je Kol pristao da se upozna sa Loganom (već sam organizovala našu posjetu za nekoliko nedjelja u naš slobodan dan), kad sam došla na posao otkrila sam da ne samo da je Kol pomalo distanciran, nego takođe i Re.

„Ovo će biti zabavan dan”, promrmljala sam nakon što su mi oboje kafu koju sam im donijela istrgli iz ruke ne rekavši čak ni hvala. Što se tiče Kola, znala sam da je to zbog toga

što se on povukao u sebe da dobro razmisli o svemu tome. Što se tiče Re, to je bilo zbog toga što je istinski bila ljuta na mene.

Na svu sreću, bili smo, kao i uvijek subotom, veoma zauzeti i mogla sam da se pretvaram kako je Kolovo ćutanje posljedica njegovog profesionalizma.

U svakom slučaju, znala sam sa strahom koji mi se usadio u stomak da će svo pretvaranje nestati kroz vrata radnje kada ih je moja sestra otvorila i ušla unutra.

Ukopana u mjestu od iznenađenja, gledala sam kako njene oči lutaju po studiju, dok joj se gornja usna izvija od gađenja. Amanda je bila otprilike moja sušta suprotnost. Mrzila je tetovaže, pirsinge, farbanje kose, ili bilo šta što ti je mijenjalo prirodno stanje tijela. Ona nije imala kreativnosti u sebi i nikada nije osjećala potrebu da naglasi ili promijeni bilo šta na sebi ili izrazi svoju ličnost kroz svoj izgled.

Izjednačavala je tjelesne modifikacije sa karakternim nedostacima.

Amanda me konačno spazila kako stojim iza prijemnog pulta i, ne obraćajući pažnju na ljude koji su sjedili u čekaonici, prišla mi je krupnim koracima sa jednom podignutom obrvom. „Ovo je čuveni *INKarnejt*?”

Osjetila sam se kao da se branim i sva sam se ukočila. „Jeste.”

Zakolotala je očima. „Samo bi ti pomislila da je rad na ovakvom mjestu sjajna stvar.”

„Ne, to bi zapravo pomislile na stotine ljudi. Ono je veoma poštovano zbog umjetničkih radova i ovdje se tretman dosta plaća, jer je mjesto zatrpano poslom.”

Othuknula je i pokretom ruke odbacila moj komentar. „Slušaj, došla sam jer smo se svi složili da želimo da se vratiš u naše živote. Ti si možda uvtjela sebi u tu svoju šašavu glavicu da nas boli dupe, ali to nije istina, Šenon. Mi te volimo. Mi samo... znamo kakva si. Donosiš loše procjene. Došla sam da te malo urazumim.”

Nakon što sam prevladala zapanjenost zbog njenog korišćenja riječi dupe, postala sam ogorčena zbog njenog nadmenog stava. „Rekla sam ti da ćemo to raspraviti. Ne možeš tek tako da ušetaš ovamo i očekuješ kako možeš donositi presude o Kolu. Kao prvo, jednostavno ne možeš. Kao drugo, on sada radi. Subota je. Stvarno smo zauzeti.”

„Samo želim da ga sretnem. Nigdje ne idem prije nego što se to desi.” Lukavo se osmijehnula. „Zar ne želiš da ispuniš svoje obećanje dato Loganu?”

Zaškrgutala sam zubima od frustracije. Ponekad je moja sestra bila čisto zlo. „Sačekaj ovdje.”

Požurila sam u stražnje prostorije i pokucala na Kolova vrata.

„Uđi”, doviknuo je on nadjačavajući zujanje igle.

Otvorila sam vrata i vidjela ga kako tetovira veoma detaljno prikazanog Minotaura na ruci djevojke koja se ložila da bude motoristkinja. Zvala se Vik i bila je redovna mušterija. Došla je da uradi tetovažu kad sam tek počela da radim u studiju i poslije toga je dolazila još tri puta.

Kol je podigao pogled ka meni i ukočio se vidjevši moj izraz lica. „Šta nije u redu?”

„Moja sestra je ovdje.” Iskrivila sam lice. „Toliko mi je žao. Nisam znala. I neće da ode dok te ne upozna.”

Kolov izraz lica je ogrubio. „Izaći ću kada završim ovu tetovažu. Može da smjesti dupe u čekaonicu.”

Klimnula sam glavom i požurila da se udaljim kada me pozvao po imenu.

„Da?” odazvala sam se preko ramena.

„Nemoj da joj nudiš kafu, vodu, bilo šta. Nije dobrodošla ovdje, a jedini razlog zbog koga je neću izbaciti napolje ste ti i tvoj brat.”

Nelagoda je prostrujala kroz mene, ali hitro sam mu dala znak da ću ga poslušati i otišla. Imala sam osjećaj da ovaj susret neće proći previše dobro.

Amanda je namjestila neprijatan izraz na lice kad sam joj predstavila Kola. Povala sam je u njegovu sobu da bismo imali malo privatnosti. Kol joj nije pružio ruku. Samo joj je klimnuo glavom i zaštitnički me privukao sebi.

Namrštila sam se. „Amanda, vas dvoje još niste razmijenili ni jednu riječ.”

„Pogledaj ga.” Mahnula je rukom ka meni. „Kao da će se dugo zadržati pored *tebe*.”

„Šta jebote to treba da znači?” prasnuo je Kol.

Amanda je frknula kroz nos i značajno me pogledala. „Šarmantno.”

Nestrpljenje je proključalo u meni. Zakoračila sam naprijed. „Amanda, prestani. Trebalo bi da mu pružiš poštenu priliku.”

„Nema potrebe. Pogledaj ga. Mislim da su tvoji prvi instinkti u vezi sa ovim tipom bili ispravni, Šenon.”

Odjednom sam shvatila. „Nikada mu nećeš pružiti priliku. Ti voliš da bude ovako. Voliš da ja budem crna ovca.”

Ponovo je zakolutala očima ka meni. „Sama si to sebi uradila. Ti biraš ove propalice. Te ništarije...”

Jurnula sam ka njoj tako brzo da se uplašeno zateturala unazad. „Da ga nikada nisi tako nazvala”, prosiktala sam stežući šake.

„Šenon”, promrmljao je Kol, ali nisam obraćala pažnju na njegov pomirljiv ton.

„Ti ne znaš ništa o njemu ni o meni. Zašto?” molećivo sam upitala. „Zašto si takva? Pokušavam da sredim stvari, jer Logan želi da mu se vrati njegova porodica, a ti igraš svoje sitne igrice.”

„Ne igram igre. Ovo je ozbiljno. *Ovo* meni ne izgleda kao da išta pokušavaš.”

Odmahnula sam glavom, odjednom se osjećajući neizmjereno tužno. „Rekla si da me voliš, ali nisam sigurna da vjerujem u to. Ti i ja... nikada se nismo slagale i ja i dalje ne znam zašto si uvijek bila tako pakosna prema meni...”

„O, za ime Božije! Da si samo bila toliko paranoična u vezi tvojih momaka, možda Logan ne bi bio u zatvoru.”

Osjetila sam Kolovu vrelinu na svojim leđima i pružila sam ruku iza sebe kako bih ga spriječila da kaže ili uradi bilo šta zauzvrat. „Kol ne mora da se dokazuje ni tebi ni bilo kome. Dakle, već si ga dovoljno uvrijedila. Želim da odeš.”

Crvenog lica, očiju odjednom ispunjenih iznenađujuće jakim osjećanjima, Amanda je šapnula: „Ne znam šta misliš ili zašto tako misliš, ali stalo mi je do tebe. Ja ti jednostavno ne

vjerujem i pokušavam da te spasim da ne napraviš još jednu ogromnu grešku. Nikada neću zaboraviti šta si uradila Loganu, ali sam spremna da pokušam da ti oprostim. Molim te, Šenon. Pusti me da izađem na ta vrata, i završila si sa ovom porodicom.”

Pošto sam bila skoro paralizovana njenim riječima, do mene je uspio da dopre samo dodir Kolove ruke na mojim kukovima. Strah od toga da ponovo ne razočaram Logana sprečavao me da bilo šta kažem.

Amanda je shvatila moje ćutanje kao odbacivanje i sa ranjenim pogledom u očima i razočaranim izrazom lica požurila je napolje iz studija prije nego što sam mogla da smislim kako da učinim da sve to uspije.

Poglavlje 24

Osjećala sam mučninu.

Logan je od mene tražio samo jedno, *samo jedno*, a ja sam već zabrljala.

Provela sam sljedećih nekoliko sati pokušavajući da potisnem svoje emocije i razmišljam racionalno. Morala sam da smislim neki način da učinim da ova situacija bude podnošljiva za sve.

Ali jednostavno nisam znala kako.

„Da li ćeš ikada više progovoriti?” rekao je Kol.

Sjedio je preko puta mene za Reinim kuhinjskim stolom. Re je bila izašla. Nakon što je čula onu gungulu na poslu, zaključila je da mi te večeri vjerovatno nećemo biti baš sjajno društvo. Zašto nije mogla jednostavno da kaže da će nam ostaviti malo prostora, ne znam, ali to je bio Rein način. Pomislili biste da je obazrivost nešto čega se treba stidjeti po načinu na koji se toliko trudila da sakrije obzirnu stranu svoje ličnosti.

„Izvini.” Odgurnula sam svoj tanjir sa tajlandskim knedlama i piletinom u crvenom sosu. „Jednostavno stalno iznova razmišljam o svemu i još uvijek ne znam šta da radim.” Ugrizla sam se za usnu i onda tiho predložila: „Možda bi trebalo da napravimo korak unazad.”

Kol se na trenutak ukočio prije nego što je uz zveket ispustio svoju viljušku na tanjir.

„Izvini?”

Nastavila sam da razmišljam naglas. „Samo dok ne prevaziđem nesporazume sa svojim roditeljima. Znaš već... dok se polako ne vratim među njih, pokažem im da pokušavam, a onda kada oni to uvide, ti i ja možemo ponovo da krenemo punom parom i tada će i sami vidjeti koliko si ti dobar momak.”

Vazduh u prostoriji kao da je postao ledeno hladan. Smjesta sam znala da sam napravila ogromnu grešku u procjeni time što sam naglas razmišljala. Bijes, nevjerica... i bol su sijali u Kolovim očima dok je odgurivao stolicu i uspravljao se iznad mene. Glas mu je bio skoro šapat, toliko je bio zagušen emocijama. „Poslije svega, poslije načina na koji su se odnosili prema tebi, zanemarivali te, ti želiš da staviš *nas* na čekanje da bi umirila *njih*?”

Ustala sam sa stolice, očajnički pokušavajući da smislim način da smirim situaciju, da ovo ispravno prikazem, jer sam očigledno zabrljala. „Ne! Mislila sam, samo privremeno.”

Pogriješila sam što sam to rekla! Oči su mi se razrogačile kad se naizgled čitavo njegovo biće uvećalo od gnjeva. „Ne misliš valjda ozbiljno?” rekao je.

„Kole, molim te. Pokušaj da ovo sagledaš iz moje perspektive. To je moja porodica. I slažem se, nije baš sjajna, ali i dalje mi je porodica. Oni su uvrijeđeni i uplašeni, a ja sam bježala od njih, od svega toga, previše dugo. Vrijeme je da sredim stvari. To je ono što Logan želi i što ja mislim da je potrebno da uradim.” Zakoračila sam prema njemu sa pomirljivim pogledom u očima. Izmakao se od mene. Potpuno sam upropastila ovo objašnjenje. „Kole... ti bi prije svih drugih trebalo da razumiješ. Tvoja mama je bila loša majka, ali ti je nikada nisi napustio. Ne sasvim.”

Mišić u njegovoj vilici se zategnuo kada je klimnuo glavom, stežući zube. Najzad je ispustio dah i rekao promuklim glasom: „Ali ja nikada ne bih izabrao nju prije tebe.”

„Ja ne biram nikog prije...”

„Ne mogu da pričam o ovome u ovom trenutku.” Podigao je ruku da me prekine.

„Moram da izađem odavde prije nego što kažem neko sranje zbog koga ću se pokajati.”

Pitajući se kako je razgovor mogao da krene u tako lošem pravcu, zamolila sam ga:

„Nemoj. Ne pokušavam da te povrijedim. Samo pokušavam da smislim...”

„Ne pokušavaš da me povrijediš?” Jako je odgurnuo stolica na kojoj je sjedio od stola. Na mene je bio red da se izmaknem.

„Tražiš od mene da se dokazujem jebote. Ako iko mora da se dokazuje to su oni!”

Čvrsto sam stegnula usne, osjećajući težinu u grudima od shvatanja da je to tačno ono što sam tražila od njega. Nakon što sam rekla svojoj porodici da mu to nikada neću uraditi, uradila sam to bez razmišljanja. „Nisam tako mislila, kunem se. Stvarno nisam. Jednostavno ne znam šta drugo da uradim.”

Ali moje izvinjenje nije moglo da se probije kroz njegov gnjev. Nagnuo se naprijed, suženih očiju, i prosiktao: „Evo ti nagovještaja: nikada nije trebalo da kažeš da želiš da napravimo pauzu. Nikada nije trebalo da tražiš od *mene* da se dokazujem poslije svog sranja kroz koje si me provela.” Uputio mi je još jedan zgađen pogled i krupnim koracima izašao iz prostorije dok sam seja oporavljala od njegovog bijesnog napada.

Začuvši kako se otvaraju ulazna vrata stana, trgnula sam se iz svoje omamljenosti i pojurila kroz hodnik. „Kole!”

Naglo se okrenuo. „A kad pomislim kako sam htio da te pitam da se preseliš kod mene. Kakva bi to jebeno velika greška bila.”

O dođavola, ovo se ne dešava. „Kole, molim te...”

Vrata su mi se zalupila ispred nosa.

Zateturala sam se naprijed, namjeravajući da jumem za njim, kada su njegove riječi počele da mi odjekuju u ušima. Bio je bijesan. Nastavak mojih pokušaja da ispravim situaciju ne bi promijenio ono što je on osjećao u ovom trenutku.

Naslonila sam glavu na vrata. „Jebiga, jebiga, jebiga”, cvilila sam ja.

Moj kofer je ležao otvoren na krevetu, odjeća mi je bila razbacana svuda po spavaćoj sobi, i zurila sam u svoje crteže pitajući se kako da ih spakujem kada su ulazna vrata tresnula.

„Šenon jebena Meklaud, ti i ja moramo da porazgovaramo!” vikala je Re kroz stan.

„Upravo sam tješila tvog veoma ljutitog i uvrijeđenog momka i moram da kažem...” Glas joj je utihnuo kada je ušla u svoju sobu. Gledala sam je kako upija pogledom kofer i odjeću koju sam pakovala u njega. „U redu.” Progutala je pljuvačku s naporom. „Treba da znaš da je Kol zaista usijana glava. Ne izgleda tako jer je stalno toliko opušten, ali kada ga nešto naljuti, hoću da kažem, on jednostavno prasne bez razmišljanja.” Sada je već počela da brblja. „Da li si znala da on, kada je saznao da je Marko momak koji je napumpao Hanu kada joj je bilo sedamnaest godina, nije čak ni dao Hani šansu da objasni to sranje? Jednostavno je odmah

odjurio da traži Marka. Pokušao je da ga isprebija na gradilištu. I takođe je dobio nekoliko dobrih udaraca.”

Otvorila sam usta da objasnim, ali telefon mi je zazvonio prije nego što sam uspjela u tome. Skrenula sam pogled ka stočiću pored kreveta i prepoznala broj na displeju. „Oh, moram da se javim na ovaj poziv.” Zgrabila sam telefon i javila se, sve vrijeme mašući Re da izađe iz sobe i da mi malo privatnosti.

Ona je jedan trenutak tvrdoglavo zurila u mene, ali se najzad polako povukla iz sobe.

Kada sam prekinula razgovor sa tatom, nakon što smo sve dogovorili, bilo je već kasno i Re je potpuno obučena ležala na svom krevetu. Njeno hrkanje odjekivalo je kroz čitav stan.

Re je već bila ustala i izašla prije nego što sam se ja probudila. Bilo je to zbunjujuće, pošto Re nikada nije ustajala prije mene. Ležala sam budna veći dio noći brinući se do ludila zbog Kola i primoravajući sebe da ga ne nazovem. Ne bi bilo nikakve svrhe u pokušaju da razgovaram sa njim dok je još uvijek ljutit.

Umorno sam ušla u *INKarnejt* i krenula pravo prema aparatu za kafu. Osjećala sam se pomalo stegnuto, dok sam iščekivala da vidim Kola poslije naše prve velike svađe otkad smo par. Praktično sam smatrala da je on možda raskinuo sa mnom, ali nisam mogla čak ni da valjano razmislim o tome u tom trenutku a da ne poželim da se rasplačem, pa sam se u potpunosti usredsredila na kafu.

Grizla sam se za donju usnu, pokušavajući da zaključim da li treba Kolu da odnesem šolju kafe.

„Tu si.”

Pogledala sam preko ramena i vidjela Re kako stoji pored mog radnog stola. „Dobro jutro.”

Namrštila se na mene. „Ako ti tako kažeš. Kol je javio da je bolestan i da neće doći na posao. Moraš da telefoniraš i odgodiš njegove zakazane termine za danas.”

Srce je htjelo da mi iskoči iz grudi. „Bolestan?” Kol nikada nije izostajao s posla zbog bolesti.

„Kao da je tebe briga”, prasnula je ona.

„Re.” Umorno sam lupnula nogom. „Zašto je Kol...”

„Ne čujem te!” povikala je ona djetinjasto i otišla od mene.

Požurila sam iz kuhinjice u glavnu prostoriju. „Re!”

„Ne navaljuj na mene.” Stala je i prostrijelila me pogledom preko ramena. „Ti si mi prijateljica, Šenon. Stalo mi je do tebe, ali ako moram da biram, biram Kola. Zato se odmakni jebiga, prije nego što izbacim te jebene gluposti iz tebe šamarima.”

Stajala sam u mjestu, zapanjena i ošamućena, dok je ona nestajala u zadnjim prostorijama.

I dalje sam stajala tu kada je Sajmon izašao iz svoje sobe. Po izgledu njegovog lica, vidjelo se da je sve čuo. Šta god on vidio na *mom* licu, natjeralo ga je da podigne ruke kao da se predaje. „Ne želim da znam. Žao mi je, dušo, ali trenutno imam i sopstvenih sranja sa Tornjem.”

Potisnula sam paniku koja je narastala u meni. „Da li je među vama sve u redu?”

Potišteno je slegnuo ramenima i prošao pored mene da uzme kafu. „Pokušavamo da riješimo tu nesuglasicu s djetetom.”

„Žao mi je.” Klonulo sam se naslonila na svoj sto, želeći da veze ne moraju da budu toliko prokleta srceparajuće.

Sajmon mi se tužno osmijehnuo. „I meni je žao.”

Dok se Re ledeno ophodila prema meni ostatak tog dana, iščupala sam sebi čitave pramenove kose od frustracije. Nisam mogla da vjerujem šta mi je rekla. Nisam čak ni znala šta sam uradila da to zaslužim.

Najzad, nakon što sam završila sve za taj dan, uzela sam svoj telefon. Osjećala sam toliku mučninu da sam mislila da ću stvarno povratiti, a jedini način da se oslobodim tog osjećaja bio je da nazovem Kola.

Odmah se uključila govorna pošta.

Re je izašla iz zadnjih prostorija noseći svoju jaknu i torbu. Sajmon je već bio otišao. I ja sam uzela svoju jaknu. „Ni ne pomišljaj da me ispratiš”, zarežala je ona prolazeći pored mog stola.

„Gdje je kog đavola Kol?” doviknula sam za njom.

„Sa Hanom.” Odmahnula je glavom gledajući me, i djetinjasto ponašanje je nestalo da bi ga zamijenilo razočarenje. „Nemoj da ih gnjaviš. Otišao je da obiđe bebu.”

Klonula sam. „Nisam namjeravala da ga povrijedim, Re.”

„Odustala si od njega. Kako da ga to ne povrijedi?”

„Nikad nisam odustala od njega. Samo pokušavam da održim obećanje koje sam nekom dala.”

„Očigledno nekom pogrešnom.” Ponovo je odmahнула glavom. „Kol se stvarno trudio oko tebe, i ti si se ozbiljno povezala sa njim, što znači u skladu sa obećanjima koja si dala i njemu. Možda bi trebalo da smišliš koje obećanje treba da se trudiš da održiš.”

„Zašto to mora da bude izbor ili-ili?”

„Zato što je neko učinio da bude tako... i opet kažem, možda je taj neko onaj od koga treba malo da se odmoriš. A ne Kol.” Izašla je iz studija zalupivši vratima, ostavljajući me samu da zaključam i dobro razmislim o mnogim načinima na koje sam nekako uspjela da iznevjerim sve ljude u svom životu za manje od sedamdeset dva sata.

Poglavlje 25

Nema ničeg sličnog osjećaju straha koji imaš u stomaku kada znaš da si povrijedio nekoga do koga ti je stalo. Strah se pretvara u nervno rastrojstvo što više vremena prođe, a da se ništa ne riješi. Bilo mi je muka od straha.

Te noći sam pokušavala da nazovem Kola ili da mu pošaljem SMS poruku, ali on se nije javljao. Očajnički želeći da sve razjasnim, da sredim stvari, otišla sam taksijem do njegovog stana, nadajući se da se dovoljno ohladio da možemo razgovarati. Međutim, Kol nije otvarao vrata.

Te noći sam se vratila kući sa tom teškom, jakom, nadimajućom mučninom u utrobi.

Osjećaj se samo pogoršao kad sam došla na posao u ponedjeljak ujutro i suočila se sa Stjuom. „Kolu je potrebno malo odmora, pa je otišao na fotografski izlet sa svojim prijateljem Nejtom na nekoliko dana. Ja ću raditi poslove koje je zakazao.”

Skoro sam ostala bez daha kad sam čula da je moj momak otišao iz grada ne javivši mi se. „Izlet? Kuda?”

Stju je slegnuo ramenima, ne gledajući me u oči. „Nisam siguran.”

„Stju...”

„Slušaj, Šenon.” Stju me prekinuo, a u očima mu je saosjećanje bilo pomiješano sa strogošću. „Ti dobro radiš svoj posao, ali ako će tvoje prisustvo ovdje biti problem za mog najboljeg crtača, moraću da te otpustim.”

„Da me otpustiš?” Zateturala sam se, šokirana do srži svog bića. „Kol i ja smo se posvađali. Riješićemo to.”

Ona prokleta saosjećajnost je potpuno potisnula njegovu strogost. „Kol djeluje užasno uzrujano.”

„Predložila sam nešto, on je to pogrešno shvatio, ali to teško da je...” Dodirnula sam se po čelu dok je prostorija počinjala da se vrti oko mene. „On je temperamentan i rekao je neke stvari, ali mislila sam...” Ućutala sam uzimajući svoju torbu da pronađem mobilni telefon. Kol i ja smo morali da razgovaramo. Nije mogao tek tako da pobjegne.

To nije ličilo na njega.

„To ne liči na njega”, promrmljala sam petljajući prstima oko telefona. Ovog puta je njegov mobilni zazvonio, ali mi se on nije javio. Trznula sam se na zvuk njegovog glasa koji je tražio da ostavim poruku. „Kole, ja sam. Javi se na telefon. Ovo je besmisleno. Moramo da razgovaramo.”

Stju je iskrivio lice. „Nadam se da umiješ da moliš na koljenima, mala vilo.”

Uzdahnula sam. „Imam osjećaj da ću prije nego što se ova nedjelja završi napraviti pravu umjetnost od toga.”

„Nedostaje mi ovo mjesto.” Tata se osmijehnuo, gledajući u zamak kroz izlog kafeterije.

„Tvoja mama je čista Glazgovčanka od glave do pete, ali nikad nisam prestao da osjećam kao da sam ovdje kod kuće.”

Klimnula sam glavom. „To je i meni u krvi.”

„Da, ti imaš mnogo od moje majke u sebi. Možda je to dobro s obzirom na to da je tvoja sestra mnogo povukla na majčinu stranu, a vidi kako je neurotična ispala.”

Nabrala sam nos. „Tata.”

On se samo zakikotao i otpio gutljaj svoje kafe.

„Hvala što si došao da se vidiš sa mnom.” Zaključila sam poslije svađe sa Kolom da bi možda bilo bolje da pokušam da racionalno razgovaram sa nekim članom svoje porodice. Tata je izgledao najprijemčiviji za moje riječi, pa sam ga nazvala da dogovorimo sastanak. Mogao je da dođe tek za vikend, što je značilo da moram tražiti od Re da me mijenja na poslu - a to je bilo nešto što je radila nevoljno. Iako je i dalje bila ljuta na mene što sam ozlojedila Kola, mogla je da shvati koliko mi je teško što mi se on čitave nedjelje nije javljao na telefon. I tako je, uprkos činjenici da je moja cimerka jedva razgovarala sa mnom, ona ipak *pristala* da me zamijeni na poslu.

„Bilo bi lijepo ponovo imati malo mira u porodici.” Tata je slegnuo ramenima. „Ako možemo pronaći način da to uradimo, onda odlično.”

„Ne želim da budem prinuđena da ugrozim svoju vezu sa Kolom da bih održala vezu sa vama. To nije pošteno.”

Pogledao me s neodobravanjem. Iskreno, bila sam umorna od gledanja takvog izraza na licu ljudi koje poznajem. „Amanda nam je ispričala za njega.”

Ugrizla sam se za jezik da ne ispoljim svoju ozlojeđenost. „Jedva mu je dopustila da izgovori dvije riječi. Ušla je u studio i jednostavno počela da ga vrijeđa. Nije ni namjeravala da mu da šansu.”

„Ona kaže kako on izgleda i ponaša se baš kao tvoji bivši momci.”

„On uopšte nije kao oni.” Nagnula sam se naprijed, ispunjavajući svaku izgovorenu riječ uvjerenošću u njih koju sam osjećala. „On je najbolja osoba koju poznajem.”

„Zašto jednostavno ne možeš da budeš sama neko vrijeme, Šenon? Odvoji vremena da razmisliš o svemu. Našoj porodici je potreban odmor od drame.”

„Nije bilo drame između Kola i mene.” Mogla sam da osjetim gorčinu na svom jeziku. „Dok se moja porodica nije uključila u čitavu priču.”

Tata se namrštio.

„Nisam tako mislila.” Odmahnula sam rukom odbacujući svoju posljednju primjedbu, ali nisam bila sigurna da zaista nisam tako mislila. „Samo pokušavam da uradim pravu stvar za svakoga. Logan želi da ponovo budemo prava porodica, ali da bi bilo tako vi želite da raskinem sa momkom o kome ništa ne znate.”

„Pogledaj na to iz našeg ugla. Posljednji put kada si bila u vezi sa nekim istetoviranim... u svakom slučaju, dopustila si da postane toliko gadno da je tvoj brat morao da se umiješa i zaštiti te. To nije baš normalno.” Stegnuo mi je ruku. „Dijete, potrebno ti je vrijeme da raščistiš stvari u svojoj glavi. Nema šanse da si mogla imati vremena za to otkad si otišla iz Glazgova, ne nakon što si se upustila u vezu sa još jednim idiotom.”

Istrgla sam ruku ispod njegove. „Kol nije idiot. A ja pokušavam da ti kažem razlog zbog kog stvari u mojoj glavi *jesu* raščišćene. On mi je pomogao. Uradio je toliko mnogo da mi učini da se ponovo osjetim vrijednom, i više od toga, vratio me Loganu. Znaš, stalno sam imala one noćne more. Mislila sam da su nestale, a onda su se ponovo vratile. Nisam ih imala nijednom otkad sam posjetila Logana. Ni jedan jedini put. A Kol je zaslužan za to.”

Na moju sve veću ozlojeđenost, tata još uvijek nije izgledao ubijedeno.

„Zašto si došao ovamo ako nećeš da me saslušáš?”

„Došao sam u nadi da ćeš ti da saslušáš *mene*.” Ustao je i bacio na sto novac za svoju kafu. „Bićemo uz tebe, dušo, ako ostaviš taj svoj teret za sobom. Dođi kući i kreni iz početka. Ne samo zbog nas, nego zbog sebe.”

„Pretpostavljam po tom izgledu tvog lica da sastanak sa dragim starim taticom nije prošao dobro.” Re je sazula cipele, samo da bi navukla čizme. „Toliko o pakovanju kofera, ha?”

Prostrijelila sam je pogledom, zbunjena njenim komentaram, ali previše usmjerena na samo jednu stvar da bih postavljala pitanja. „Upravo sam ponovo pokušala da pozovem Kola. Da li si mu rekla da sam pokušavala da ga kontaktiram?”

„Danas smo na poslu bili pomalo prezauzeti. On se vraća usred gužve poslije svoje slobodne nedjelje.”

Grudi su me boljele i nisam mogla da zadržim suze. „Nisam namjeravala da ga povrijedim. Zašto mi ne dopušta da objasnim?”

Oči su joj plamtjele od gnjeva. „Zato što si poslije svega izabrala svoju porodicu prije njega. Izabrala si ljude koji su okrenuli leđa ćerki koja je upravo bila seksualno napadnuta i završila u bolnici. Šta to jebote govori o tome šta osjećaš prema Kolu kada si izabrala *njih*?”

Obuzeo me pravi užas. „Da li to on misli? Da sam odabrala njih? Nisam odabrala njih. Pokušavala sam da smislim način da ih umirim. Nikada nisam imala nikakvu namjeru da odustanem od Kola. Samo sam mislila da bismo mogli da odvojimo malo vremena...”

„Da se odmoriš”, prekinula me ona. „Da se odmoriš od njega. Taj momak teško može podnijeti da bude odvojen od tebe i nekoliko dana, a ti si spremna da odeš kući u Glazgov na ko zna koliko dugo vremena. A šta bi on trebao... da samo sjedi i čeka tvoj poziv, koliko god dugo trebalo tvojim roditeljima da ga prihvate? I opet ponavljam, radi se o roditeljima koje je boljelo dupe za tebe dok je Kol činio sve da te zaštiti.” Ustala je i uzela svoju tašnu. „Ono što je za tebe bila samo glupa svađa za njega je bila velika stvar. Iz razloga koje shvatam i razloga koje ne shvatam. Ali pretpostavljam da ti shvataš. Pretpostavljam da ti je on rekao sve o sebi. I pretpostavljam da znaš kako ga je čak i prijedlog da se malo odmoriš od njega duboko povrijedio, s dobrim razlogom, a ti tačno znaš koji je to razlog.”

Okrenula se da krene.

„Sačekaj.” Skočila sam sa stolice. „Moram ga vidjeti, Re. Hoćeš li se sresti sa njim?”

„Ne. Ne znam gdje je on večeras.”

Pogledala sam je u leđa kroz stisnute očne kapke dok je izlazila. Re je lagala. A ona nikad ne laže.

Dohvatila sam svoju tašnu i ključeve i požurila za njom na diskretnoj udaljenosti. Pratila sam je i osjetila nervozno iščekivanje kad sam je vidjela da ulazi u pab *Vok*. Kol je bio tamo. Bila sam sigurna u to.

Pab je bio prilično pun. Uvijek je bilo tako subotom uveče. Progurala sam se pored ljudi koji su stajali za šankom blizu vrata i izvila vrat dok sam se probijala kroz gomilu ljudi do glavne prostorije. Svaki sto je bio zauzet.

Spazila sam Re kako se provlači između stolova, i pogled mi je proletio pored nje.

Onaj osjećaj mučnine u mom stomaku se pojačao.

Kol je sjedio sa bliznacima i Karen, sa kriglom točenog piva u ruci. Imao je i drugo društvo. Lijepa plavuša je sjedila sa butinom pritisnutom uz njegovu, a Kol je pognuo glavu tako da ona može da mu šapće na uvo.

Obrazi su mi se užarili, a koža me peckala.

Dopustivši da nalet ljubomore prostruji kroz mene i umine, duboko sam udahnula. Kol nikada ne bi varao. Znala sam to. Znala sam da je prizor ispred mene potpuno nevin.

Ali provela sam čitavu nedjelju pateći zbog naše veze i osjećajući krivicu, a on je proveo čitavu tu nedjelju izbjegavajući me. Sada je dopuštao nekoj ženi da ga zagovara.

Osjetila sam kako mi suze peku oči.

Nisam mogla da se nosim sa ovim. Ne pored svega ostalog što se dešavalo. Bilo mi je potrebno da Kol ponovo bude hladne glave, jer je povrijeđeni Kol usijane glave podsticao svu onu nesigurnost protiv koje sam se borila proteklih nekoliko mjeseci.

Na tu misao sam se okrenula i počela da se probijam nazad kroz gužvu. Skoro sam stigla do vrata kad me nešto zaustavilo.

Ovo nije ličilo na Kola.

Uopšte nije ličilo na njega.

Zar to nije bila mantra koju sam ponavljala čitave nedjelje?

Oštro sam udahnula i ponovo se okrenula.

Ovdje se događalo još nešto što ja nisam razumjela.

Moleći se Bogu da se ne ponašam kao budala bolesna od ljubavi koja ima previše povjerenja, ponovo sam se progurala između sada već iznerviranih ljudi. Plavuša je i dalje bila *tu*, ali Kolova pažnja je sad bila usmjerena na Re. Mrštio sa na ono što mu je ona govorila.

Tada je izgleda osjetio moj pogled.

Ne obraćajući pažnju na bijesno grčenje nerava u mom stomaku, provukla sam se između stolova dok je Kol zamišljeno posmatrao moj dolazak. Kad sam stala ispred njih blizanci i Karen su me pozdravili. Odsutno sam im klimnula glavom.

Kol i ja smo zurili jedno u drugo, i što smo duže zurili, sve više sam osjećala povrijeđenost zbog njegovog izbjegavanja. Toliko mi je nedostajao. Čitava sedmica bez njega izgledala mi je kao vječnost. Bilo je bolno i, pošteno govoreći, nepotrebno. Bila sam bijesna na njega koliko i on na mene i nisam mogla to da sakrijem. Mahnula sam rukom prema plavuši. „Zašto?”

Namrštio se. „Samo razgovaramo.”

„Ali zašto razgovaraš sa njom, a ne sa mnom? Zašto nisi odgovorio na moje pozive? Zašto si otišao? Zašto nismo mogli da se ponašamo kao odrasli ljudi i razgovaramo prošle subote?”

„Ne ovdje”, blago je rekao Kol.

„Nije me briga”, prasnula sam, i nije me bilo briga ni da li imamo publiku. „Ovo nisi ti. Došla sam ovamo, poslije jedne od najgroznijih nedjelja u mom životu, i mogla sam jednostavno da ponovo odem... ali *ovo* nisi ti. Ne shvatam šta se dešava s tobom?”

Oštar bol u njegovim očima natjerao me da se zagrcnem. „Ti ne shvataš?” Naglo je ustao, tresnuvši kriglu na sto. „Ti ne shvataš zašto sam uzrujan što ćeš spakovati svoja sranja i otići u Glazgov da budeš sa tom jebenom porodicom - birajući njih prije nas? Ne shvataš da bi to moglo da me naljuti?”

Ljudi oko nas su prestali da razgovaraju.

Nije me bilo briga. Bila sam previše zbunjena da bi me bilo briga. „O čemu dođavola govoriš?”

„Re mi je rekla.” Prešao je pogledom preko mene, naizgled se trgnuvši od bola od tog prizora. „Samo idi, Šenon. Svih ovih mjeseci trudio sam se da te navedem da mi vjeruješ... kakvo traćenje vremena.”

„Ja ti vjerujem.” Gurnula sam ga jako i on se iznenađeno zateturao unazad i sapleo se na klupu. „Zbog toga sam se i oslonila na tebe. Dakle, šta ti je kog đavola”, prostrijela sam Re pogledom, „ona rekla?”

„Rekla sam mu istinu.” Uzvratila mi je istim takvim pogledom. „Da nas ostavljaš. Pakovala si se prošlog vikenda. Već bi se spakovala da se danas nisi posvađala sa svojim tatom.”

„Ti glupa kravo”, prosiktala sam, ne znajući ni sama da li to govorim sebi ili Re. Ponovo sam skrenula pogled na Kola. Sada sam *ja* bila bijesna. „Pakovala sam stvari jer si rekao da ćeš me pitati da se preselim kod tebe. Imala sam utisak da će, kada se ohladiš i shvatiš da mi je žao, ponuda još važiti.”

Kol je zapanjeno zatreptao.

Umorno sam odmahula glavom. „To smo ti i ja. Ovo.” Pokazala sam rukom između nas dvoje. „Ovako smo počeli i ovo vjerovatno neće biti posljednji put da se svađamo. Imam sklonost da razmišljam naglas, a ponekad moj misaoni proces uključuje stvarno usrane ideje prije nego što dođem do onih dobrih. To je ono što se dogodilo prošle sedmice. Ti si prasnulo a ja sam shvatila zašto, ali nikad nisam vjerovala da ćemo ostati ljuti jedno na drugo ili raskinuti.” Zakoračila sam prema njemu. Osjetila sam olakšanje vidjevši da mu je izraz lica smekšao. „Vjerujem ti, Kole. Vjerujem ti jer te poznajem. Volim te jer te poznajem. Sve ovo vrijeme smo pričali o pitanju mog povjerenja, a nikada o pitanju tvog povjerenja. Ovo očigledno pokazuje da ono postoji.” Skupila sam snagu. „Zato odluči, Kole... da li mi vjeruješ?”

„Ne znam.” Oči su mu planule na zvuk mog bolnog jecaja i nagnuo se ka meni. „Ti znaš”, rekao je glasom tihim i punim emocija. „Ti sve znaš. Znaš kako me ona natjerala da se osjećam čitavog života, a ipak jednostavno predložiš da me skloniš u stranu da bi mogla da

se pozabaviš time da tvoja porodica odobri tvoju vezu sa mnom. Ona me nije bila vrijedna, a ipak je činila da se osjećam ništavno, kao da moram nešto da dokazujem. *Oni* nisu vrijedni tebe, a ti ipak činiš da se osjećam ništavno, kao da *ja* moram nešto da dokazujem. Od svih ljudi baš

„Ne”, rekla sam molećivim glasom, dok su mi suze zamagljivale pogled. „Nikada mi nije bila namjera da se ikada ponovo osjetiš tako.”

„Ali sam se osjetio tako. I ne znam šta to znači za nas dvoje.”

„Izgledaš užasno.”

Podigla sam pogled da susretne Loganov i on se trznuo od nečega što je vidio u mojim očima. „Šta se dogodilo?”

Provukla sam drhtavom rukom kroz kosu. „Zabrljala sam. Ponovo.”

„Kako si zabrljala?”

„Htjela sam da uradim ovo za tebe kako treba.” Osjetivši peckanje suza u očima, borila sam se da ih potisnem. Osjećala sam se kao da sam provela prethodne četiri noći plačući. „Ti si htio da naša porodica ponovo bude na okupu, a ja sam htjela da ti to pružim.

Dugujem ti to. Ali ne vjerujem da mogu, Logane.” Odmahnula sam glavom, dok mi je gnjev ključao u krvi. „Dali su mi ultimatum. Oni ili Kol. *Oni*? Nijednom me nisu čak ni upitali ni kako sam podnijela Olijev napad. Nijednom. Ponašaju se kao da sam to sama tražila ili tako nešto.”

Loganove ljubičaste oči potamnile su od gnjeva, a znala sam da on nije usmjeren na mene. Znala sam to, jer je gnjev bio izmiješan sa razočarenjem. Vidjela sam takav pogled u njegovim očima mnogo puta tokom godina, kada bi razmišljao o našim roditeljima.

Drhtavo sam udahнула. „Zbog toga što sam oklijevala, izgubila sam jedinog momka koji me ikada stvarno volio.” Izgubivši borbu protiv suza, frustrirano sam ih obrisala, nesposobna da susretne Loganov pogled. „Kol je raskinuo sa mnom zbog njih.”

„Sej, ne razumijem...”

Zato sam mu sve ispričala.

„Bila sam srećna, Logane”, zaključila sam. „Osjećala sam krivicu što sam srećna dok si ti ovdje i htjela sam da uradim nešto za tebe, ali ne mogu da uradim ovo. Zajebala sam stvar sa tobom, sa njima, i sa Kolom.” Čupkala sam se za kosu. „Uf, možda stvar ipak može da se spasi. Mislim, Kol je otišao, pa će me tata, mama i Amanda ponovo prihvatiti u svoje živote. Možda *možemo* da ponovo budemo porodica.” *Ja ću jednostavno duboko skrivati svoju ogorčenost.*

„Šenon.” Logan me uhvatio za ruku da mi u potpunosti privuče pažnju. Čitavo lice mu je zračilo zabrinutošću. „Izgledaš i ponašaš se kao da danima nisi spavala.”

Blago sam ga povukla za ruku. „Imala sam u životu samo dvojicu ljudi koje sam obožavala... i povrijedila sam ih obojicu. Tebe sam poslala u zatvor, a Kolu sam slomila srce.” Borila sam se sa suzama. „I ne mogu prestati da plačem. Ovo je besmisleno. Čak je i Re fina prema meni. Tada znaš da si jadna.” Slegla sam ramenima. „Stju će me vjerovatno u svakom slučaju otpustiti. Atmosfera između mene i Kola na poslu je užasna, i Stju me upozorio da će me otpustiti ako uzrokuje probleme sa...”

„Možeš li molim te da učutiš na dva minuta?” prekinuo me Logan, mršteći se na mene.

„Prvo: neću ovo ponavljati. Ti me nisi poslala ovamo. *Sam* sam sebe poslao ovamo. Dva: Šenon, nikada ti ne bih tražio da uradiš išta što bi tebe učinilo nesrećnom da bih učinio *njih* srećnim. Sve dok smo ti i ja dobri jedno sa drugim, kakve to veze ima?”

„Ali rekao si...”

„Nisi morala da to toliko primaš k srcu. Nisam shvatao koliku si krivicu osjećala. Mislim, znao sam da se osjećaš krivom iz nekog sjebanog razloga, ali nisam shvatao koliko je on duboko usađen u tebe. Draga moja.” Odmahnuo je glavom. „Moraš da se ostaviš toga.”

Ja sam ćutala. Nije bilo svrhe da odgovorim, jer nisam mogla da mu dam uvjerenje koje je tražio. Osjećala sam se pokajnički. To osjećanje neće ubrzo nestati.

„Što se tiče Kola... nikada te prije nisam vidio u ovako lošem stanju. A nisam te nikada ni vidio onako srećnu kao što si bila prošli put, tako da mogu da zaključim da je taj momak drugačiji. Zaboravi na sve ostalo, Šenon. Vрати se u Edinburg i sredi stvari sa njim. A kada to uradiš, vrati se ovamo i dozvoli mi da se zahvalim momku koju se brinuo za moju malu sestru dok ja to nisam mogao da radim.”

Drhtavo sam se osmijehnula. „Da li si ti uvijek ovako nevjerovatan?”

On je mrtav ozbiljan rekao: „Mudar od rođenja, mala. Mudar od rođenja.”

Tiho sam se nasmijala a onda prestala da se smijem na jednu iznenadnu, užasnu pomisao. „On me neće prihvatiti. Ne znam kako da ga navedem da shvati koliko mi znači.”

Logan mi je namignuo. „Budi hrabra... ili idi kući.”

Poglavlje 26

Otmena kuća u džordžijanskom stilu u Ulici Dablin bila je zapanjujuće lijepa. I više nego zapanjujuće lijepa. Nisam mogla prestati da buljim u sjajna vrata od tamne hrastovine i skup ali jednostavan namještaj.

Ta divna građevina pripadala je Džos i Brejdenu i trenutno je bila prepuna njihovih najbližih prijatelja i članova porodice, koji su se okupili da proslave rođenje bebe Džeroda. Ja sam upala nepozvana i bila užasno zabrinuta da ću povratiti po njihovom hrastovom parketu.

Džos naizgled nije smetalo što sam upala. Zapravo, imala je onaj svoj skoro zadovoljni sjaj u očima kada je otvorila ulazna vrata i vidjela mene na pragu.

„Došla sam da budem hrabra ili da idem kući”, rekla sam bez uvoda.

Nasmiješila se i sklonila u stranu. „Onda obavezno uđi.”

Buka iz dnevnog boravka me prenula dok sam za domaćicom ulazila u njega. Svjetlost je nadirala uutra kroz ogromne prozore od poda do plafona, na suprotnoj strani dugačke prostorije. Nejt, Liv, Mik i njegova žena Di ćaskali su pored starog džordžijanskog kamina sa Kolom i Kamom, koji je u rukama držao Belu. Dilan je vodio Elodi kroz sobu prema Luku, Vilijemu i Brej, koji su se okupili oko igračaka na podu. Klark, Deklan i Marko su stajali pored najbližeg prozora i smijali se nečemu što im je Brejden pričao, dok se Džo smjestila na rukohvatu fotelje u kojoj je sjedila Eli i zajedno su jele grickalice. Piskavi smijeh dopirao je iz zadnjeg dijela prostorije gdje su Bet, Lili i Dženueri gledali Diznijev crtani film na velikom televizoru. Bet je u rukama držala malu Sofiju.

Kao da me osjetio, Kol je skrenuo pogled ka ulazu u sobu. Ukočio se kad me vidio, a ja sam skupila snagu i pripremila se. U sobi je zavladała tišina kad su odrasli primijetili moje prisustvo.

„Kole, Šenon je došla da te vidi.” Džos je stajala pored mene i zurila u Kola, dok njegove noge nisu, kao same od sebe, krenule ka meni.

„Otkud ti ovdje?” upitao je, izgledajući pomalo šokirano što me vidi.

Tamni kolutovi koje je cijele nedjelje imao ispod očiju i dalje su bili tu, a umjesto jednodnevne brade koju je obično nosio sada je nosio pravu. Bilo je to sebično od mene, ali laknulo mi je što ni on ne podnosi dobro naš raskid.

Liznula sam svoje suve usne i osvrnula se na sve koji su nas posmatrali. Najzad sam podigla pogled na Kolovo privlačno lice. „Ovdje sam zato što te volim, i moram nešto da te pitam.” Duboko sam udahnula. Bilo je vrijeme da budem hrabra.

Spustila sam se na koljeno.

Kolove oči su se iskolačile i čula sam nekoliko ženskih uzdaha iza njega. „Šenon, šta...”

„Kole Vokeru, jednom sam ti u strahu rekla da si ti ništa, ali nije bilo nijednog dana u tvom živom u kom je to bila istina, i nikada nije bilo nijednog dana u mom živom da sam to mislila. Ti si za mene bio poseban otkad sam imala petnaest godina.” Drhtavo sam se osmijehnula, osjećajući se ranjivo i uplašeno, ali takođe i ispunjeno nadom dok je gledao

dolje ka meni sa sve većom nježnošću na licu. „Osim Logana, nikada nisam imala *pravu* porodicu. Porodicu na koju možeš da računaš šta god se dešavalo. Porodicu koja ti daje drugu, treću, četvrtu priliku, jer druga mogućnost zapravo nije nikakva mogućnost. Zato što te članovi te porodice vole i uvijek su tu za tebe. Bezuslovno. Logan je jedini koji mi je to ikada pružao. Dok nisam srela tebe. Ti si moja porodica, Kole. Želim da budeš moja porodica zauvijek.” Promuklo sam se nasmijala. „Nemam prsten ni bilo šta drugo. Imam samo sebe. I znam da nisam savršena, a ti zaslužuješ savršenstvo... ali volim te više od bilo koga drugog na ovom svijetu i obećavam da ti više nikada neću dopustiti da to zaboraviš.” Moje srce je usporilo svoje užurbane otkucaje kada me obuzelo osjećanje mira. Osjećanje da je ovo ispravno. Bilo je to kao da sam pronašla ravnotežu koja mi je nedostajala sve od kad sam ušla u onaj auto i ostavila Kola za sobom na onom stepeništu u Skotland stritu prije tako mnogo godina. „Uvijek si to bio ti, i želim da uvijek budeš... Oženi se sa mnom, Kole.”

Svi oko nas kao da su se zaledili dok je Kolov svjetlucavi pogled ostajao usmjeren na moje oči. Kleknuo je na koljena i prebacio mi jednu ruku preko noge dok mi je drugom obujmio obraz. Nagnula sam se ka njegovom dodiru. „Ti zaista znaš kako da zadobiješ momkovu pažnju... sa tom kosom i sa ovom prosidbom...” Široko se osmijehnuo.

Sklopila sam prste oko njegovog članka. „Da li to znači da?”

Povukao me ka sebi, a ja sam mu spustila dlanove na grudi, „Iako si ukrala moju ideju...” Klimnuo je glavom i spustio mi nježan poljubac na usne. „Da, Šenon.”

Obuzela me euforija kada me Kol ponovo poljubio, ovog puta dugo i žestoko. Prepustila sam mu se i uzvratila poljubac, jedva svjesna smijeha i klicanja njegove porodice oko nas.

Zgrčenim prstima sam stegnula čaršaf i produhtala, zabacujući glavu unazad na Kolovo rame dok se on pomjerao u meni. Ležali smo na boku, moja leđa bila su pritisnuta uz Kolove grudi.

Bilo je opojno - kao da je bio svuda oko mene, u meni, dio mene. Njegov miris je bio svuda, njegovo srce otkucavalo je uz moja leđa, a njegova ruka je milovala moje grudi. Bila sam svjesna svega - grubih dlaka na njegovim nogama koje su se trljale o moju meku kožu, zvuka njegovog disanja koje se ubrzavalo, sveprožimajućeg osjećaja njegove debljine u meni.

Neodoljivo.

Čisto.

Istinito.

Na način na koji ništa prije nije bilo takvo. Kad sam svršila na njemu bilo mi je tuklo tako jako da mi je odjekivalo u dnu grla.

„Šenon”, dahtao je Kol, „o, jebote”, drhtavo je izgovorio napinjući se nekoliko sekundi prije nego što je stigao do vrhunca.

Bila sam sva vlažna od znoja, i malo mi je laknulo kada je Kol sakupio moju kosu u ruku i podigao mi je sa vrata da bi mogao da me poljubi u njega. Od našeg povratka od Džos i Brejdena i našeg pomirenja/vjeridbe, bacili smo se jedno na drugo kao uspaljeni tinejdžeri. Prvo me pribio uza zid u hodniku njegovog stana; zatim me odnio do svog kreveta gdje smo se tucali do ludila.

Najzad je naša hitna potreba splasnula i ćutke smo smirivali jedno drugo. Vodili smo ljubav polako, bez žurbe, i nekako je to bio najerotičniji dio ćitave večeri.

Kol se pomjerio kako bi se izvukao iz mene, a ja sam mu spustila ruku na kuk da ga zaustavim. „Ostani”, šapnula sam.

„U tebi?”

Klimnula sam glavom, hvatajući njegovu ruku i prebacujući je sebi preko struka.

Kol me podigao i ponio sa sobom krenuvši da iskljući svjetlo. Zatim se spustio na krevet privijajući me uz sebe.

Oći su mi se upravo sklopile kada je progovorio u mraku. „Bila si u pravu. U vezi onoga što si nam rekla u vezi mog vjerovanja tebi. Nisam to ćak ni shvatao dok mi nisi rekla.”

Potpuno budna, prešla sam vrhovima prstiju po njegovoj podlaktici. „U redu je.”

„Potrebno mi je da shvatiš nešto. Potrebno mi je da shvatiš zašto sam onako reagovao, zašto nisam ostavio sebi vremena da razmislim. Vidiš...” Glas mu se stišao. „Prije svih onih godina na Skotland stritu kada sam izašao na Elina vrata i ti se okrenula ka meni, pomislio sam...” Naglo je ućutao, podsvjesno me ćvršće grleći.

„Pomislio si?”

„Ne znam kako da to kaćem da ne zvućim kao banalni idiot.”

„Upravo sam te zaprosila bez prstena ili stvarnog planiranja, pred tvojom porodicom. Meću nama nema presuđivanja.”

Nasmijao se i osjetila sam njegov dah na vratu. „Taćno.” Ponovo me poljubio. „Kada si se okrenula, bilo je kao da si... ne znam, kao da si se stvorila iz vazduha ili nešto tako, samo zbog mene. Ne mogu to da objasnim. Samo znam da si mi bila sućena”, priznao je.

„Za mene je to bilo kao da si tu da nadoknaćiš sve one loše stvari koje su se dešavale prije tebe. Ali onda si jednostavno otišla i pretpostavljam da sam povjerovao kako ima više smisla da se nikada ništa dobro ne moće desiti. Bar ne u to vrijeme. Odrastao sam i prerastao ta melanholićna sranja.” Stegnuo me uz sebe i pitala sam da li moće ćuti kako moje srce jako i brzo udara u mojim grudima.

„A onda si se vratila u moj život i ja sam te ćelio. Jer sam se i dalje osjećao privlaćnost ka tebi. Ta privlaćnost je bila, i jeste, moćna, Šenon. Nikada se nisam tako osjećao ni sa jednom ženom.”

„Džo, Hana, Liv, sve su one posebne za mene i uvijek sam imao razloga da im vjerujem. Ali ti... Neko je pokušao da te slomi, da te odvoji od sebe same, i na taj naćin odvoji od mene. Pretpostavljam da sam jednostavno oćekivao da mi prestaneš vjerovati, jer je izgledalo nemoguće da ću uspjeti da odrćim ovaj san.” Nagnuo se naprijed i okrenula sam glavu da ga pogledam u oći, osjećajući mnogo više prema ovom ćovjeku nego što sam ikada mislila da je moguće osjećati. „Ćao mi je što sam te bio iznevjerio.”

„Ne.” Suze su navrle i ja sam ih pustila da teku. „Kole, ti nikada ne bi mogao da me iznevjeriš. Znaš li koliko mi znaći što me vidiš na taj naćin? Zar ne shavataš? Ti si najljepši ćovjek kog sam ikad sreła - blag si i pametan, odan i saosjećajan, i jak i talentovan i hrabar i milosrdan. Ti si sve ono što sam ikada htjela od života, a to što ti osjećaš isto prema meni... Ćitavog života sam se plašila, a nikada nisam znala zašto.” Osmijehnula sam se kroz suze. „Više nisam uplašena.”

Spustio je usne na moje, a njegovo zadovoljno gundanje dopadalo mi se kao i sve drugo u vezi sa njim.

Kada je završio sa pokazivanjem svog zadovoljstva mojim riječima i mojim priznanjem, udobno sam se smjestila, čvrsto pritisnuvši njegovu ruku sebi na grudi, i obećala mu: „Stvarno mislim to što sam rekla. Nikada ne bih odabrala bilo koga prije tebe. Moja porodica je trebala da bude dovoljno obazriva da me ne dovede u takvu situaciju. Sljedeće nedjelje idem da se vidim sa njima i to je upravo ono što ću im reći.”

Osjetila sam Kolovo oklijevanje i nije morao čak ni da kaže šta misli. Jednostavno sam znala.

„Ne brini. To je ono što želim. Logan to takođe želi za mene. Spor između mene i moje porodice ne treba da utiče na moj odnos sa bratom.” Dublje sam utonula u jastuk. „Kole... oni mi nikada nisu davali ono što si mi ti dao. Nikada. Ti si vrijedan ovoga.” Osmijehnula sam se u tami naše spavaće sobe. „Vrijedan si svake loše stvari koja mi se ikad dogodila, jer me to što sam prošla kroz njih dovelo do tebe.”

„Šenon.” Privukao me bliže, a glas mu je bio hrapav, otežao od osjećanja.

Odlučila sam da ostanem ovdje. Kol je to najzad postigao. Neću nikuda otići.

Zašto bih išla kada sam došla na najbolje moguće mjesto?

„Pretpostavljam da to znači kako moram ponovo početi da budem fina prema tebi?” Re je nabrala nos.

Kol i ja smo upravo upali u zasjedu. Prenijeli smo Re i Sajmonu vijest o svojoj vjeridbi tog jutra prije nego što su mušterije počele da dolaze, i ona je dočekana sa srdačnim čestitkama, nakon čega su uslijedili šapati i tajanstveni, vragolasti pogledi.

Njihovo ponašanje je počelo da dobija smisao deset minuta nakon što je naš posljednji mušterija izašao i zvonce nad vratima zazvonilo. Unutra je ušao Stju praćen Tonijem. Re i Sajmon su ih nazvali da im prenesu novosti o nama. Stju je bacao šarene papirne trake i konfete na nas. Svi momci su me čvrsto zagrlili, a na kraju me oprezno u zagrljaj primila i Re.

„Cijenila bih ako bi bila fina. Ako to možeš.”

„Mogu da pokušam.”

Uzdahnula sam i blago joj se osmijehnula. „Slušaj, ja shvatam da si ti jednostavno pokazivala odanost prema Kolu.”

„Nemoj.” Podigla je ruku da me zaustavi. „Sjebala sam stvar, Šenon. Gurala sam nos u vaše stvari i samo ih pogoršala. Žao mi je.”

Podigla sam obrvu, ali sam odlučila da je ne zadirkujem zbog toga što je priznala da je pogriješila. „Bilo pa prošlo. Sve je sređeno, zar ne?”

„Jašta.” Zadovoljno se osmijehnula i pogledala u Kola. „Iako si ga na neki način zajebala kad si ga preduhitrila zaprosivši ga. On je najromantičniji momak koga znam, a nije uspio da zaprosi svoju djevojku.”

Ugrizla sam se za usnu zureći u njega dok se smijao nečemu što je Stju rekao. „Misliš li da mu smeta?”

„Mislim da je on namjerio da se oženi sa tobom tako da... ne. Ne mislim da mu smeta.”

Nekoliko sati kasnije pridružili su nam se blizanci, Karen, Majk i nekoliko Tonijevih i Reinih prijatelja. Ljudi su donijeli pivo, hranu i šampanjac, pretvarajući okupljanje prijatelja u pravu proslavu vjeridbe.

Malo pripita od šampanjca i želeći da čitav svijet bude srećan koliko sam ja srećna, prikrala sam se do Sajmona, koji je zamišljen stajao u uglu studija sa pivom u ruci. Osmijehnuo mi se kada sam prišla. Obgrlila sam ga rukom i privukla sebi.

„Da li si dobro, prijatelju?”

Sajmon je spustio pogled na mene. U posljednje vrijeme sam bila malo prezauzeta svojim problemima da bih primijetila zabrinutost u njegovim očima. „Biću.”

„Onaj problem sa bebom?”

„Šenon, ovo je proslava tvoje vjeridbe. Hajde da ne pričamo o tome.”

„Želim da pričamo. Želim da moj prijatelj bude srećan.” Osmijehnuo se i sagnuo da me poljubi u čelo. „U redu sam.”

„Da li je i Toni u redu?”

Shvativši da neću prestati da ga gnjavim dok mi nešto ne kaže, Sajmon odgovori, „On me voli. Neće me ostaviti.”

„Osjećam jedno ‘ali’ u tome.”

„Jednostavno ne želim da me na kraju zamrzi.”

„Ti nikada nisi želio da imaš djecu?”

Slegnuo je ramenima. „Ne znam. U ovom trenutku jednostavno ne znam.”

„Zbog toga on ostaje.” Stegnula sam mu ruku i povukla je. „Ko zna šta ćeš željeti u budućnosti? To niko nikada ne zna. Toni ne želi da ode od tebe zbog jednog možda. On te voli, Sajmone. A ti voliš njega. Zato prestani da sumorno razmišljaš o budućnosti i jednostavno uživaj u onome što imaš upravo sada.”

Sajmon se odgurnuo od zida, ne skidajući pogled sa svog partnera, koji se smijao sa Re i izgledao izuzetno zgodno u crnoj košulji otvorenog okovratnika i crnim pantalonama. Sajmon nije mogao da sakrije ono što osjeća prema Toniju. To je jednostavno zračilo iz njega. Uputio mi je zahvalan osmijeh. „Mislim da ću da uradim upravo tako.”

Gledala sam kako se krupnim i odlučnim koracima udaljava kroz prostoriju, prilazeći Toniju s leđa i spuštajući mu ruku na rame. Nagnuo se i spustio usne na Tonijevu bradu. Tonijevi očni kapci postali su teški i opušteni kada se okrenuo da dočeka Sajmonova usta svojim.

„Igraš se provodadžike?” promrmljao je Kol, obgrlivši me rukom i privlačeći me sebi na grudi.

Opustila sam se naslanjajući se na njega. „Samo prenosim veoma važnu lekciju koju si me ti naučio.”

„Hmm.” Okrznuo mi je uho usnama. „Kako bi bilo da odemo kući da te malo učim nečemu drugom?”

Zadrhtala sam od iščekivanja. „Kao na primjer?”

„Kao na primjer crtanju modela. Ako se dobro sjećam obećala si da ćeš mi pustiti da te nacrtam голу?”

Široko se osmjehujući, okrenula sam se u njegovom naručju. „Jesam, zar ne?” Privila sam se bliže uz njega. „Hajde da to učinimo još zanimljivijim.”

„Zanimljivijim od crtanja tebe gole?”

„Hm-hm. Hajde da se kladimo.”

„Kladimo?”

„Kladim se da ćeš podleći iskušenju i baciti se na svoj nagi model u roku od deset minuta.”

Kol mi je uputio pogled koji je govorio ma daj, molim te. „Prihvatam opkladu. Izdržaću pola sata.”

„Vrlo uobražena izjava.” Nije bilo sumnje da ću dobiti ovu opkladu. „Uslovi?”

„Ako pobijedim dobijam prvo tvoja usta.” Namignuo je.

Nasmijala sam se. „Pokvarenjače. U redu. Ako ja pobijedim ja dobijam prvo tvoja usta.”

„Dogovoreno.”

Prihvatila sam njegovu ispruženu ruku. „Dogovoreno.”

Nisam igrala pošteno kao goli model. Recimo samo da nikada nisam mogla da sjedim potpuno mirno. Kol je izdržao tri minuta.

Poglavlje 27

Nedjelju dana kasnije ponovo smo bili kod Džos i Brejdena. Eli je htjela da proslavimo svoju vjeridbu sa stilom. Ne znam kako su uspjeli da tako brzo organizuju još jedno okupljanje, ali trpezarijski što je bio prekriven hranom, a tu su bili i ukrasi i torta. Svi su uspjeli da izdvoje vrijeme iz svojih zgusnutih rasporeda obaveza. Takođe su donijeli i poklone koji su sada stajali naslagani na gomilu u hodniku.

„Eto vas.” Hana nam se osmijehnula. Prišla je noseći mali zavežljaj u kome je bio Džerod.

Kolova porodica i prijatelji uživali su u dnevnom boravku na otprilike isti način kao i prije nedjelju dana. Ja sam bila pomalo nervozna što sam ponovo među njima nakon što su prisustvovali mom emocionalnom izlivu kada sam zaprosila Kola, ali nakon što sam ove sedmice večerala sa Džo i Kamom, bar sam se osjećala prijatnije u blizini Kolove starije sestre.

A naravno da je Hana činila da se osjećam lagodno.

Gledajući Džerodovo slatko lice i plavi džemperčić sa natpisom „Toliko sam sladak da mora da sam Škot”, odmah sam pustila Kolovu ruku. „Mogu li da ga uzmem?”

Ona se zakikotala i klimnula glavom, predajući mi Džeroda.

Uzela sam njegovo čvrsto toplo tjelašce, gledajući u njegove sada već pomalo upitne oči dok se on malčice meškoltio. Smirio se kad sam ga udobno smjestila u svom naručju. „Dakle, zar ti nisi najdivnije malo stvorenje na svijetu?” Imao je Markov ten, iako su mu oči bile tamnoplave, ali to može, i vjerovatno hoće, da se promijeni kada bude malo stariji. „Pogledaj ga samo, već šarmira žene i ostavlja ih bez daha.”

Kol je svojom krupnom šakom pogladio Džeroda po glavici i kunem se da je moj majčinski instinkt dostigao najviši nivo ikada. „Učiš od najboljih družje mali, je l' da?”

Tupo sam zurila u svog vjerenika. „Šta?”

Hanaje frknula kroz nos. „U posebnom je raspoloženju. Pusti je.”

Kol je izvio obrvu. „Posebno raspoloženje? A ne.” Komično je iskolačio oči. „Jedno po jedno, tortice. Sada polako vrati dijete majci.”

Zakikotala sam se i vratila Džeroda zabavljenoj Hani. „Ti ćeš biti sjajan tata.”

„Siguran sam da hoću”, rekao je on samouvjereno. „I jedva čekam to... za nekih najmanje pet godina.”

Meni je bilo drago što je uopšte i razmišljao o tome. Ni ja nisam željela djecu odmah. Ali bilo je lijepo znati da Kol i ja imamo isto mišljenje o jednoj tako izuzetno važnoj stvari.

Pokazala sam na Džeroda. „Ne znam kako stižeš išta da uradiš pored sve te divote kraj sebe.”

„Zapravo, uprkos toj divoti koja mi skreće pažnju, Džerod je bio sjajan. Sofija je većinu noći plakala, ali Džerod dosta spava. On je pravi anđeo.”

Vidjevši izraz pun ljubavi na licu svoje prijateljice, Kol je oprezno rekao: „Ne raduješ se baš povratku na posao, zar ne?”

Hana je slegnula ramenima. „Radujem se povratku u učionicu, ali nedostajće mi ovo. Na početku ću raditi samo skraćeno radno vrijeme. Još će mi trebati više vremena sa ovim mališom.” Odjednom mi se široko osmijehnula i prišla bliže, stišavajući glas. „Kol nam je rekao da si talentovana slikarka i da naročito imaš talenta za pejzaže.”

„Oh.” Iznenadena promjenom teme i komplimentom, shvatila sam da zamuckujem.

„Nisam lo... U redu, mislim, pretpostavljam da sam prilično dobra.”

Kol me obgrlio rukom i privukao me sebi. „Ono što je htjela da kaže je: ‘Da, ja sam proketo izvrsna slikarka, hvala ti.’“

Zakolotala sam očima. „Kako on kaže.”

Hana se nasmijala. „Pa, odlično, jer svi mi pokušavamo da smislimo savršen poklon za par koji ima sve.” Kružnim pokretom ruke je pokazala prostoriju oko nas, pa sam shvatila da misli na Džos i Brejdena. „I onda smo pomislili da bi možda bila sjajna ideja da naručimo pejzaž Edinburga.”

„Naručite?” Stavila sam slobodnu ruku sebi na grudi. „Da naručite od *mene?*”

„Pa, da. Vjerujemo u Kolovu procjenu, i ako on kaže da si dobra, onda i jesi dobra.”

Zapanjena, postićena i ushićena u isto vrijeme, poletno sam klimnula glavom. „Voljela bih to. Šta njih dvoje proslavljaju?”

„Džosinu trudnoću, naravno.”

Ponovo iznenadena, upitno sam podigla pogled ka Kolu. On se trznuo. „Pored svega što nam se dešavalo zaboravio sam da ti kažem.”

„Šta da joj kažeš?” upitao je Džosin poznati glas iza nas.

Okrenuli smo se i vidjeli kako nam se ona, Džo i Eli približavaju tako da smo sada stajali u malom krugu.

„Da si ti trudna.” Osmijehnula sam se. „Čestitam.”

Njen metalni pogled se ublažio. „Hvala ti. Ovo nam je posljednje dijete, tako da je Brejden svakog naveo da o tome misli kao o velikoj stvari.”

„To i jeste velika stvar.” Njen muž je prišao i stao kraj nje, ubacujući se između nje i Eli tako da može da poljubi Džos u vrat. Džos se naslonila na njega i uzdahnula.

„U redu, to jeste velika stvar, ali možemo li molim te prestati da govorimo o tome? Ovo je Kolovo i Šenonina proslava vjeridbe.”

„Oh, molim te”, zafrktala je Hana predajući Džeroda svojoj starijoj sestri. „Ovo je *Elina* proslava.”

Eli se široko osmijehnula uopšte se ne postidjevši. „Bilo kakav izgovor, je l’ da, dečko mali”, gugutala je ona, ljubeći Džeroda u čelo.

„O, daj ga ovamo.” Elodi se pojavila pored nje, posežući za svojim unukom.

„Nije vam to paket da se tako dodajete sa njim”, huknula je Hana.

„Psst.” Elodi joj je odmahнула rukom i privila Džeroda uz sebe. „Nisam ga držala već petnaest minuta. Imam apstinentku krizu.”

„Kako se osjećaš?” Imala sam potrebu da je to pitam. Tokom svih onih uzbuđenja od prošlog vikenda, nisam se raspitivala za nju. „Dobro izgledaš.”

Obrazi su joj bili rumeni, oči blistave, i izgubila je onaj izmoreni izraz koji je imala poslije srčanog napada.

„Dobro sam, dušice”, uvjerala me ona, ljubazno mi se osmijehujući. „Dosta sam se odmarala i osjećam se čilo. Naročito sada kad imam još jedno predivno unuča da me drži zauzetu, i vjenčanje koje čekam.”

„Šenon, da ne zaboravim”, odjednom je rekao Brejden, odvlačeći mi pažnju sa matrijarha porodice. „Imam jednu ponudu za tvog brata.”

„Ponudu?” zbunjeno sam upitala.

Uglom oka sam vidjela da prilazi Marko. Privukao je Hanu kraj sebe.

„Ispričao sam”, objasnio je Kol, izgledajući zabrinuto. „Ne sve, ali o tome zbog čega je Logan u zatvoru. Mislio sam da bi mogli da pomognu. Izvini. Trebalo je da...”

„U redu je.” Prekinula sam ga i umirujuće mu spustila ruku na rame. „Ja im vjerujem.” Ponovo sam pogledala Brejdena. „Koju vrstu ponude?”

„Pretpostavljam da će mu biti teško da pronađe posao kada izađe iz zatvora, ali Kol je sve objasnio i čovjek ne bi trebao da snosi takve posljedice zbog toga što je štiti svoju porodicu. Kada tvoj brat izađe pošalji ga meni i ja ću mu pronaći posao kad god bude spreman da počne. Imam dosta mogućnosti za njega.”

„Isto važi i za mene”, rekao je Marko. „Ja sam upravnik gradilišta u građevinskoj firmi. Ako ne pronađe ništa što mu odgovara kod Brejdena, rado ću mu pronaći nešto što odgovara njegovom znanju i vještinama.”

Savladana njihovom velikodušnošću, nekoliko sekundi sam bila potpuno bez riječi.

Tišina je prekinuta tek kada mi je Kol zatvorio usta blago mi podigavši bradu prstom. Svi su se zakikotali, a ja sam mu u šali odgurnula ruku.

„Hvala vam”, uspjela sam da kažem. „To mi zaista mnogo znači. Takođe će mnogo značiti i Loganu.”

„Ti si sada Kolova porodica. To te čini našom porodicom.” Elodi mi se osmijehnula.

„A kad smo kod toga.” Kol se odmakao od mene i kleknuo na jedno koljeno.

„Kole, šta to...”

„Radim ono u čemu si me preduhitrila.” Široko se osmijehnuo i uzeo me za ruku. „Ovdje u ovoj sobi su ljudi koji mi znače najviše na svijetu. Porodica koja je prihvatila moju porodicu i na taj način nas ojačala. To je najbolji poklon koji mi je ikada dat do trenutka kada si mi ti rekla da me voliš.”

Zastao mi je dah.

„Ponudila si mi sve prošle nedjelje, i želim svoju priliku da ti sve ponudim zauzvrat. Nudim ti ono što si ti ponudila meni. Nudim ti porodicu koja će te voljeti i štiti ne samo zato što te *ja* volim i štitim, nego zato što si ti čudesna žena koja zaslužuje svaku lijepu stvar koju život može da ti pruži. Provešćemo ostatak svog života srećniji i jači jer imamo jedno drugo, i jer najzad imamo onakvu porodicu iza sebe o kakvoj smo oboje uvijek maštali da ćemo je imati.”

Suze su mi tekle niz obraze tako brzo da sam jedva mogla da vidim kroz izmaglicu koju su mi stvarale pred očima kada je on izvadio oštro izbrušen dijamant na prstenu od platine. Njegove oči su svijetlile od emocija kad mi je stavio prsten.

Nekoliko sekundi kasnije, lebdjela sam iznad zemlje u njegovom naručju. Obavila sam mu noge oko struka i silovito ga poljubila. Kada sam najzad uspjela da se odvojim od njega, zagrlile su me Džo, sa suzama u očima, Liv i Elodi, a poslije toga i široko osmijehnuta Hana, Džos i Eli. Primila sam još čestitki i zagrljaja od muškaraca pa čak i od djece, i stajala sam pored Kola, svakih nekoliko sekundi zagledajući prelijepi prsten na svojoj ruci, razmišljajući kako život može da bude čudan.

Kako neko može da stigne od osjećaja tolike usamljenosti i slomljenosti do toga da bude toliko obožavan i ispunjen nadom za samo nekoliko kratkih mjeseci.

Dok sam gledala u sve živopisne osobe koje su me okruživale, zaključila sam da je to bilo zbog *njih*. Oni su imali neku vrstu čarolije u sebi, čarolije koju su podarili Kolu, koji je zauzvrat podario meni.

Prošlo je dvije nedjelje od naše vjeridbe. Za to vrijeme sam prenijela sve svoje stvari u Kolov stan, gdje me on još jednom iznenadio. Postavio je sofu na razvlačenje u gostinsku sobu umjesto kreveta koji je ranije bio tamo. Uradio je to da napravi više prostora... više prostora za svu moju slikarsku opremu. To je takođe bio sjajan prostor za njega, u kom je podalje od studija mogao da se koncentriše na svoje crtanje.

Život sa Kolom je sve ukupno bio prilično lak. Ali lagala bih ako ne bih rekla da je bio takođe i strašan i uzbudljiv i opojan.

Prije nego što sam morala da se pozabavim preseljenjem stvari, otišla sam u Glazgov da se sretnem sa svojom porodicom. Bili su ljuti, ali meni je bilo dosta pokušavanja da im se dokažem. Samo će vrijeme pokazati da li ćemo moći da prevaziđemo svoje nesporazume.

Sada sam imala Kola.

I uvijek sam imala Logana.

Pogled mi je bio privučen ka mom bratu čim smo ja i Kol ušli u prostoriju za posjete u zatvoru. Logan je sjedio i čekao nas, djelujući oprezno i proučavajući Kola dok je išao kroz prostoriju držeći me za ruku.

Osmijehnula sam se svom bratu kad smo sjeli nasuprot njega. „Logane, dobro je ponovo te vidjeti.”

„Kao i tebe, Šej.” Pogled mu je preletio na Kola. „Vidim da si bila hrabra, i nisi otišla kući.”

Nasmijala sam se i klimnula glavom.

Kol je izgledao zbunjeno.

„Moj brat me ohrabrio da te zaprosim.”

Moj vjerenik podiže obrvu na to. „A da me nije ni upoznao?”

Logan slegnu ramenima. „U ovom slučaju sam se prepustio svojim instinktima.”

Osjećajući se ushićeno i ošamućeno iz mnogo razloga, nagnula sam se ka njemu. „Pustiću vas dvojicu da popričate i upoznate se, ali kao prvo, imam sjajne novosti.”

„Sjajnije od velikog prokletog dijamanta na tvom prstu?” Logan me uzeo za ruku i osmijehnuo se Kolu. „Lijepo.”

„Obrati pažnju.” Povukla sam Loganovu ruku, ponovo mu skrećući pažnju na sebe.

„Slušaj, sjećaš se da sam pominjala kako je Kolova porodica uključena u razne poslove u Edinburgu?”

„Da.”

Iscerila sam se. „Logane, Brejden ti je ponudio posao. Kao i Marko. Kada izađeš... imaju nešto za tebe.”

Logan je tupo na sekundu zurio u mene, pa zatim u Kola. Kada je ponovo pogledao u mene, blago je rekao: „Da li se ti to šališ sa mnom?”

„Ne. Oni sve znaju i shvataju. Žele da ti pomognu.”

„To je...” Odmahnuo je glavom. „Zašto bi oni to uradili? Oni me ne poznaju.”

„Poznaju mene.” Stegnula sam mu ruku. „I oni su dobri ljudi.”

Logan je prešao rukom preko svoje kratke kose. „Pomalo sam bez riječi. Ja sam... brinuo sam šta će se dogoditi kada ponovo izađem odavde... Ovo je...” Pogledao je Kola. „Hvala, druže. Ovo mi mnogo znači. Zahvali im se u moje ime.”

Kol klimnu glavom. „Nije problem.”

Logan mi čvršće stegnu ruku. „Hvala, Šenon.”

„Ne.” Osmijehnula sam se, potiskujući suze sreće. „Hvala tebi.”

Epilog

Osamnaest mjeseci kasnije

Svjetlost je preplavila sobu. Miris cvijeća i isparenja boja već mi je postao toliko poznat da je postao obilježje doma. Ovdje mi je bilo toliko udobno da sam se potpuno prepuštala slikanju. Ponekad nisam imala pojma koliko je vremena prošlo.

Odmakla sam se od velikog platna i osmotrila prizor prikazan na njemu. Bio je to fantastični prikaz Njujorka urađen u gvaš tehnici. Bilo je to prvi put da koristim boju i do sada sam uživala u njenom baršunastom efektu.

„Šenon.”

„Hmm?”

„Šenon, zašto si i dalje tu? Šest je sati.”

Ove riječi su se probile kroz moju zadubljenost u slikanje. „Šta?” Osvrnula sam se preko ramena ka svojoj prijateljici i kolegici sa predavanja Bernis. Berni i ja smo obje bile starije brucoškinje na Edinburškom koledžu umjetnosti i bile smo naklonjene jedna drugoj skoro od samog početka predavanja prije samo nekoliko mjeseci. Buljila sam u praznu salu za predavanja. „Dođavola.” Spustila sam četkicu. „Trebalo bi da za sat vremena budem na promociji Džosine knjige.”

„Možeš da stigneš ako požuriš.”

Klimnula sam glavom, dohvatila svoju tašnu i projurila pored nje. „Hvala ti! Vidimo se sutra.”

„Sva si zamazana bojom”, rekao je Kol bez ikakvog uvoda čim sam se uteturala u naš stan. Uhvatio me za ruku. „Tuširanje.”

Osjetila sam nalet želje, ali sam pokušala da ga potisnem s obzirom na to da nismo imali mnogo vremena. „Ne mogu da se tuširam sa tobom. Stvarno, stvarno, stvarno ćemo zakasnuti.”

Otvorio je vrata i svukao košulju, pokazujući stilizovano „S” koje je istetovirao na grudima. Baš kao što je Stju predvidio, Kol nije obraćao pažnju na Stilijevo upozorenje o tetoviranju ženskog imena na sebi. Ja sam ga odgovorila da ne istetovira moje cijelo ime, i složili smo se da to bude samo inicijal. „Onda ćemo stvarno, stvarno, stvarno zakasnuti.”

Smijući se, krenula sam za njim, i sama svlačeći košulju i ostavljajući je na podu pored njegove. „Ako iko bude pitao, okrivicu tebe.”

„Kasnite”, šapnula je Hana kad smo se Kol i ja progurali kroz neveliku gomilu publike u knjižari da stanemo pored svoje porodice.

„Kolovom krivicom”, odgovorila sam joj šapatom.

„Šta je bilo ovog puta?” promrmljao je Marko. „Isprobavanje nosivosti kuhinjskog stola?”

Nasmijala sam se, gledajući pravo ispred sebe u Džos, koja je govorila o inspiraciji za svoj najnoviji književni lik. „Ne. Upotrebljivost naše tuš baterije.”

„Mislim da će mi se smučiti.”

Blago sam se nasmijala na poznato gundanje i pogledala preko ramena. Logan je stajao iza mene, elegantno obučen u tamnoplavu košulju i crne farmerke.

Namrštio se na mene. „Učini mi uslugu - osvrni se po prostoriji prije nego što počneš da iznosiš takve detalje.”

Pokušavajući da obuzdam svoj kikut, klimnula sam glavom i okrenula se da slušam Džos.

Nekoliko minuta kasnije ona je završila svoj uvodni govor, potpisala nekoliko knjiga i sada krenula prema nama. Pogledala je moje još uvijek vlažne uvojke i porumenjele obraze.

„Prvo kasniš, a onda i pričaš dok ja predstavljam knjigu. Duguješ mi još jednu sliku.”

„Izvini. Bila je to Kolova krivica.”

„Prestani.” Logan podiže ruku. „Šta sam upravo rekao?”

„Šta si rekao?” Brejden je prišao i stao pored njega.

Logan se namršti na svog gazdu. „Ne mogu da pričam o tome.”

„Radi se o meni, Kolu i tuširanju.”

Brejden se trznu. „O, nemoj počinjati sa tim.”

Moj brat zagunđa. „Trebam piće.” Krenuo je prema stolu sa pićem i gledala sam kako uzima čašu šampanjca. Jedna niska brineta je istovremeno posegnula za drugom i koketno mu se osmijehnula. Logan joj se samouvjreno osmijehnuo i nagnuo se naprijed da joj nešto tiho kaže. Nisam znala da li da se nadam da se tu dešava išta ozbiljno. Moj brat je jasno rekao da nije zainteresovan za upuštanje u bilo kakvu ozbiljnu vezu u skorije vrijeme. Mislila sam da je to šteta. Bila sam uvjrena da bi mu prava žena pomogla da se otarasi one grube promjene koju je boravak u zatvoru ostavio u njegovim očima.

„Dobro mu ide.” Brejden je ponovo privukao moju pažnju na sebe.

Logan je izašao iz zatvora prije nekoliko mjeseci i Brejden mu je, održavši riječ, dao posao obezbjeđenja u njegovom noćnom klubu *Fajer*. Za nekoliko kratkih nedjelja Loganov urođeni autoritet i mentalitet vođe postali su očigledni. Brejden je bio impresioniran promjenama koje je on predložio u sistemu obezbjeđenja kluba, kao i kreativnim idejama u vezi sa samim klubom.

„Zaista sam ponosna na njega što je krenuo iz početka.” *A što se tiče mog osjećaja krivice... on je skoro sasvim nestao.*

„I treba da budeš.”

„Šenon!”

Okrenula sam se i vidjela kako mi Elodi maše. Stajala je sa Džo, Hanom i Liv i očigledno je držala gomilu časopisa o vjenčanjima u rukama.

„Ozbiljno?” Pogledala sam u Džos. „Ovo je tvoja noć.”

Džos se nasmijala. „Vjenčanje poboljšava promociju knjige, a ova duga vjeridba počinje da ubija Elodi i Eli.”

„Nismo još ni odredili datum.”

„Tačno. Da sam na vašem mjestu, ja bih. Što brže završite sa tim, vaš život će se brže vratiti u normalu.”

„Nema više časopisa o vjenčanjima, uzoraka haljina i izbora odgovarajućeg mjesta”, promišljala sam ja, a onda se, donijevši odluku, naglo okrenula tražeći pogledom Kola. Pronašla sam ga kako stoji u uglu sa Markom, Kamom i Nejtom. „Kole!”

Podigao je obrvu čuvši moje vikanje.

„Odredićemo datum!”

„Najzad!” čuli smo kako je Eli srećno doviknula sa druge strane knjižare.

Kol i ja smo prasnuli u smijeh zajedno sa ostatkom naše porodice.

Kasnije te noći dok smo ležali sklopčani u krevetu, Kol promrmlja: „Kako je bilo danas u školi?”

„Dobro. Na poslu?”

„Dobro. Ipak, nedostaješ mi tokom nedjelje.”

Otkad sam krenula u umjetničku školu, Stju je našao nekoga da radi povremeno tokom sedmice, a ja sam radila vikendom. „I ti meni nedostaješ.”

„Dakle odredićemo datum?”

Osmijehnula sam se i pritisnula usne na njegove grudi. „Vrijeme je, zar ne misliš?”

„Oženiću se tobom kad god poželiš, tortice. Znaš to.”

Toplota mi se proširila po cijelom biću kad sam se privila uz njega. „Razgovarala sam sa tatom juče i rekao mi je da mama hoće da dođemo na večeru krajem mjeseca.”

„Još jedna večera?” zadirkivao me on. „Mislim da počinjem da joj se dopadam.”

Zakikotala sam se. „To ubija Amandu.”

„Odlično.”

Smiješeći se na njegov jetki odgovor, sklopila sam oči.

Posljednjih nekoliko mjeseci osjećala sam se kao da moj život najzad ulazi u ravnotežu. Pored Kola, škole, Logana, i mojih roditelja sad kada su prihvatili mog vjerenika, osjećala sam se mirnije nego ikada prije.

Odjednom sam se sjetila našeg razgovora na Skotland stritu prije svih onih godina.

„Dakle, ti si heroj, Kole Vokeru?”

„Šta je zapravo heroj?”

„Pretpostavljam da je to neko ko spašava ljude.”

„Da, pretpostavljam da jeste.”

„Pa, da li ti spašavaš ljude?”

„Tek mi je petnaest godina. Daj mi priliku.”

„Toliko mi je drago što jesam”, promrmljala sam pospano dok se Kolova ruka čvršće privijala oko mene.

Izrazi zahvalnosti

Od kada se Kol prvi put pojavio u serijalu *Dablin strit*, čitaoci su željeli da on odraste kako bih mogla da sa njima podijelim njegovu ljubavnu priču. Želim da zahvalim svim tim čitaocima što su bili toliko posvećeni ovom serijalu i likovima iz njega, i zaista se nadam da je Kol onakav čovjek kakav ste se nadali da će biti kada odraste. Znam da sam ja ponosna na njega.

Takođe želim da kažem jedno ogromno hvala ekipi ljudi oko mene koji su pomogli da se svaka od knjiga razvije u najbolju moguću priču: mom agentu, Loren Abramo; mojoj urednici, Keri Donovan; čitavom timu u izdavačkoj kući NAL; mojim čitaocima; posvećenim blogerima sa kojim razgovaram svakog dana; mojim prijateljima i porodici; svim muzičarima pomenutim u serijalu *Dablin strit* koji su me inspirisali; ženi koja dostavlja hranu iz restorana *Domino* i koja me prečesto viđala kada sam se bližila kraju rukopisa; i mojim kolegicama spisateljicama, Tami B. i Indi Helkats.

Svi ste me vi podržavali i ohrabrivali i osporavali na najbolji mogući način i ne prođe ni dan kad ne osjećam zahvalnost prema svakome od vas.